crime scene 17

Edgar Wallace

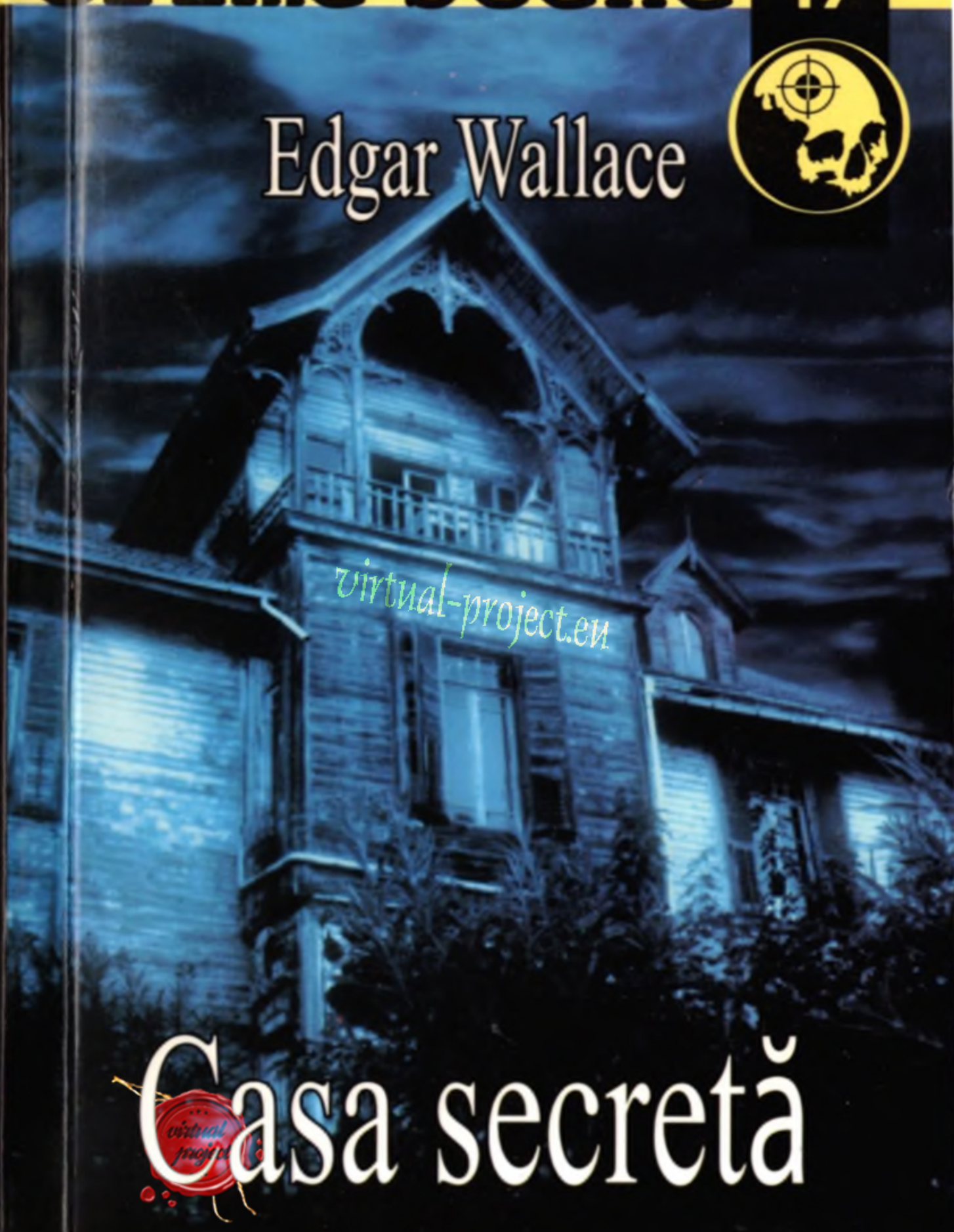

Casa secretă

„Este imposibil să nu fii captivat de Edgar Wallace."

Edgar Wallace

Casa Secretă

17

virtual-project.eu

Edgar Wallace
The Secret House

Prima ediție 1917 Marea Britanie
CRIME SCENE PUBLISHING 2009 pentru prezenta ediție

CRIME SCENE PUBLISHING – imprint al grupurilor FLACARA și TRITONIC

Editor – coordonator: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WALLACE, EDGAR
Casa secretă / Edgar Wallace. – București: Tritonic, 2009
ISBN 978-973-733-373-5

821.111-31=135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Corector: MADĂLINA VASILE
Bun de tipar: Iulie 2009
Tipar FED Print

Edgar Wallace

Casa secretă

Traducere din limba engleză
Alex Nichifor

~ 17 ~

Richard Horatio Edgar Wallace (1 aprilie 1875, Greenwich, Londra – 10 februarie 1932, Hollywood, California) a fost un scriitor englez de romane polițiste și *thriller*-e, scenarist, dramaturg și jurnalist. A publicat 175 de romane și 2 de piese de teatru, precum și numeroase articole în ziare și reviste.

După romanele sale au fost făcute peste 160 de filme, mai multe decât ale oricărui alt scriitor. În anii ’20, unul dintre editorii lui Wallace spunea ca un sfert dintre toate cărțile care se citeau în acel moment în Anglia erau scrise de Wallace. A rămas faimos până în zilele noastre atât pentru faptul de a fi unul dintre creatorii tui King Kong alături de Draycott Dell, cât pentru seriile de romane „Cei patru justițiari” (primul volum, „Dreptate fără lege”, apărut la Crime Scene Publishing – 2009) și „Poveștile detectivistice ale lui J.G. Reeder”

A fost fiul nelegitim al unei perechi de artiști, fiind adoptat de un comerciant de pește din Londra. Wallace, care crește într-o stare de sărăcie, nu reușește să termine școala. Cu toate acestea ajunge să relateze știrile în presă despre Războiul Bur (1899-1902), din Africa de Sud.

La întoarcerea în țară lucrează ca jurnalist și corespondent special de presă.

În anul 1905 apare în editura lui proprie romanul „Dreptate fără lege”, prototipul *thriller*-elor de mai târziu și primul volum din seria „Cei patru justițiari”. Romanul a fost un imens succes, însa, datorită unor erori în afaceri și a pierderii unor sume importante de bani în câteva procese, pentru scriitor a fost un dezastru financiar. Numai prin intervenția lordului Harmworth de la ediția ziarului englez „Daily Mail” se salvează Wallace de la o sărăcie lucie.

Romanele lui Wallace ajung să fie traduse în 44 de limbi încă din anii 1940.

În anul 1999 arhivele filmelor criminalistice germane acordă operelor lui Wallace premiul „Edgar Allan Poe”.

Capitolul 1

În fața mărețului palat Cainbury stătea nehotărât un individ. În acea clădire își aveau sediul vreo treizeci de companii, după cum se putea observa pe firmele de la intrare. Hainele ponosite și ghetele scâlciate ale bărbatului stăteau drept mărturie pentru condiția sa precară.

Era evident un străin.

Fața complet rasă, cu trăsături aspre, era smeadă, iar deasupra ochilor întunecați, două sprâncene cât se poate de negre.

După ce urcă cele câteva trepte care duceau în holul clădirii, căzu pe gânduri, privind cu atenție firmele. Dar iată că găsi ceea ce căuta. Sus de tot, pe lista chiriașilor de la etajul cinci, era trecută și firma ziarului Colțul bârfelor.

Scoțând din buzunarul vestei un anunț decupat dintr-un alt ziar, îl confruntă cu firma, apoi intră mulțumit în clădire, așteptând liftul.

Își încheiase paltonul până la ultimul nasture deoarece gulerul îi era cam ros, cămașa de pe el era neschimbată de aproape o săptămână, pălăria îi era veche, iar dacă cineva s-ar fi hotărât să-l privească mai cu atenție ar fi observat că ambele mănuși erau pentru mâna stângă.

Când ajunse la etajul cinci, liftierul îi arătă, cu o mutră urâcioasă, sediul ziarului pe care-l căuta. Omul rămase pe loc, privind o vreme la ușa cu pricina. Pe partea de sus, din sticlă mată, era scris simplu: „Redacția ziarului COLȚUL BÂRFELOR. Bateți!”

Bătu la ușa care se deschise ca și cum ar fi fost manevrată de o mână nevăzută. Asta îl miră, deși până la urmă nu era nimic ieșit din comun în faptul că o ușă se deschisese în mod automat. Intrând, se trezi într-o încăpere mobilată destul de sumar; pe perete atârnau o hartă a Angliei și un desen de Landseer. Se îndreptă către ușa din partea opusă a camerei și, după o nouă ezitare, bătu cu discreție.

— Intră! strigă o voce.

Străinul deschise ușa și intră. Încăperea, mult mai spațioasă decât prima, era mobilată foarte elegant: lămpi

electrice cu abajururi frumoase, așezate de o parte și de alta a biroului masiv de stejar sculptat cu migală, iar pe unul dintre pereți o bibliotecă plină de cărți.

Cum pe birou era dezordine, străinul presupuse că se afla în încăperea principală a redacției. Însă, ceea ce atrăgea cel mai mult atenția, era individul care stătea la birou. Era un bărbat masiv și, judecând după voce, părea a fi de vârstă mijlocie. Obrazul nu i se vedea fiindcă și-l ascunsese după un văl de dantelă fină de mătase, tras ca o pungă peste cap și legat cu un șiret pe sub bărbie. Văzând uimirea celuilalt, omul râse pe înfundate.

— Ia loc, zise el, și nu te speria!

— Vă asigur, domnule, că nu sunt câtuși de puțin speriat. Nimic pe lume nu m-a înspăimântat până acum decât propria-mi sărăcie și gândul că va trebui să mor sărac.

Bărbatul acoperit cu voal nu spuse nimic pentru o vreme.

— Ai venit în urma anunțului meu?

Străinul dădu ușor din cap.

— Am înțeles că aveți nevoie de un om care să știe să tacă, să cunoască două-trei limbi străine și să fie sărac. Ei bine, domnule, eu cred că îndeplinesc aceste condiții. Iar dacă ați mai fi adăugat că respectivul trebuia să fi avut o viață aventuroasă și să fie lipsit de scrupule, aș fi îndeplinit cu vârf și îndesat toate aceste condiții.

Deși nu-i putea vedea ochii, străinul realiză că bărbatul care stătea la birou îl măsura din cap până-n picioare.

— Cred că vei corespunde cerințelor mele.

— Mai mult ca sigur, răspunse cu răceală vizitatorul. Acum v-aș ruga să-mi spuneți ce-mi puteți oferi, ca să văd dacă-mi convine slujba. Ca om de afaceri trebuie să știți că pentru încheierea unei tranzacții e nevoie de acordul ambelor părți. Dar mai întâi vă rog să-mi spuneți care vor fi obligațiile mele…

Mascatul se rezemă de spătarul scaunului și-și băgă mâinile în buzunare.

— Sunt editorul unui ziar modest, zise el, citit mai ales de servitorii oamenilor bogați. Din când în când primesc informații interesante despre aristocrație și despre nobilimea de la țară, informații trimise de cameristele franceze mai isterice sau de valeții italieni. Din păcate, eu nu cunosc limbi străine; am însă ferma

convingere că scrisorile acestea conțin multe lucruri interesante și aș vrea să le cunosc. Iată de ce am nevoie de o persoană discretă care să-mi selecteze corespondența și să-mi traducă în engleză tot ceea ce i se pare interesant; în același timp, am nevoie să-mi facă și câte un rezumat al scrisorilor venite de la acei oameni binevoitori, știi foarte bine că bărbații nu sunt prea virtuoși, femeile și mai puțin, iar cei care angajează astfel de oameni sunt complet certați cu morala. De obicei servitorii au întotdeauna de povestit lucruri care nu fac cinste stăpânilor lor. Dar nu mi-ai spus cum te cheamă…

— Poltavo, răspunse străinul după o scurtă ezitare.

— Italian sau polonez?

— Polonez.

— Ei bine, ți-am spus că redacția ziarului se chinuie să aducă știri cât mai multe despre tot ce se petrece în cercurile înalte; ne interesează mai ales ceea ce se petrece în culise. Dacă putem tipări ceea ce aflăm, nu ne dăm în lături să o facem. Dacă – și ajungând aici ridică prevenitor degetul – intrăm în posesia unor amănunte deocheate, nu ne descotorosim de ele, ci le păstrăm la arhivă pentru plăcerea noastră.

Din nou se făcu liniște; voalatul păru că se gândește la ceva.

— Unde locuiești? întrebă el.

— Într-o căsuță din Bloomsbury, la etajul patru.

— Când ai venit în Anglia? întrebă mascatul.

— Acum șase luni.

— De ce ai venit?

Poltavo ridică din umeri.

— De ce ai venit? insistă editorul.

— Pentru că am avut o neînțelegere cu șeful poliției din San-Sebastian, răspunse el la fel de nepăsător.

— Dacă mi-ai fi spus altceva nu te-aș fi angajat.

— De ce? întrebă mirat Poltavo.

— Pentru că n-ai fi spus adevărul. Neînțelegerea dumitale cu poliția din San-Sebastian era legată de o sumă de bani care se volatilizase. Încăperea din care au dispărut banii se afla alături de camera dumitale, despărțite una de cealaltă printr-o ușă. Deci dacă cineva ar fi fost atât de isteț să descuie cu o cheie potrivită acea ușă, afacerea ar fi fost rezolvată. Plecarea dumitale a fost determinată și de faptul că n-ai fost în stare să-ți achiți nota la hotel.

— Sunteți un om foarte bine informat, zise Poltavo fără a se arăta câtuși de puțin mirat.

— Este de datoria mea să știu câte ceva despre unii oameni. Și poți să-mi zici Brown, domnul Brown. Dacă vei băga de seamă cândva că nu răspund când mă strigi astfel, să nu te impacientezi pentru că de fapt ăsta nu e numele meu. Ei bine, după câte văd, dumneata ești exact omul de care am nevoie.

— Mi se pare curios faptul că m-ați găsit, zise Poltavo. Anunțul din ziar mi-a fost trimis de un necunoscut care…

— Necunoscutul am fost eu, amice! Acum înțelegi?

— Înțeleg. Dar lucrul care mă interesează în cea mai mare măsură este să știu ce salariu voi primi.

Domnul Brown spuse o sumă care însemna foarte mult pentru Poltavo. Editorul îl privi cu atenție și se bucură când văzu că noul său ajutor nu păru nici surprins, nici nemulțumit.

— Pe mine n-ai să mă prea vezi pe aici. Dacă vei lucra bine și voi căpăta încredere în dumneata, îți voi dubla salariul. Dacă însă mă vei înșela, vei regreta amarnic. Atât am avut de spus, adăugă el ridicându-se de pe scaun. De mâine îți vei deschide singur biroul, uite cheia de la ușă, uite și cheia de la seiful în care păstrez corespondența. Vei găsi un teanc de scrisori care apasă greu asupra multor persoane din înalta societate, dar prea puțin material în legătură cu mine. Aștept să-ți dai toată silința în noua dumitale slujbă!

— Puteți fi sigur… începu Poltavo.

— Stai puțin că n-am terminat. Când spun „să-ți dai toată silința”, înțeleg că nu-ți vei pierde timpul să cercetezi cine sunt. Am posibilitatea să părăsesc casa asta într-un fel pe care nu sunt dispus să-l divulg. Nimeni nu știe că eu sunt editorul acestui ziar. După ce vei termina de citit corespondența, să faci câte un rezumat pentru scrisorile mai importante și să mi le traduci. Rezumatele traduse le vei înmâna unui comisionar care va veni zilnic la ora cinci după masă. Leafa îți va fi plătită cu regularitate. Nu vei fi sâcâit cu nicio problemă redacțională și nu vei avea nimic de a face cu ziarul. Acum am să te rog să aștepți cinci minute în camera din față, după care te poți întoarce în acest birou ca să te ocupi de acest vraf de scrisori.

Poltavo se înclină ușor și ieși, închizând ușa după el. Auzi un clic și înțelese că același mecanism care deschisese ușa din față o închisese acum pe cea de dinăuntru. După cinci minute de așteptare, deschise ușa și intră în birou. Încăperea era goală. Mascatul dispăruse. Mai văzu o ușă care dădea înspre coridor, dar Poltavo era convins că șeful său nu ieșise pe acolo. Deși cercetă cu multă atenție camera, nu descoperi nicio ușă secretă. În spatele scaunului pe care șezuse mascatul se afla un dulap mare. Dulapul era plin de cărți, hârtii și diverse acte. Poltavo examină minuțios întreaga încăpere. Încercă toate sertarele biroului; văzând însă că erau descuiate, nu-l mai interesă conținutul lor. Știa precis că un om cu experiența lui Brown nu va lăsa lucruri importante în niște sertare neîncuiate. Ridică din umeri, își răsuci o țigară, și-o aprinse și se apucă de citit scrisorile.

Poltavo lucra de șase săptămâni cu mare atenție. În fiecare vineri dimineață, venind la birou, zărea pe masa de lucru un plic ce conținea două bancnote. Zilnic, la ora cinci, venea un comisionar care lua cu sine, într-un plic mare, închis, toate traducerile făcute de Poltavo peste zi. Citind zilnic ziarul la care lucra, constată că numai o foarte mică parte din traducerile sale erau publicate. Era clar că domnul Brown, editând acel ziar de scandal, urmărea alte interese. Descoperi în parte secretul într-o după-amiază, când auzi pe cineva sunând la ușa de la intrare. Poltavo apăsă pe butonul de sub placa biroului și nu după mult cineva ciocăni la ușa camerei sale. În prag apăru o tânără doamnă.

— Nu doriți să intrați? întrebă Poltavo ridicându-se în picioare.

— Dumneavoastră sunteți directorul ziarului? întrebă ea.

Poltavo se înclină. Era întotdeauna dispus să primească orice onoruri pe care i le-ar fi acordat soarta. Întrebat dacă el era domnul Brown, probabil că s-ar fi înclinat și atunci.

— Am primit o scrisoare din partea dumneavoastră… Tânăra se opri în fața biroului, puse mâna pe marginea acestuia și se uită la Poltavo cu frică, dar și cu dispreț.

Poltavo dădu din cap. De fapt nu scrisese nimănui.

— Scriu multe scrisori, răspunse el cu indiferență, și nu mai știu dacă v-am scris și dumneavoastră. Vreți să-mi arătați scrisoarea?

Deschizându-și geanta, tânăra scoase un plic din care luă scrisoarea și i-o întinse lui Poltavo. Acesta se uită atent la hârtie. Titlul ziarului rămăsese tipărit în colțul din stânga, dar adresa fusese ștearsă. Conținutul era următorul:

„Stimată Doamnă,

Am primit câteva informații foarte interesante privind legăturile dumneavoastră cu căpitanul Brackly. Ca fiică și ca moștenitoare a răposatului sir George Bilk, ați putea crede că averea pe care o dețineți precum și prestigiul de care vă bucurați în societate vă scutesc de bârfe.

*Vă asigur însă că informațiile pe care le posed ar putea avea urmări grave dacă ar fi să le aduc la cunoștința soțului dumneavoastră. Pentru a pune capăt clevetirilor și pentru a-i determina pe bârfitori să tacă, secția noastră de informații este dispusă să oprească acest scandal. Cheltuielile acestei acțiuni se ridică însă la zece mii de lire care urmează a-mi fi plătite în numerar. Dacă acceptați propunerea mea, vă rog să inserați un anunț la rubrica «*Diverse*» a ziarului «*Megafon*». În urma acestui anunț voi accepta să mă întâlnesc cu dumneavoastră pentru a-mi înmâna suma cerută. Nu-mi scrieți pe adresa ziarului meu și nu mă vizitați la redacție.*

Cu toată stima, J. Brown”.

După ce isprăvi de citit scrisoarea, lui Poltavo i se revelă brusc activitatea ziarului la care lucra. Împăturind scrisoarea, o înmână tinerei doamne.

— Poate că nu fac bine, zise ea, dar știu ce înseamnă șantajul și cum este pedepsit de legile noastre.

Deși era teribil de nedumerit, Poltavo își reveni imediat.

— Nu eu am scris scrisoarea asta, zise el calm. V-a fost trimisă fără știrea mea. Eu sunt doar redactorul-șef al acestui ziar. Director e domnul Brown care-și conduce afacerile cum crede de cuviință. Sigur că sunt la curent cu tot ce se întâmplă la redacție, adăugă el repede, temându-se că tânăra nu-i va mai spune nimic și-l va trata ca pe un

angajat oarecare. Vă înțeleg neliniștea pricinuită de această scrisoare.

Tânăra surâse. Poltavo, care cunoștea bine femeile, își dădu imediat seama că nu era o ființă fricoasă și că nu s-ar fi lăsat intimidată de teama de a fi compromisă.

— Pot lăsa rezolvarea acestor treburi în grija soțului meu și a căpitanului Brackly. Voi arăta scrisoarea aceasta avocaților mei precum și celor doi domni despre care am vorbit.

Poltavo, care văzuse că scrisoarea fusese datată cu patru zile în urmă, își spuse că dacă cei doi domni n-o văzuseră în primele ei momente de furie, atunci n-o vor vedea niciodată.

— Sunteți o persoană foarte inteligentă, doamnă, răspunse el împăciuitor. Până la urmă, ce contează o neplăcere atât de mică? Cine se mai interesează azi de publicarea câtorva scrisori?

— Credeți că șeful dumneavoastră are și scrisori?

Poltavo înclină din nou din cap.

— Dacă plătesc suma cerută credeți că scrisorile mi se vor înapoia?

Poltavo dădu din cap afirmativ, iar ea își mușcă, gânditoare, buzele.

— Înțeleg.

Se mai uită o dată la scrisoare și, fără să scoată o vorbă, părăsi biroul.

Poltavo o conduse până la ușa de la intrare; întorcându-se, rămase surprins, căci pe scaunul pe care stătuse până atunci, ședea acum mascatul. Acesta râse de uimirea zugrăvită pe fața lui Poltavo, deși părea să fie amuzat mai mult de altceva.

— Te-ai descurcat admirabil, Poltavo! Ai ieșit frumos din încurcătură.

— Ați auzit discuția? întrebă surprins polonezul.

— Fiecare cuvințel! Ei, acum ce mai zici?

Poltavo trase un scaun lângă birou și se așează față în față cu șeful său.

— Consider că afacerea asta a fost foarte abil și inteligent regizată, zise el pe un ton admirativ. Un singur lucru nu mai corespunde situației; salariul meu, care e mult prea mic.

Brown fu de acord cu el.

— Cred că ai dreptate. Mă voi strădui să ți-l măresc. Ce prostie din partea acestei femei să vină aici!

— Ori e proastă, ori e o artistă lipsită de talent.

— Cum adică? Ce vrei să spui cu asta? întrebă Brown.

Poltavo ridică din umeri.

— Sunt ferm convins că tot ceea ce s-a întâmplat mai devreme a fost pur și simplu o înscenare. În orice caz, scopul a fost atins.

— Și ce anume crezi că s-a vrut prin asta?

— Patroane, ai ținut să-mi dezvălui adevărata față a afacerilor dumitale. Trag această concluzie datorită următoarelor puncte, și începu să numere pe degetele sale lungi și albe:

După adresa de pe plic, doamna se numea *lady* Cruxbury; numai că numele ei adevărat începea cu un W pe care l-am zărit pe marginea argintată a poșetei sale. Această literă era de altfel brodată și pe colțul batistei.

Nu era ea persoana căreia îi fusese adresată scrisoarea.

Sunt convins că nu există nicio *lady* Cruxbury și că scrisoarea a fost concepută special pentru mine și adusă de acea persoană mie; în tot acest timp, dumneata mă urmăreai cu atenție ca să vezi cum mă comport, cât sunt de loial și de discret, dorind să-mi lămurești totodată dedesubturile afacerilor dumitale.

Domnul Brown râse.

— Ești deștept, Poltavo, zise el cu admirație, și pe bună dreptate meriți să-ți măresc leafa. Sunt de acord că totul n-a fost decât o comedie. Mai ești dispus să lucrezi pentru mine?

— Da, dar cu o condiție.

S-o auzim.

— Sunt un om sărac, începu Poltavo.

— Termină cu balivernele astea! Doar nu-ți închipui că-ți voi dărui o avere! îl întrerupse iritat domnul Brown. Am însă de gând să-ți pun la dispoziție tot ceea ce este trebuincios unei vieți îndestulate, ba chiar într-o oarecare măsură luxoase.

Poltavo se îndreptă spre fereastră și se uită afară. Apoi se întoarse și spuse:

— Am nevoie de o locuință pe strada St. James, de un automobil și, de ce nu, și de o lojă la operă.

— Eu aș zice să nu te mai ții de glume și să te mulțumești cu ce-ți voi da.

Poltavo surâse.

— Valorez o avere, iar dumneata știi foarte bine asta.

Luă o scrisoare din grămada aflată pe masă și o deschise.

— Iată o scrisoare trimisă de un italian, care pentru majoritatea oamenilor ar conține doar câteva fleacuri. Pentru un om ca mine însă, scrisoarea asta deține elementele unei afaceri fără sfârșit. Datorită acestei scrisori ne-am putea alege cu o avere, șefule! Tipul care scrie ar dori să intre în legătură cu marile ziare englezești pentru a afla cum trăiește lumea bună și a cunoaște un domn, pe numele lui, Fallock.

Brown fu surprins.

— Fallock! repetă el.

Poltavo încuviință.

— „Prietenul nostru Fallock a construit o casă mai mult decât ciudată”, scrie corespondentul nostru, „în casa aia sunt ascunse milioane de lire.” Treaba asta chiar nu-ți spune nimic, patroane?

— A clădit o casă ciudată?

— Păi corespondenții îmi aduc la cunoștință – și-am menționat oare că scrisoarea asta a fost scrisă de doi indivizi? – că-i cunosc adresa acestui Fallock… Sunt ferm convinși că face afaceri necurate, dar au nevoie de o confirmare.

Brown nu spuse nimic, bătând nervos darabana pe birou. Stătea cu capul aplecat, ca și cum ar fi meditat asupra unei probleme foarte dificile.

— Copilării, spuse el. Doar nu crezi în povestea cu milioanele ascunse. Am auzit și eu de această afacere. Corespondenții dumitale sunt oameni cu fantezie bogată, amice. Nu cumva te-au întrebat dacă ești dispus să le plătești și drumul până aici?

— Păi tocmai asta și cer!

Râzând cu ironie, Brown se ridică de pe scaun.

— Ăsta-i trucul închisorilor spaniole! Doar n-o să te lași păcălit de astfel de nimicuri!

Poltavo ridică din umeri.

— Eu am fost într-o închisoare spaniolă, răspunse el surâzând. Am scris și eu unor oameni bogați din Anglia rugându-i să mă scoată din situația în care eram. Numai că eliberarea mea era condiționată de niște sume foarte mari. Înțeleg și sunt de acord cu acest procedeu, numai că hoții spanioli nu scriu în limba lor; bine sau prost, ei scriu în engleză. Cei care primesc astfel de scrisori nu se

deranjează niciodată să le dea la tradus. Nu, domnule Brown, în cazul de față nu avem de-a face cu un tertip. Scrisoarea e autentică, iar tot ce scrie în ea e adevărat.

— Pot s-o văd și eu?

Poltavo i-o dădu. Întorcându-se cu spatele, Brown își ridică partea de jos a voalului și citi scrisoarea. Pe urmă, îndoind-o, o băgă în buzunar.

— Voi reveni asupra acestei chestiuni, spuse el ușor răgușit. Între timp am să mă mai gândesc la asta.

— Domnule Brown, aș vrea să-ți cer un favor, zise Poltavo.

— Da! Ce anume?

— Desigur că-l vei socoti drept o slăbiciune, dar țin să frecventez din nou lumea bună… Vreau să văd bărbați îmbrăcați elegant și femei frumoase. Poate că e o prostie din partea mea, dar doresc să vin în contact cu cei care frecventează Bursa, cu oameni politici, cu marii industriași. Mi-ar plăcea să duc o viață pe picior mare… îmi place muzica bună, la fel cum îmi place să beau când și când un pahar cu vin bun…

— Și ce treabă am eu cu aceste dorințe ale dumitale?

— Te-aș ruga să mă introduci în înalta societate, răspunse simplu Poltavo. Țin mai ales să-l cunosc pe marele bancher despre ale cărui afaceri se preocupă atât de mult ziarele. Domnul… cum îl cheamă? A, da, Farrington.

Domnul Brown rămase o vreme tăcut, apoi se ridică de pe scaun și deschise dulapul. Poltavo auzi un zgomot, apoi întreg dulapul, cu conținutul lui cu tot, se dădu la o parte și Poltavo văzu o încăpere ce ținea de un alt apartament. Domnul Brown rămase un minut în dreptul deschizăturii, cu capul în piept și cu mâinile la spate.

— Ești deosebit de inteligent și de perspicace, rosti el, apoi trecu în cealaltă cameră.

Dulapul reveni la locul său și închise trecerea.

Capitolul 2

— Asasinule!

Acest strigăt în liniștea nopții trezi interesul unuia dintre locatarii din Brakely Square care era încă treaz. Având adesea insomnii și auzind acele țipete, domnul Gregory Farrington puse deoparte cartea din care citea, se ridică din fotoliu, își strânse halatul în jurul trupului său voinic și se apropie de fereastră. Dar fereastra era atât de aburită încât nici lumina felinarelor nu se vedea bine. Ștergând cu mâna geamul, zări în mijlocul străzii pustii doi indivizi care discutau aprins. După gesturi, își dădu seama că erau italieni. Observă cum unul dintre ei ridicase mâna ca să-l lovească pe celălalt, apoi văzu lucind un revolver.

— Hm! exclamă domnul Farrington.

Era singur în toată casa aceea superbă din Brakely Square. Bucătăreasa, jupâneasa, ba chiar și șoferul se duseseră la balul servitorilor.

Vocea din stradă deveni și mai stridentă.

— Hoțule! Vrei să mă jefuiești…

Pe partea cealaltă a pieței se ivi silueta masivă a unui polițist. Domnul Farrington mai șterse o dată geamul, privi cu teamă înspre polițist, apoi coborî scara, deschise clapa cutiei de scrisori de la ușă și trase cu urechea. Era destul de ușor de auzit ce vorbeau cei doi, deoarece acum ajunseseră la baza scării care ducea la ușa de la intrare.

— De fapt ce vrei? întrebă unul dintre ei. Putem câștiga lovele serioase dacă punem mâna pe el! Apoi mai spuse ceva, dar mult prea încet ca să se mai poată auzi.

Farrington stătea în hol, mestecând nervos capătul țigării de foi pe care o avea în gură. Cei doi trebuie să fi fost complicii lui Montague Fallock. Mai mult ca sigur că era vorba de Fallock, marele șantajist căutat de mai toate polițiile europene. Probabil că fiecare dintre cei doi indivizi își făcuse planul să-l șantajeze sau să-l denunțe.

Domnul T.B. Smith locuia și el în Brakely Square. Domnul Smith era funcționar superior la prefectura poliției și abia aștepta să pună mâna pe Montague Fallock. Farrington, care știa acest lucru, înțelese imediat motivul discuției purtate de cei doi în fața ușii sale.

— Ei, zise unul dintre cei doi, doar ți-am mai spus că am aranjat întâlnirea cu domnul în cauză! Ar trebui să ai încredere, ce naiba!

— Mergem împreună, răspunse furios celălalt. Eu n-am încredere în nimeni, mai ales într-un italian mincinos ca tine!

După cum s-a dovedit mai pe urmă, polițistul Habit nu auzise cearta dintre cei doi, așa că mai târziu avea să declare cu mâna pe inimă: „N-am auzit nicio discuție, pe cuvântul meu de onoare!" Iată însă că pe neașteptate răsunară două împușcături. Apoi se auzi fluierul strident al unui polițist și Habit se îndreptă în goană spre locul de unde veniseră detunăturile. Când ajunse la locul crimei, găsi trei bărbați dintre care doi erau morți. Cel de-al treilea era Farrington, care stătea tremurând în ușa casei sale. Halatul său cenușiu flutura scuturat de vântul dinspre vest. Peste zece minute se ivi și T.B. Smith. Între timp se adunase o mulțime de oameni curioși sau dornici de senzații tari. Apoi sosi și ambulanța.

— Sunt morți amândoi, zise polițistul.

Domnul T.B. Smith se uită la cei care zăceau neînsuflețiți pe pământ. După toate aparențele erau străini. Unul dintre ei era îmbrăcat aproape luxos, celălalt purta niște haine uzate de chelner sub un pardesiu lung ce-l acoperea de la gât și până la picioare. Cei doi zăceau cu capetele aproape unul lângă celălalt; unul dintre ei era însă cu fața în jos. Polițiștii sosiți între timp se străduiau să țină la distanță mulțimea adunată. Între timp domnul Smith examină cu atenție terenul. Găsi un revolver pe jos, iar pe cel de-al doilea, sub mortul cu fața în jos. În timp ce cadavrele erau duse în ambulanță, domnul Smith se adresă lui Farrington care continua să tremure de frig, rugându-l să-i spună ce văzuse.

— Vreți să fiți amabil și să veniți cu mine sus? Vă voi relata cu dragă inimă tot ce am văzut.

Intrând în casă, Smith simți un miros deosebit. Simțul său olfactiv era deosebit de dezvoltat, dar fiind un om discret și plin de tact nu spuse nimic. Farrington îi era cunoscut – cine nu-l cunoștea de altfel? – atât ca vecin cât și ca o persoană foarte bogată.

— Fiica dumneavoastră… începu el.

— Vreți să spuneți nepoata mea, îl corectă Farrington după ce aprinse toate lămpile din camera de zi. Nu e acasă, s-a dus la prietena mea, doamna Constance

Dex, unde va rămâne peste noapte. O cunoașteți pe doamna Dex?

Domnul Smith încuviință.

— Din păcate nu vă pot da decât foarte puține informații despre cei doi tipi care au murit…

Farrington era palid și tremura. Starea sa era explicabilă, deoarece omul fusese crescut sub litera legii.

— Am auzit doi bărbați certându-se… M-am dus la ușă cu intenția de a chema un polițist, dar chiar atunci am auzit două împușcături. Când am deschis ușa, i-am văzut pe cei doi zăcând în drum așa cum i-a găsit mai apoi polițistul.

— Despre ce anume vorbeau?

Farrington întârzie cu răspunsul.

— Sper că nu voi fi chemat ca martor când se va judeca această crimă…

Dar Smith îi tăie această speranță.

— Păi, zise el, vorbeau despre Montague Fallock pe care-l știe toată lumea: Unul dintre cei doi striga că-l va da pe mâna poliției.

— Cine era al treilea individ? întrebă Smith pe neașteptate.

Farrington rămase mască.

— Al treilea? întrebă el.

— Da, mă refer la individul care i-a ucis pe cei doi, deoarece din revolverele găsite nu s-a tras niciun foc. Ambele aveau piedica pusă. Așa că, dragă domnule Farrington, sunt ferm convins că se mai afla de față și o a treia persoană. Aveți ceva împotrivă dacă vă voi cerceta puțin casa?

— Absolut nimic, zâmbi milionarul. Cu ce vreți să începeți?

— Cu bucătăria de la parter.

Domnul Farrington îl conduse pe polițist pe scara de serviciu în aripa unde se afla bucătăria; ajungând acolo, aprinse lumina. Dar se părea că nimeni nu umblase pe acolo.

— Asta e ușa pivniței, explică Farrington, asta e cămara, iar pe aici se iese în curte. Ușa e încuiată.

Domnul Smith apăsă pe clanță și, culmea, ușa se deschise imediat.

— Cred că vedeți și dumneavoastră că nu e încuiată, spuse el pășind în coridorul întunecos.

— Asta-i vina intendentului, răspunse enervat Farrington. Am dat un ordin clar ca toate ușile să fie încuiate. Dacă mergem mai departe, veți vedea că ușa care dă în curte are zăvorul pus și, în afară de asta, e prevăzută și cu un lanț de siguranță.

Domnul Smith lumină ușa cu lanterna.

— Păi nu e chiar așa, spuse el. Văd că ușa e puțin întredeschisă.

Domnul Farrington păru foarte contrariat.

— Cum se poate? se miră el.

Domnul Smith trecu în curtea pavată în care, din stradă, se putea ajunge foarte ușor doar urcând câteva trepte. Tot uitându-se în jos, zări ceva licărind. Aplecându-se, ridică o sticluță cu căpăcel de aur căzută probabil din poșeta unei femei. Ducând sticluța la nas și mirosind-o, zise:

— Da, e exact așa cum am presupus.

— Ce vreți să spuneți? îl întrebă domnul Farrington.

— E același miros pe care l-am simțit când am intrat în casă. Un parfum cu totul deosebit. Duse din nou sticluța la nas.

— Obiectul acesta nu aparține cumva nepoatei dumneavoastră?

Farrington dădu din cap în semn negativ.

— Doris n-a fost niciodată aici, spuse el; și în afară de asta, nu îi plac parfumurile.

Domnul Smith băgă sticluța în buzunar. Cercetările nu duseră la niciun rezultat și Smith îl urmă pe Farrington în odaia acestuia.

— Ce părere aveți despre toată povestea asta? îl întrebă el pe Smith.

Înainte de a răspunde, acesta se uită pe fereastră. Lumea care se strânsese, atrasă de focurile de revolver, se risipise acum.

Ceața căzuse peste piața liniștită, întinzându-și vălurile alburii peste felinarele galbene.

— Cred că am dat, în sfârșit, de urma lui Montague Fallock.

Domnul Farrington îl privi cu gura căscată.

— Vorbiți serios? întrebă el neîncrezător. Sper că nu vă închipuiți că Montague Fallock a fost în seara asta la mine în casă! E adevărat că a încercat să mă escrocheze… Dar de la asta până la a intra în casă…

Smith își ridică gulerul paltonului.

— Mai am de făcut un lucru foarte neplăcut, spuse el. Trebuie să-i cercetez pe cei doi nefericiți care au fost omorâți.

Farrington se scutură terifiat.

— Groaznic! spuse el puțin răgușit.

Smith mai admiră o dată camera aceea elegantă. Ornamentele de argint licăreau în lumina mată a lămpilor. Pereții erau îmbrăcați în lambriuri din lemn de trandafir. În sobă ardea un foc strașnic, iar parchetul era acoperit de covoare scumpe. Pe pereți se vedeau câteva tapiserii care costaseră pesemne o avere. Pe birou se afla o fotografie într-o ramă de argint care înfățișa o femeie frumoasă.

— Scuzați-mă, spuse Smith, apropiindu-se de masă, doamna nu este cumva…

— Ba da, răspunse Farrington. Este doamna Constance Dex, o foarte bună prietenă a mea și a nepoatei mele.

— Nu se întâmplă să știți, se află doamna Dex în oraș acum?

— Nu. Este în Great Bradley. Fratele ei e preot acolo.

— Great Bradley? Smith își încreți fruntea, ca și când s-ar fi străduit să-și amintească ceva. Nu cumva tot pe acolo e și casa aceea ciudată despre care se tot vorbește atât?

— Mda… Am auzit și eu despre ea, zise Farrington cu un surâs.

— C. D., murmură Smith îndreptându-se spre ușă.

— Ce?

— C. D. Sunt inițialele doamnei Constance Dex.

— Da, și?

— Aceste litere sunt gravate pe capacul de aur al sticluței de parfum. Noapte bună!

Și Smith plecă, lăsându-l singur pe Farrington care, de supărare, începu să-și roadă unghiile.

Capitolul 3

T.B. Smith se afla singur în biroul său din Scotland Yard. Malul Tamisei, întregul fluviu, clădirea parlamentului, erau toate învăluite într-o ceață deasă. De două zile Londra era acoperită de stratul gros și negricios de ceață.

Încăperea oferea – cu pereții săi îmbrăcați în lambriuri lustruite de stejar și lămpile sale elegante – un interior plăcut chiar și pentru un bărbat cu gusturi mult mai rafinate. Un foc serios ardea în căminul îmbrăcat în ceramică. Pe placa de marmură a șemineului ticăia vesel un ceas de argint. Pe măsuța de lângă Smith, se afla un serviciu cu toate cele necesare pentru ceai. Smith se uită la ceas. Era unu și douăzeci și cinci. Apăsând pe butonul soneriei, un polițist își făcu imediat apariția.

— Du-te până la registratură și adu-mi – se uită pe o foaie de hârtie de lângă el – dosarul numărul G. 7941.

După ce polițistul se retrase, T.B. Smith își turnă o cană de ceai. Fața sa frumoasă, bronzată de soarele din sudul Franței, de obicei liniștită, acum părea îngrijorată. Se întorsese din concediu pentru a se ocupa de o treabă pe care nu o putea rezolva decât un om cu calitățile sale neobișnuite. Trebuia să dea de urma celui mai mare escroc al timpului: Montague Fallock. Treaba devenise cu atât mai presantă cu cât avea dovezi că fie el, fie complicii săi erau vinovați de uciderea celor doi oameni din noaptea trecută. Nimeni nu-l văzuse vreodată pe Montague, nu exista nicio fotografie a lui, așa că nimeni nu putuse să-i dea de urmă. Era adevărat că poliția pusese mâna pe câțiva acoliți de-ai săi care fuseseră supuși la interogatorii aspre. Dar, din păcate, cei prinși erau agenții unor alți agenți. Montague se ascundea în dosul unei adevărate rețele de bănci și de avocați anonimi, așa că era foarte greu de găsit.

Dar iată că se întoarse polițistul, împreună cu o mapă din piele neagră pe care o așeză respectuos în fața lui Smith, după care se retrase.

Domnul Smith deschise mapa și scoase din ea trei pachețele legate cu șnur. Desfăcând unul dintre ele, puse pe masă trei fotografii care reprezentau trei amprente

digitale. Chiar și un începător și-ar fi dat seama că era vorba despre unul și același deget, cu toate că fotografiile fuseseră făcute în momente diferite. Domnul Smith le compară cu o fotografie pe care o scoase din buzunarul vestei sale. Dar și această fotografie arăta clar că era vorba despre același deget. Fotografia prezenta urma vagă rămasă pe scrisoarea pe care doamna Dex o primise din partea acestui escroc. Smith sună din nou și-i spuse funcționarului care-și făcuse apariția:

— Domnul Ela mai este aici?

— Da. Lucrează la investigația de la vamă.

— Oh da, îmi amintesc. Cei doi indivizi care au fost prinși în timp ce umblau prin bagajele depuse acolo. Din nefericire au reușit să dispară după ce au ucis un gardian.

— Au dispărut, adăugă funcționarul, dar unul dintre ei a fost rănit de gloanțele trase de polițist. Pe locul unde aștepta mașina s-au găsit urme de sânge.

— Poftește-l la mine pe domnul Ela, dacă și-a terminat treaba.

Se pare că inspectorul isprăvise ce avea de făcut, fiindcă sosi imediat. Avea o mină cam tristă.

— Vino mai aproape, îi spuse Smith, și spune-mi de ce ești amărât.

Ela se așeză într-un fotoliu de trestie.

— Mă tot străduiesc să găsesc niște martori oculari care să-mi poată da detaliile de care am nevoie. Până acum n-am niciun fel de indicii cu ajutorul cărora să pot stabili identitatea răufăcătorilor. Mai mult ca sigur că numărul automobilului era fals. Și culmea ghinionului e că n-a putut fi urmărit mai departe de Limehouse. Mă aflu în fața unor greutăți aproape cu neputință de înlăturat, știu doar că unul dintre hoți a fost rănit sau ucis și că prietenul său l-a târât până la mașină. Mă tem că numai atunci când vom da de rănit sau de cadavrul lui vom avansa.

— Ce-ar fi ca cel rănit să fie din întâmplare chiar bătrânul meu prieten Montague Fallock? glumi Smith. Atunci aș fi și eu într-adevăr fericit. Ce voiau să fure caraghioșii ăia? Aur?

— Nu cred. Se pare că e vorba despre doi borfași obișnuiți. Au spart câteva cufere ale pasagerilor de pe vaporul *Mandavia* care sosise în ajun din Africa de Sud. Cuferele făceau parte din bagajele depuse la vamă de către pasagerii care peste câteva zile urmau să-și continue călătoria. Astfel au fost devalizate cuferele secretarului

unui guvernator al statului Congo, apoi cel al unei doamne al cărui nume l-am uitat – precum și cuferele unui doctor – Goldworthy – întors din Congo unde a studiat boala somnului.

— Ceea ce-mi spui nu-i prea pozitiv, zise gânditor domnul Smith. Nu prea înțeleg cum de hoții ăștia moderni și eleganți care sparg cuferele oamenilor au la dispoziție mașini, sunt înarmați și pe deasupra se mai și maschează. Pentru că erau mascați, nu-i așa? Ce-or fi căutat oare oamenii ăștia?

— Acum povestiți-mi și care sunt necazurile dumneavoastră, spuse inspectorul.

— Montague! răspunse Smith îndârjit. „Nobilul" Montague Fallock. A fost atât de cumsecade, încât i-a cerul *lady*-ei Constance Dex zece mii de lire sterline. *Lady* Dex este sora cunoscutului și respectatului preot Jeremiah Bangley din Great Bradley. Scrisoarea e la fel ca toate celelalte: cum că dacă nu plătește, o va compromite cu nu știu ce poveste veche. Preotul este un aristocrat, un nobil ce se află cu totul sub influența surorii sale. Doamna e o femeie impunătoare și încă frumoasă. Problema nu mai e de fapt interesantă deoarece amantul ei a murit de curând în Africa. Oricum, fratele ei era la curent cu toată povestea asta. Montague voia s-o compromită în ochii societății. A avut îndrăzneala s-o amenințe că o va ucide dacă va spune ceva poliției. De altfel, nu e prima oară când îi amenință în felul acesta pe cei pe care-i șantajează. Ultimul pe care a încercat să-l escrocheze a fost milionarul Farrington; dar, ca să vezi și dumneata ce coincidență curioasă, Farrington este prieten bun cu doamna Dex.

— Mda, cam ciudată coincidență, răspunse Ela. N-ați găsit niciun indiciu când ați examinat corpurile celor doi nefericiți uciși noaptea trecută, nu-i așa?

— Pe unul îl chema Ferreira da Costa, pe celălalt Henri Sans. Sunt convins că amândoi se aflau în slujba lui Montague. Primul fusese un soi de intermediar și era un om cult. A fost arhitect și, din cauza unor fraude, a trebuit să plece din Paris. Sans era doar un simplu agent care se bucura de oarecare încredere. N-am găsit asupra niciunuia dintre ei ceva care să mă poată pune pe urmele lui Montague Fallock. N-am decât acest obiect.

Trase un sertar al biroului și scoase un medalion de argint pe care se aflau câteva încrustații și o monogramă

aproape ștearsă. Smith apăsă pe un mic buton și capacul medalionului se deschise. Înăuntru nu se afla decât o hârtie mică, rotundă, un fel de etichetă lipită.

— Uită-te și dumneata! Inscripția mi se pare interesantă.

Ela luă medalionul și citi următoarele: „Moor; cot. Dumnezeu să-l apere pe rege”.

— Imnul regal, dar numai bunul Dumnezeu știe ce semnificație va fi având.

Smith luă medalionul, îl puse în buzunar și încuie într-un sertar dosarul pe care-l primise de la Registratură. Ela căscă.

— Scuzați-mă, dar sunt foarte obosit. Apropo, în Great Bradley nu se află și casa aceea bizară despre care vorbește lumea?

Smith dădu afirmativ din cap.

— Da. Great Bradley este orășelul unde se află casa cu pricina, spuse el ridicându-se de pe scaun. Numai că poliția nu se interesează de astfel de case aiurite construite de americani țicniți. Vrei să mergi cu mine până în Chelsea?

Spunând acestea, Smith își îmbrăcă paltonul și-și luă mănușile.

— Poate că avem noroc să dăm cu mașina peste Montague pe ceața asta, glumi Smith.

— Văd că sunteți într-o stare deosebită, ca și cum ați crede că pe pământ se mai pot întâmpla minuni, zise Ela.

— Singura mea stare, dacă pot s-o numesc astfel, e să mă culc, răspunse surâzând Smith.

Ieșind în stradă, văzură că ceața era atât de deasă încât aproape că ezitară să mai plece. Ceva îi spunea lui Smith că nu trebuie să se îndrepte spre Chelsea într-o astfel de seară, șoferul, deși foarte experimentat, nu îndrăznea nici el să pornească la drum.

— Am sunat la postul de poliție din Westminster și cei de acolo mi-au spus că nu se poate circula pe ceața asta.

— Atunci, spuse Smith, voi dormi aici la poliție. Caută și dumneata un loc într-una dintre camerele de gardă, îi spuse Smith șoferului. Dumneata, Ela, ce ai de gând să faci?

— Să mă plimb prin parc, zise Ela, pus pe șotii.

Smith se îndreptă către biroul său, urmat de Ela. Ajuns sus, aprinse lumina, dar rămase pironit în ușă. În

timpul absenței sale, care durase doar zece minute, cineva intrase în cameră, deschisese cu forța sertarele biroului și aruncase pe jos, claie peste grămadă, toate hârtiile. Smith se repezi speriat la birou, dar dosarul pe care-l pusese în sertar nu mai era.

— Ia uitați-vă, domnule Smith, spuse Ela, la petele acestea de sânge, și arătă sugativa de pe birou plină de sânge.

— Probabil că și-a tăiat mâna în geam, zise Smith. Apoi se uită pe fereastra deschisă. O scară ușoară, cam în genul celor pe care le folosesc pompierii americani, atârna în jos. Ceața era atât de deasă încât nu i se putea vedea capătul. Cei doi traseră scara în cameră și văzură că era făcută din bețe subțiri de bambus și că din loc în loc avea niște cârlige scurte de fier.

— Și aici sunt pete de sânge! strigă Ela. Apoi, adresându-se polițistului care venise în goană la chemarea acestuia, îi spuse:

— Inspectorul de serviciu să înconjoare prefectura poliției cu toți oamenii pe care-i are! Apoi telefonează postului de poliție Cannon Row să ne pună la dispoziție tot personalul de care dispune. Trebuie arestat urgent un individ rănit la mână. Transmite acest ordin tuturor posturilor de poliție!

— Nu prea avem șanse să punem mâna pe amicul nostru, zise Smith. Apoi luă o lupă mare și privi atent una dintre picăturile de sânge.

— Cine să fi fost oare? întrebă Ela.

Smith îi arătă urma de sânge a unui deget.

— Montague Fallock, care știe acum exact ceea ce nu trebuia să știe.

— Ce anume?

Smith nu răspunse imediat. Stând în mijlocul camerei, privi atent în jurul său să vadă dacă nu cumva zărește vreo urmă pe care s-o fi lăsat spărgătorul.

— El știe ce știu eu, surâse T.B., dar poate să-și imagineze că știu mai multe – vor avea loc evenimente!

Capitolul 4

Era o noapte groaznică; nu bătea vântul și nici nu ploua cu găleata, dar întregul oraș era acoperit de o ceață deasă ca o arăboaică învăluită până la ochi. Pâcla cenușie ce se lăsase peste Londra făcea imposibil orice trafic. Nu te puteai orienta nici pe străzile lăturalnice, nici pe cele principale sau în piețele publice. Oamenii păreau niște fantome care se strecurau printr-o lume străină și necunoscută. Vălul de ceață se risipea o clipă, apoi cădea din nou, încă și mai des. În fața teatrului Jollity ardeau nenumărate becuri electrice dar care abia izbuteau să lumineze puțin piața. Un șir lung de mașini care se îndreptau într-acolo dădeau impresia unor gândaci imenși, care apăreau din neant, și care, după ce pasagerii coborau, dispăreau în ceață. În mulțimea de pietoni se afla și un băiețaș cu o figură comună, care părea că vinde ziare, dar care în realitate observa cu atenție mașinile care soseau.

Deodată se repezi spre marginea trotuarului unde se oprise un automobil elegant. Din el coborî mai întâi un domn în vârstă, apoi o fată foarte tânără. Apariția superbă a acelei făpturi atrase o clipă atenția micului vânzător de ziare. Domnișoara, învești mântată într-o pelerină largă de culoarea fildeșului, era înaltă, zveltă și cu chipul foarte palid. Ochii săi mari care priveau de sub sprâncenele frumos arcuite erau albaștri și strălucitori ca două safire.

— Fii atentă, mătușică, spuse ea unei doamne scunde, care cobora din mașină. Ceața londoneză poate fi deseori periculoasă.

Vânzătorul de ziare, apropiindu-se de domnul în vârstă, îl întrebă:

— Domnule, nu doriți un ziar?

Domnul fu gata să-l refuze, dar ceva din privirea băiatului îl făcu să-și schimbe intenția. Tânăra cea frumoasă râse văzând că însoțitorul ei era preocupat și se îndreptă spre un tânăr îmbrăcat în haine de seară care tocmai coborâse dintr-o mașină. Băiatul, văzând că atenția celorlalți era îndreptată altundeva, se apropie și mai mult de domnul cel bătrân și-i șopti:

— T.B.S.

Domnul păli, scăpând pe jos moneda pe care o ținea în mână. Băiatul se aplecă și o ridică.

— T.B.S., șopti el din nou.

— Aici? întrebă bătrânul căruia îi tremura bărbia.

— El supraveghează teatrul, și o grămadă de polițiști au împânzit locul, spuse băiatul, mulțumit că se achitase de sarcina primită. În timp ce-i înapoia moneda căzută, băiatul îi strecură domnului un bilețel în mână, apoi dispăru în mulțime. La puțin timp după această întâmplare, toate aceste persoane din înalta societate se aflau într-o lojă, ascultând captivanta muzică a operetei *Strand Girl.*

— Cât mi-ar plăcea să fiu și eu un băiețaș care aleargă noaptea pe străzile Londrei, spuse tânăra aranjându-și buchetul de violete de la piept. Nu ți-ar plăcea și dumitale așa ceva, domnule Frank?

Frank Doughton o privi cu un zâmbet care o făcu să roșească.

— Mărturisesc că nu mi-ar plăcea, spuse el amabil.

Doris surâse dând din umeri.

— Ești prea tânăr și prea încrezător pentru un proaspăt ziarist, domnule Frank, aș putea spune, chiar lipsit de experiență. Ar trebui să te obișnuiești să fii mai diplomat, și să lucrezi cu mai multă perspicacitate, ia exemplu de la prietenul nostru comun, contele Poltavo.

Vocea ei părea să-l admonesteze, așa încât tânărul se simți ofensat, iar când auzi rostindu-se numele lui Poltavo chipul i se întunecă brusc.

— Vine și el în această seară? întrebă Frank iritat.

Doris încuviință.

— Nu știu ce-ți place la omul ăsta! O fi el îndemânatic, dar Poltavo are un caracter urât, *lady* Dinsmore, spuse Frank adresându-se doamnei în vârstă. Vă place și dumneavoastră tot atât de mult?

— N-o întreba pe mătușa Patricia, spuse Doris. Ea îl consideră bărbatul cel mai amabil și mai seducător din Londra.

— Ei, nici chiar așa, răspunse *lady* Dinsmore urmărind prin lornion câțiva vizitatori care intraseră în loja de vizavi. Dar nu văzu decât o rochie cenușie și o mână cu o mânușă lungă, albă, fiindcă loja nu era luminată. Contele Poltavo este într-adevăr un bărbat interesant și încântător, zise ea închizând lornionul. Îmi face plăcere să vorbesc cu el. Povestește anecdote

nostime și, în timpul discuției ai întotdeauna impresia că încearcă să-și formeze o părere asupra persoanelor din jurul său, înregistrând în memorie rezultatele observațiilor sale. Fiecare își are prin urmare dosarul său și pe fiecare e scris corect numele respectivului. Părerile par a fi aranjate în capul lui ca sticluțele cu doftorii dintr-o farmacie.

Doris clătină gânditoare din cap.

— Aș dori să pot lua odată câteva din acele sticluțe și să le pot analiza. Cine știe? Poate că într-o bună zi o voi face.

— Bagă de seamă, spuse Frank supărat, s-ar putea ca în fiecare din ele să nu găsești decât otravă.

Frank observase că în ultima vreme Doris își schimbase mult atitudinea față de el. Dintr-o prietenă foarte bună și de încredere acum devenise o străină care aproape că-l pizmuia. Chiar în acest moment, de pildă, găsea o plăcere diabolică să-i facă rău, îl ironiza, râdea de tinerețea, de firea lui deschisă și cinstită. Cel mai greu de suportat pentru Frank era ironia cu care Doris îi primea declarațiile sale timide de dragoste, și cu câtă plăcere și-ar fi exprimat pasiunea care-l stăpânea aproape fără voia lui! Fără să vrea, Frank începu să se gândească la filfizonul acela elegant, la acel conte care devenise pe neașteptate rivalul său. Ce șanse mai putea avea el, un tânăr modest, față de Poltavo și de predilecția lui pentru artă și literatură? Dornic să audă și părerea tutorelui fetei, Frank își întoarse privirea spre el.

— Dumneavoastră, domnule Farrington, ce părere aveți despre… Hopa…

Frank sări și întinse mâna pentru a-l sprijini pe bătrân. Farrington, palid ca ceara și ridicându-se de pe scaun, se clătină ca și cum ar fi fost cuprins de niște dureri cumplite. După o încordare extremă, întrebă:

— Doris, unde te-ai despărțit de *lady* Constance?

Fata se uită mirată la el.

— Azi nici n-am văzut-o. A plecat aseară la Great Bradley… Nu-i așa, mătușică?

— Da, mi s-a părut și mie cam ciudat, ca să nu spun nepoliticos, răspunse *lady* Dinsmore, să-și părăsească astfel musafirii și să plece pe ceața asta la țară. Uneori îmi vine să cred că e puțin cam sucită.

— Ar fi bine dacă aș avea și eu aceeași părere, spuse Farrington supărat. Apoi se întoarse spre Doughton:

— Ocupă-te, te rog, de Doris. Am uitat cu totul că mai aveam o întâlnire. Îi făcu lui Frank un semn aproape imperceptibil și amândoi părăsiră loja.

— Ai descoperit ceva? întrebă Farrington când ajunseră pe coridor. Ești cam neglijent pentru un bărbat care se ocupă cu niște lucruri atât de importante.

— Te referi la afacerea Tollington? Nu, domnule Farrington, până acum n-am putut afla nimic. De altfel nici nu-mi stă în fire să fac pe detectivul, să cercetez, să spionez. Pot scrie nuvele apreciate, dar ca detectiv nu fac două parale. E foarte drăguț din partea dumitale că mi-ai încredințat această sarcină dar nu-s în stare s-o…

— Nu vorbi prostii, îl întrerupse Farrington. N-am făcut-o ca să fiu drăguț, ci pentru că e în interesul meu. Trebuie să se afle pe undeva în țara asta moștenitorul milioanelor lui Tollington. Eu sunt unul dintre curatorii imensei sale averi și am tot interesul să scap de răspundere, știi prea bine că voi plăti aceluia care-l găsește pe moștenitor suma de o mie de lire sterline. Apoi, privind la ceas, zise: Aș dori să mai discut totuși ceva cu dumneata, ceva ce-o privește pe Doris.

Stăteau pe coridorul din spatele lojelor, iar Frank se mira de ce alesese Farrington tocmai acel loc ca să discute cu el o chestiune atât de importantă și de intimă. Sigur că Frank îi era recunoscător milionarului că-i încredințase acea sarcină, cu toate că problema de a-i găsi pe moștenitorii necunoscuți ai lui Tollington era pe-atât de grea ca și cum ar fi fost pus de cineva să caute un ac într-un car cu fân. Își asumase însă această datorie pentru că avea astfel șansa de a o vedea cât mai des pe Doris.

— Îmi cunoști părerea, spuse Farrington și se uită din nou la ceas. Doresc din tot sufletul să te însori cu Doris. Să știi că-i o fată foarte bună și e singura ființă din lume la care țin ca și la copilul meu. Datorită vocii, care îi tremura de înduioșare, puteai fi convins de sinceritatea vorbelor sale. Mă simt neliniștit, focurile acelea de revolver al căror martor involuntar am fost m-au făcut foarte nervos. Acum du-te înăuntru și încearcă să-i faci curte lui Doris.

Farrington îi întinse mâna. Tânărul aproape că se sperie când îi strânse degetele reci ca gheața. Farrington mai clătină o dată din cap, apoi spuse din mers:

— N-o să lipsesc prea mult.

Ieși apoi în stradă unde un fluierat ascuțit al portarului făcu să apară imediat un taxi.

— La *Savoy Hotel,* zise el șoferului sărind în mașină. Dar după cinci minute îi spuse omului de la volan: Oprește! Vreau să mă dau jos aici. Plăti cu generozitate, apoi adăugă cu indiferență: Vreau să fac câțiva pași pe jos.

— E cam neplăcut în seara asta, răspunse politicos șoferul. Ar fi fost mai bine să vă fi condus până la hotel.

Dar Farrington dispăruse deja în ceață trăgând pălăria în jos ca să-și acopere ochii și mărind pasul ca un om cu o destinație precisă. Nu după multă vreme se opri și făcu semn unui alt taxi.

Capitolul 5

Ceața era la fel de deasă ca și mai înainte. Felinarele răspândeau o lumină galbenă. Vânzătorul de ziare care nu îndeplinise decât jumătate din sarcina încredințată se năpusti în goană spre fluviu. Scăpă de jurnalele pe care le mai avea aruncându-le pur și simplu într-o cutie de gunoi. Apoi sări în grabă într-un autobuz și ajunse după o jumătate de oră în Southwark. Se îndreptă către una dintre străzile înguste ce porneau din acel cartier. Aici ardeau doar câteva felinare care răspândeau o lumină tulbure. Băiatul o luă pe drumul întunecos și plin de gropi, uitându-se mereu înapoi ca să vadă dacă nu cumva e urmărit.

Aici, ceața era parcă și mai deasă, iar aerul de-a dreptul sufocant. Cu toate că strada era îngustă, nu se puteau deslușI nici măcar casele. Uneori auzea câte un fluierat în apropierea sa; alteori îi apărea, ca o vedenie, fața umflată a vreunui bețiv. Băiețandrul era însă în zona asta ca la el acasă. Mergea cu iuțeală, ferindu-se de băltoacele din drum precum și de indivizii pe care-i întâlnea în cale. Când dădu colțul se izbi de un bărbat care-l prinse cu putere în brațe. Fără să ezite, băiatul se aplecă și-l mușcă de mână. Individul care-l înșfăcase începu să înjure și-l lăsă să fugă – nu-l putea urmări prin ceața aceea deasă. Băiatul fugi până când se deschise brusc, în fața lui, o ușă în pragul căreia apăru un bărbat.

— Vino repede înăuntru!

Băiatul se supuse ștergându-și pe ascuns fruntea nădușită și străduindu-se să-și potolească respirația agitată. Camera în care intră avea pardoseala stricată și murdară. Tapetul de pe pereți era rupt, iar aerul era stătut. Într-un colț se aflau o masă și câteva scaune. Băiatul se așeză pe un scaun și se uită la stăpânul său care-i mai încredințase și cu alte ocazii astfel de comisioane. Ochii i se îndreptară apoi către cel care zăcea pe jos, cu fața la perete, acoperit cu o manta neagră.

— Ei, s-a făcut? întrebă cu un accent străin omul care-l așteptase. Era un bărbat slab, cu părul și barba negre, dar cu un chip distins. Își aruncase jobenul și mantia și rămăsese în fața băiatului îmbrăcat în haine de

seară. La butoniera fracului avea un buchet de violete de Parma care împrăștiau un miros delicat. Băiatul știa că stăpânul său era străin, că trăia pe picior mare într-o casă din apropiere de Portland Place și că-i plătea bine serviciile pe care i le făcea. Nu bănuia că acea casă mare era un hotel la care Poltavo nu achitase încă exorbitanta notă de plată. Băiatul povesti prin ce trecuse, insistând mai ales asupra întâlnirii cu individul care-l urmărise. Poltavo ascultă o vreme liniștit, sprijinindu-și obrazul în palmă. Rubinul fixat pe capul unui șarpe de aur strălucea la inelul pe care-l purta în deget. Se ridică brusc de pe scaun, scoase din portofel o liră sterlină și i-o dădu băiatului.

— Asta, spuse el, arătându-i moneda de aur, e pentru discreția ta. Să-ți ții gura, m-ai înțeles?

Băiatul se uită cu teamă la cel care zăcea pe jos, lângă perete, promise că nu va spune nimănui nimic și părăsi încăperea. Ieșind afară, răsuflă ușurat. După ce băiatul plecă, printr-o ușă laterală intră Farrington. Sosise doar cu câteva minute înaintea puștiului.

— În sfârșit, spuse Poltavo liniștit, roțile încep să se miște.

Farrington clătină din cap, privindu-l pe cel care zăcea pe jos, nemișcat.

— Roțile ar fi trebuit să se miște cu mult înainte de noaptea asta, răspunse el cu subînțeles. Nu e nevoie să-ți spun că trebuie să fim cu foarte mare băgare de seamă. Un singur pas greșit, o urmă de bănuială și totul se năruie.

— Așa e, ai dreptate, domnule Farrington, răspunse Poltavo aplecându-se spre el pentru a-i simți mai bine mireasma violetelor de la butonieră. Uiți însă un lucru: eu nu cunosc clădirea aceea misterioasă…

Făcu o pauză uitându-se insistent la Farrington. Pe buze îi flutura un zâmbet ironic. Accentul străin cu care vorbea conferea vocii sale o nuanță de căldură.

— Adevărul este, continuă el, că eu nu cunosc niciunul dintre planurile dumitale.

Purtarea sa era una plină de respect, vorbea calm, deși răsuflarea sa ușor gâfâită dovedea că era totuși foarte nervos.

Farrington își schimbă poziția pe scaun.

— E vorba de niște probleme financiare, zise el nepăsător.

— Să știi că în afară de bani mai sunt și alte probleme importante, ripostă Poltavo. Văd, de pildă, că mâna dreaptă a dumitale este băgată într-o mănușă mult mai mare ca cea stângă, ceea ce înseamnă că este înfășurată într-un bandaj. Pentru un milionar, te porți cam bizar și ai o atitudine care dă de bănuit.

— Taci, șopti cu spaimă Farrington.

Făcându-se că nu-i observă teama, Poltavo – punând o mână pe brațul lui Farrington – continuă:

— Îmi permiți să-ți dau un sfat? Ar trebui să ai mai multă încredere în mine. Te asigur că nu am niciun interes personal. Sunt însă ferm convins că ai mare nevoie de ajutor, ți-am mai spus că am căpătat o oarecare experiență lucrând la redacția unui ziar. Trăiesc, și încă foarte bine, datorită ascuțimii minții mele. La urma urmei, sunt contele Poltavo, ce dracu! Când te-ai dus astă-seară la teatru ți s-a comunicat că T.B. Smith te filează și că tot teatrul e împânzit de agenți. Ei bine, află că datorită mie ți s-a comunicat acest lucru, ți-am dovedit nu numai că eram pe deplin informat de ceea ce urma să întreprindă poliția, ci și că știam cu exactitate unde te vei duce.

Se uită apoi ostentativ prin odaie și privirea îi rămase ațintită asupra mortului acoperit de manta.

— Ești un om interesant, Poltavo, răspunse Farrington uitându-se la ceas. Hai cu mine la teatru… Vom mai discuta pe drum… Poate că-l vom provoca pe Smith, spuse el râzând. Dar, redevenind deodată serios, adăugă uitându-se la mortul de pe podea: Am pierdut azi un prieten foarte bun. Dacă ții atât de mult, ai putea să-l înlocuiești. Te pricepi cumva și la mecanică?

— Sunt licențiat al Universității politehnice din Padova, răspunse cu modestie Poltavo.

Capitolul 6

La ora zece fix, în timp ce cortina se lăsă după sfârșitul primului act, *lady* Dinsmore întoarse capul și întinse mâna primului dintre cei doi bărbați care intraseră în lojă.

— Dragă conte, sunt foarte supărată pe dumneata. Nu cumva din cauza dumitale a plecat Gregory atât de grăbit mai adineauri?

— Îmi pare rău, doamnă, răspunse el.

Avea un fel aparte de a-l privi pe cel din fața sa, ca și cum ar fi vrut să-i pătrundă până în cele mai tainice cute ale sufletului. Era un ascultător plin de răbdare și această trăsătură a firii sale îi atrăsese simpatia societății în care pătrunsese.

— Înainte de a mă condamna, continuă el, îngăduiți-mi, *lady* Dinsmore, să vă cer scuze pentru întârzierea mea.

— Ești incorigibil, conte. Dar, rogu-te, ia loc! O cunoști pe nepoata mea? Dar pe domnul Doughton? Să știi că e un tânăr de mare viitor.

Contele se înclină, apoi se așeză lângă *lady* Dinsmore. Frank, care dăduse cu răceală din cap, își continuă conversația cu Doris.

— Ei, de ce-ai întârziat? îl luă la rost *lady* Dinsmore.

— Am avut de făcut o treabă urgentă și neplăcută la care a trebuit să fie de față și domnul Farrington.

— Chestiunile legate de afaceri nu mă interesează, răspunse *lady* Dinsmore. Gregory Farrington nu știe să vorbească decât despre afaceri. Când stătea la mine, trimitea tot timpul telegrame sau descifra telegramele cifrate pe care le primea. Nu aveam liniște nici noaptea din pricina lui. Așa că, sătulă până peste cap de extravagațele dumnealui, i-am pus în vedere să se mute la hotel.

Poltavo se uită la Farrington ca și cum abia acum ar fi observat felul curios de a fi al acestuia.

— Cum o duce cu sănătatea? întrebă el încet.

— Bănuiesc că nu grozav, dar am impresia că-și folosește indispoziția numai ca să nu ia parte la discuția noastră. De altfel nici muzica nu-l prea încântă. Doris e

foarte necăjită din pricina lui de când a observat că nu se simte prea bine. Fata își iubește mult unchiul… Nu știu dacă ți-am spus, dar Doris este fiica surorii mele. Gregory Farrington a fost frate cu tatăl ei, deci după cum vezi, suntem rude.

Poltavo se uită la Doris. Fata stătea cu mâinile în poală, privind cu indiferență la publicul din jur ca și cum s-ar fi gândit la cu totul altceva. Voioșia ei de altădată părea s-o fi părăsit, fiindcă acum, contrar felului ei de a fi, era posomorâtă și tăcută.

— Nepoata dumneavoastră e într-adevăr superbă, zise încet Poltavo.

Un accent ciudat din vocea contelui o determină pe *lady* Dinsmore să-l privească cu atenție. Dar contele îi susținu privirea.

— Îmi îngăduiți să vă întreb dacă e cumva logodită cu tânărul Frank? Vă rog să mă credeți că nu întreb din simplă curiozitate, zise el șoptit.

— Din păcate, răspunse *lady* Dinsmore, eu nu mă prea bucur de încrederea ei. E genul de fată care nu cere sfatul nimănui. Apoi, după o scurtă pauză, adăugă șovăind: Să știi însă că nu-i placi! Îmi pare rău că poate te mâhnesc, dar asta e situația!

— Mi-ați face un serviciu într-adevăr prietenesc dacă mi-ați putea spune de ce nu-i sunt pe plac, spuse Poltavo.

Lady Dinsmore zâmbi.

— Voi face chiar mai mult decât atât. Am să-ți ofer ocazia s-o întrebi singur, zise *lady* Dinsmore atingând cu evantaiul umărul lui Frank.

— Nu vrei să stai puțin de vorbă cu mine, tinere ziarist? Aș vrea să știu ce urmărește redactorul șef al ziarului la care lucrezi difuzând tot mai des știri despre pregătirile de război ale Germaniei. O să ne dea peste cap sezonul atât de plăcut de la Baden-Baden!

Poltavo se ridică de pe scaun și ocupă imediat locul rămas liber lângă fată. La început fu o tăcere penibilă, dar Poltavo nu se dădu bătut cu una, cu două.

— Domnișoară Grey, începu el, mătușa dumitale a fost deosebit de amabilă oferindu-mi prilejul să te întreb ceva.

Doris îl privi mirată și, în același timp, intrigată.

— Dacă nu ți-a putut răspunde ea la întrebare, atunci cum crezi, domnule, că-ți voi putea răspunde eu?

— Întrebarea te privește pe dumneata!

— Dragă domnule Poltavo, vreau să fiu sinceră cu dumneata. Persoana dumitale nu mă interesează câtuși de puțin. Am aflat că dumneata nu spui niciodată ce crezi și nu crezi niciodată ce spui.

— Iartă-mă, domnișoară Grey, dar constat că nu mă cunoști deloc. Eu cred întotdeauna ce spun și mai ales când vorbesc cu o persoană ca dumneata. Dar să spun chiar tot ce cred, să-mi dau în vileag visurile, năzuințele… Să-mi întorc sufletul pe dos și să-l expun ca pe un buzunar în fața oamenilor, asta nu, n-am s-o fac nicicând! Spune-mi te rog, domnișoară, te-am ofensat cu ceva? Sau îți displace persoana mea?

Poltavo vorbea cu multă căldură și sinceritate, numai că fata era cu gândurile în altă parte. Ochii săi mari și albaștri îl priveau cu răceală. Timp de o clipă, chipul ei aduse cu cel al lui Farrington.

— Asta-i întrebarea pe care voiai să mi-o adresezi?

Contele se înclină în tăcere.

— Atunci am să-ți răspund, spuse ea pe un ton iritat. Află domnule, că într-adevăr nu-mi placi! Te rog să mă ierți că ți-o spun fără ocolișuri, dar chipul enigmatic al dumitale îmi inspiră o vădită antipatie. Există în dumneata ceva întunecat și mi-e grozav de teamă de influența dumitale asupra unchiului meu. Nu-l cunoști decât de o săptămână și totuși ai cutezat să-i ceri să-ți dea mâna mea. Scuză-mă că ți-o spun, dar asta mi se pare pur și simplu o impertinență. Ai petrecut astăzi aproape trei ceasuri cu unchiul meu…

— Nu doresc altceva decât să-ți fiu aproape în ziua în care vei avea nevoie de mine, spuse el încet, și te rog să mă crezi că ziua aceea va veni curând!

— Vorbești serios? întrebă ea îngrijorată.

El dădu afirmativ din cap.

— Adevărul e că am nevoie de cineva cu care să mă sfătuiesc, dar din păcate nu am încredere în dumneata. Mă chinuie frica, îmi trec prin minte tot felul de gânduri… Totuși, pot să te întreb ceva? Vreau să știu însă dacă-mi vei răspunde sincer.

— Desigur. Îți voi spune adevărul indiferent despre ce ar fi vorba.

— Bun! Atunci spune-mi… Doctorul Fall e prietenul dumitale?

— Dimpotrivă. E cel mai înverșunat dușman al meu.

Habar n-avea cine era acel Fall, dar situația în care se afla justifica minciuna. De altfel Poltavo putea să mintă cu o nemaipomenită ușurință.

— Dar pe Gorth îl cunoști?

El negă dând energic din cap. Fata răsuflă ușurată.

— Ce legătură este între dumneata și unchiul meu? Ești prieten cu el? Vorbi foarte încet, dar se uită fix în ochii lui ca și cum de răspunsul său ar fi depins totul.

Poltavo ezită.

— E greu de spus. Dacă unchiul dumitale nu s-ar afla sub influența doctorului Fall, aș putea spune că mi-e prieten. Vorbea la nimereală sub imboldul momentului. Pot să te întreb, domnișoară Doris, cum a făcut unchiul dumitale cunoștință cu Fall ăsta? Poltavo pusese această întrebare ca și când ar fi știut totul și nu i-ar mai fi rămas decât acest lucru.

— Nu știu precis, răspunse fata. Pe doctorul Fall îl cunoaște de mult. Nu stă în oraș, iar noi nu-l vedem decât foarte rar. El este… Doris șovăi din nou. Fall are o meserie foarte grea: este medic de nebuni.

— N-ai putea să-mi povestești mai în amănunt?

— Nu cumva îți plac bârfele? spuse ea zâmbind ironic. Dar redevenind imediat serioasă, continuă: Eu personal nu pot să-l sufăr. Dar unchiul meu Gregory spune că n-am dreptate; că Fall este un om liniștit și serios care vorbește foarte puțin. Adevărul este că de câte ori îl văd am o senzație ciudată: parcă aș dansa tango cu un sfinx.

Poltavo izbucni în râs.

— O să ai în curând ocazia să-l vezi și-mi vei da dreptate.

— Și Gorth? El cum e?

— El e om de rând. Are o mutră de criminal. Se pare însă că l-a slujit cu credință vreme îndelungată pe unchiul meu.

— Ce legătură e între doctorul Fall și unchiul dumitale? Îl tratează ca pe egalul său?

— Desigur. Doctorul e un gentleman și face parte din înalta societate. De altfel cred că e și foarte bogat.

— Dar Gorth? Care sunt relațiile domnului Farrington cu Gorth?

Îl interesa în mod deosebit acest lucru întrucât el urma să-i ia locul. Își aduse brusc aminte de mortul care

zăcea în cămăruța aceea sordidă dintr-o mahala a Londrei.

— Mi-e greu să vorbesc despre relațiile dintre Gorth și unchiul meu. Uneori îl tratează ca pe egalul său, alteori se supără cumplit pe el. Adevărul e că Gorth e un om pur și simplu hidos. Ți-a căzut vreodată în mână ziarul *Colțul bârfelor*?

Poltavo recunoscu, spuse că citise mai mult ca să se distreze unele articole scandaloase publicate acolo.

— Ei bine, asta e lectura de predilecție a lui Gorth. Unchiul nu îngăduie ca foaia asta abjectă să intre în casa lui, dar ori de câte ori îl vezi pe Gorth, care-l așteaptă de obicei pe unchiul Gregory în bucătărie, poți fi sigur că vei găsi și *Colțul bârfelor* lângă el. Face un haz nebun când citește lucrurile acelea imunde tipărite acolo! Unchiul se supără rău când îl prinde cu acest ziar…

Întorcând ușor capul, Poltavo îl văzu pe Farrington care nu-l slăbea din priviri. Milionarul părea aproape furios când, întorcându-se brusc spre el, Poltavo spuse:

— Ce priveliște plăcută îți poate oferi publicul unui teatru londonez! Nu-i așa, domnule Farrington?

— Da, răspunse scurt milionarul.

— O mulțime de oameni celebri, spuse Poltavo.

— Da, fu de acord Farrington; i-am recunoscut pe toți. Numai pe doamna aceea din loja de lângă scenă n-am putut s-o zăresc deloc. Se ascunde tot timpul în fundul lojei. O fi vreo polițistă, spuse el râzând.

Între timp, Frank Doughton, doamna Dinsmore și nepoata sa începură o discuție foarte animată.

— Poltavo, spuse Farrington încet, trebuie să știu cine e femeia aceea… Am motivele mele, crede-mă…

Orchestra executa un intermezzo, luminile se stinseseră și zarva din teatru se potolise. Cortina se ridicase pentru actul al doilea. Câțiva spectatori se așezară mai comod ca să poată vedea cât mai bine scena. Apoi foiala încetă. Dar brusc, din loja din față, unde se afla femeia pe care Farrington nu izbutise s-o identifice, țâșni un fulger scurt și se auzi o detunătură.

— Dumnezeule! rosti Farrington dându-se speriat înapoi.

De la parter răsunară glasuri speriate: „Aprindeți luminile! Aprindeți luminile!” Smith, care auzise și el detunătura revolverului, ieși pe coridor. Se îndreptă spre loja cu pricina, dar loja era goală. Alergă apoi în hol, însă

nu văzu nici țipenie de om. Dar ușa folosită în caz de incendiu era larg deschisă și prin ea intra ceața în valuri groase. Smith ieși imediat în stradă. Uitându-se într-o parte și în alta, scoase un fluierat strident. Un gardian care apăruse imediat îi raportă că nu văzuse pe nimeni ieșind. Smith intră din nou în teatru și se îndreptă spre loja lui Farrington unde-i găsi pe toți foarte îngrijorați.

— Unde e domnul Farrington? îl întrebă el pe Poltavo.

— A plecat, răspunse acesta ridicând din umeri. A fost însă aici când s-a tras cu revolverul. Arma a fost îndreptată spre loja asta! Uitați-vă unde a pătruns glonțul! și-i arătă gaura din peretele din fund al lojei acoperit cu panouri strălucitoare. Când s-au reaprins luminile, Farrington nu mai era. Asta-i tot. Mai mult nu vă putem spune pentru că nu știm!

— N-avea pe unde să plece! spuse Smith. Tot teatrul e înconjurat de polițiști, iar eu am în buzunar un mandat de arestare.

Doris scoase un țipăt scurt. Era palidă și tremura.

— Vreți să-l arestați pe unchiul Gregory? întrebă ea cu glasul pierit. De ce, ce-a făcut?

— O spargere la vamă împreună cu un oarecare Gorth, precum și o crimă.

— Gorth! strigă Doris. Dacă cineva are vreo vină, apoi numai Gorth e vinovatul!

— Nu vorbiți așa despre un mort, domnișoară, spuse Smith. În timpul spargerii, Gorth a fost rănit atât de grav încât se pare că a murit. Poate că-mi poți da dumneata, domnule Poltavo, mai multe amănunte?

Dar contele își frânse disperat mâinile.

Smith ieși din nou pe coridor unde descoperi o ușă folosită doar în caz de pericol. Încercă ușa, dar era încuiată. Pe podea însă găsi o mănușă, iar pe ușă văzu amprenta unei mâini însângerate.

Nicio urmă însă de Farrington.

Capitolul 7

Două zile mai târziu, la ora zece dimineața, Frank Doughton își parcă automobilul în fața sediului ziarului *Evening Times*. Timp de câteva clipe trase cu putere în piept aerul primăvăratic al lunii martie. Ceața din ultimele zile dispăruse. Dintr-o florărie venea mireasma proaspătă a liliacului. Urcă repede scara, suind câte trei trepte deodată.

— A venit șeful? îl întrebă pe redactorul de serviciu care se uită mirat întâi la el, apoi la ceas.

— Nu, n-a venit încă. Dar ce-i cu dumneata la ora asta?

— Nimic. Am plecat azi mai devreme.

După ce-și aruncă pălăria pe un birou se așeză și citi știrile primite. Gândurile îi fugeau însă mereu la dispariția lui Farrington. Prima foaie care-i căzu în mână era ediția de dimineață a unui ziar concurent. După ce se uită în grabă la titlurile din pagina întâi, sări ca ars de pe scaun, scoțând un strigăt. Se albise, iar mâna în care ținea ziarul îi tremura de spaimă.

— Dumnezeule mare! făcu el. Colegul se întoarse spre el.

— Farrington… spuse Frank răgușit; Farrington s-a sinucis…

— Ah, știam! Am dat și noi o știre în legătură cu asta. L-ai cunoscut? întrebă celălalt curios.

Doughton se uită lung la el.

— Am fost cu el la teatru în seara când a dispărut…

Amicul șuieră printre dinți. Luându-și pălăria de pe birou, Frank spuse:

— Trebuie să mă duc s-o văd pe Doris. S-ar putea să aibă nevoie de mine.

Colegul său îl privi plin de compătimire.

— Dacă aș fi în locul dumitale, eu m-aș duce la Brakely Square; poate că între timp chestiunea s-a lămurit. Poate că s-a înțeles greșit. N-ai văzut că nu i s-a găsit cadavrul?

Frank deja nu-l mai asculta. Ieșind repede în stradă, opri un taxi; dată fiind starea de surescitare în care se afla, nu era în stare să conducă. Se opri mai întâi la biroul

lui Farrington, unde avu o scurtă discuție cu secretarul acestuia. Omul primise o scrisoare de la Farrington în care acesta declara că se săturase de viață și că se hotărâse să-și pună capăt zilelor.

— Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă Frank.

— Dragă domnule Doughton, spuse secretarul, Farrington fusese considerat până mai ieri un multimilionar. Dar ieri, cercetându-i-se registrele, s-a constatat că în ultimele săptămâni a pierdut la Bursă sume uriașe. Aproape tot ce avea. Așa că nu e de mirare ca într-un moment de disperare să-și pună capăt vieții. Din păcate noi n-am avut nicio idee despre tranzacțiile sale.

Frank se uită la el fără a-l înțelege. Secretarul îi vorbea acum despre un Farrington falit, același care, cu o săptămână în urmă îi povestise cum sporise averea nepoatei sale la un milion de lire?

— Mă tem să nu îmi pierd mințile, spuse el. Farrington nu era omul care să-și ia singur viața!

— Lumea nu știe încă, dar dumitale, ca prieten al defunctului, pot să-ți spun. De rezolvarea acestui caz se va ocupa comisarul Smith. Bănuiesc că va avea nevoie și de adresa dumitale. Dacă din întâmplare mai afli ceva, ține-mă și pe mine la curent.

— Smith este un polițist foarte destoinic.

Spunând acestea, Frank plecă în grabă, îndreptându-se către Doris.

Fu primit de *lady* Dinsmore care purta o rochie de casă.

— E foarte drăguț din partea dumitale că ai venit atât de repede! Ai auzit vestea, nu?

— Doris ce face?

Clătinând din cap, doamna Dinsmore se așeză într-un fotoliu.

— Sărmana de ea! Nu plânge, dar este împietrită. N-a vrut să creadă până ce n-a văzut scrisoarea lui Farrington. După ce a citit-o, a leșinat.

Lady Dinsmore își șterse ochii cu batista.

— Doris a trimis după Poltavo. Frank se uită nedumerit la ea.

— De ce a făcut asta?

— Nici eu nu știu, răspunse *lady* Dinsmore oftând. O fi crezut că Poltavo știe ceva, că Gregory a fost omorât, sau că cine știe ce i s-a întâmplat. O fi înșelat pe cineva…

— Îmi pare rău, dar nu pot fi de acord cu dumneavoastră. Așa cum îl știam eu pe Farrington, ori a fost omorât, ori s-a sinucis.

— Frank, dumneata chiar crezi că e mort? întrebă ea încet.

Frank se uita la ea uluit.

— Cum adică? Credeți că pierderea averii l-a făcut să își piardă mințile?

— Ei bine, ca să fiu sinceră cu dumneata, eu cred că-i tot atât de mort cum suntem noi doi, șopti *lady* Dinsmore. Avem vreo dovadă? Doar amărâta aia de scrisoare prin care ne înștiințează că s-a săturat de viață și că s-a hotărât să moară. Nu ți se pare ciudat? Așa cum îl știu eu, cred că ăsta-i ultimul lucru la care s-ar fi gândit. Gregory nu prea avea obiceiul să spună adevărul și cu atât mai mult despre locurile unde se ascundea din când în când. Nu, crede-mă, „dragul" meu cumnat nu e mort. Dacă susține acest lucru, înseamnă că are motivele lui s-o facă. Sunt ferm convinsă că trăiește și că se ascunde pe undeva.

— Dar din ce cauză? întrebă mirat tânărul.

Ușa de la capătul coridorului se deschise încet. Frank trase o secundă nădejdea că-l va vedea apărând pe Farrington. Dar cea care intră fu Doris. Rămase o clipă nemișcată uitându-se la Frank, fără să-l vadă. Îmbrăcată într-o rochiță albă, cu părul legat cu o panglică albă, părea o fetiță speriată și neajutorată. Era foarte palidă și, după cearcănele pe care le avea, se vedea că nu dormise toată noaptea. Frank îi ieși în întâmpinare și-i luă mâna strângându-i-o cu căldură în mâinile sale. Doris se uită lung la el, buzele îi tremurară, apoi izbucni într-un hohot lung de plâns, aruncându-se în brațele tânărului și punându-și capul pe umărul său.

— Nu plânge, iubita mea, îi spuse el strângând-o ușor în brațe.

Abia acum își dădu seama Frank cât îi era de dragă această fată. Ea își ridică spre el ochii săi mari și înlăcrimați.

— Cât ești de bun cu mine, Frank, șopti ea. Sub privirea lui caldă, roși ușor, apoi se desprinse din brațele sale și se așeză pe un scaun.

Lady Dinsmore se apropie de ea și-i înconjură umerii cu brațele.

— Ia loc, Frank, nu sta în picioare. Aș vrea să stăm puțin de vorbă și să-mi exprim încă o dată convingerea fermă că Gregory trăiește.

Doris privi gânditoare către Frank.

— Ai mai aflat ceva?

— N-am avut când. Văd că Scotland Yard-ul se ocupă de aceste treburi și comisarul Smith și-a asumat sarcina să le clarifice.

Doris își acoperi fața cu mâinile.

— Smith, spuse ea, a declarat alaltăieri la teatru că voia să-l aresteze pe unchiul meu. Cât de stranii mi se par toate aceste lucruri și cât de tare mă înspăimântă! Sărmanul meu unchi, oare îmi va fi dat să-l mai văd vreodată? Începu din nou să plângă.

În acel moment un servitor aduse o scrisoare.

— Trebuie să fie de la Poltavo, spuse *lady* Dinsmore încruntându-se.

Doris se repezi, luă plicul, scoase scrisoarea din el și, după ce citi cele scrise, scoase un strigăt de bucurie. Fața sa palidă prinse culoare, buzele i se întredeschiseră, toată ființa sa exprima o nădejde nebună dacă nu cumva chiar o certitudine. După ce isprăvi de citit, îndoi scrisoarea, o băgă la loc în plic și părăsi odaia fără să sufle o vorbă. Frank se uită după ea cu uimire. Pălise de mânie, dar mai ales de gelozie. *Lady* Dinsmore se ridică în grabă.

— Așteaptă-mă puțin aici, Frank, zise ea și se duse după nepoată-sa.

Frank începu să se plimbe distrat prin odaie. Ce putea să conțină scrisoarea aceea încât s-o înveselească într-o asemenea măsură? Nu cumva o fi fost vreo declarație de dragoste din partea cuiva?

Între timp servitorul, care intrase neobservat, tuși ușor.

— *Lady* Dinsmore vă roagă s-o scuzați. A spus să vă transmit că o să vă caute ea mâine. După care îl conduse pe Frank până la ușă.

Dar tânărul înțepeni în prag, deoarece în clipa în care dădea să iasă dădu nas în nas cu Poltavo. Contele îl salută grav.

— Tristă afacere! spuse el. Cum a suportat domnișoara Grey lovitura?

— Scrisoarea dumitale a înviorat-o brusc!

— Scrisoarea mea? întrebă mirat Poltavo. Dar eu nu i-am scris nicio scrisoare. Vezi doar că vin personal să mă interesez…

Dar Frank nu-l crezu. Își puse pălăria și coborî atât de furios scările încât fu cât pe-aci să se ciocnească cu un domn care tocmai urca, surâzând.

— Ah, domnul Smith, spuse Frank. Aveți cumva noutăți?

Polițistul se uită lung la el.

— Da. Poliția fluvială a găsit în Tamisa trupul unui om în ale cărui buzunare se află o mulțime de lucruri de-ale lui Farrington.

— Deci e adevărat că s-a sinucis!

— Dacă un om, înainte de a se arunca în apă, spuse Smith, poate să-și taie singur capul, atunci înseamnă că Farrington s-a sinucis; trupul pe care l-am găsit nu are cap. Dar pentru că de când trăiesc n-am mai auzit despre o astfel de minune sunt foarte sceptic în ceea ce privește moartea lui Farrington.

În stația Waterloo tocmai sosise un tren din care coborî un bărbat înalt și zvelt. Dacă te uitai însă mai de aproape la el, vedeai că nu era chiar atât de tânăr cum ar fi părut la prima vedere. Părul îi încărunțise pe la tâmple, iar în jurul gurii avea câteva riduri. Fața sa arsă de soare dovedea că fusese de curând într-un loc cu climă caldă. Stând în fața gării, nu se putea decide dacă să ia un taxi sau să meargă pe jos spre a-și primeni plămânii cu aerul curat de afară, deoarece trenul fusese plin ochi. În timp ce stătea căzut pe gânduri, de el se apropie o limuzină al cărui șofer îl salută plin de respect.

— Dacă tot ai apărut, zise el surâzând, du-mă la Metropol.

Deschise ușa mașinii și tocmai dădea să se urce când simți o mână atingând-o pe a lui. Dându-se un pas înapoi, văzu înaintea lui chipul simpatic și ochii cenușii ai comisarului Smith, care-l privea distrat.

— Eu aș zice să te urci în mașina mea, zise Smith, zâmbind.

După ce aruncase o privire asupra noului venit, șoferul cel amabil o șterse englezește.

— Ia loc, doctore Goldworthy, îi spuse Smith. Ai scăpat ca prin urechile acului. Era cât pe-aci să fii răpit.

Smith îl conduse pe medic la Scotland Yard și, după o convorbire mai îndelungată, află povestea unui oarecare George Doughton care murise în brațele doctorului Goldworthy, precum și pe cea a unei casete pline cu scrisori pe care doctorul trebuia s-o înmâneze doamnei Constance Dex. Polițistul mai află și modul în care i se adusese la cunoștință acestei femei moartea fostului ei logodnic.

— Îți mulțumesc, domnule doctor, spuse Smith. Cred că acum am înțeles.

Capitolul 8

În ziua următoare descoperirii cadavrului lui Farrington, T.B. Smith se afla în biroul său, prin ferestrele căruia putea vedea tot Brakely Square. Tocmai își terminase dejunul frugal când servitorul îi aduse cartea de vizită a doamnei Constance Dex.

— Poftește-o pe doamnă înăuntru, George, spuse el sec.

Lady Constance intră țanțoșă în birou. „E o femeie deosebit de frumoasă, își spuse polițistul, deși pare să fie puțin cam dură".

Doamna avea într-adevăr un ten minunat, ochi migdalați și trăsături fine. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Era îmbrăcată foarte elegant, însă fără ostentație. Polițistul o pofti să ia loc pe scaunul din fața biroului.

— Luați loc, vă rog…

— Tare mi-e teamă, dragă domnule Smith, că mă vei socoti drept o persoană care vine pe capul dumitale când ai atâta de lucru. Dar am ținut să-ți vorbesc neapărat despre unele întâmplări ciudate petrecute în ultimele zile. M-am întors azi în oraș și…

— Spuneți-mi, doamnă, domnul Farrington a fost sau nu prietenul dumneavoastră?

— Am fost vreme îndelungată prieteni foarte buni, răspunse ea. Era un om deosebit și plin de calități.

— Spuneți-mi, nepoata lui a fost acum câteva zile în vizită la dumneavoastră?

— Da, a participat la un bal pe care l-am dat, apoi a dormit la mine. După bal, eu m-am întors la Great Bradley, iar de atunci n-am mai avut prilejul s-o văd. Domnule Smith, am aflat că deții un mic flacon de parfum care-mi aparține.

— Da. Am găsit flaconul în curtea lui Farrington în noaptea când au fost uciși cei doi italieni în Brakely Square.

— Și ce concluzie ai tras, domnule Smith, dacă nu sunt prea indiscretă?

— Că dumneavoastră, doamnă, v-ați aflat în noaptea aceea în casa domnului Farrington, răspunse Smith fără

menajamente. *Lady* Constance, propun să fim cât se poate de sinceri. Eu presupun că atunci când s-a tras cu arma, dumneavoastră nu v-ați aflat în casă. Când ați auzit detunăturile ați intrat totuși în casă, apoi, după o vreme, ați părăsit locuința, ieșind prin spate. Cred că vă dați seama că nu m-am mulțumit doar cu ceea ce descoperisem atunci acolo. Continuându-mi cercetările în dimineața următoare, am văzut urmele pașilor dumneavoastră. Ușa din spatele casei dă într-o stradă lăturalnică. Într-un garaj aflat acolo am văzut patru mașini, dar niciuna nu avea cauciucuri precum acelea ale căror urme le observasem. Deci, după părerea mea, lucrurile s-au petrecut cam așa: auzind ceva din discuția purtată de cei doi în fața casei, ați ieșit afară spre a vă lămuri despre ce anume era vorba. După ce s-a terminat totul v-ați urcat în mașina dumneavoastră și ați plecat.

— Ești polițist sau ghicitor? întrebă mirată doamna Constance. Altceva ce-mi poți spune?

— În afară de faptul că ați condus singură mașina, nimic, răspunse Smith.

— Îmi pare foarte rău, dragă domnule Smith, că ai fost nevoit să te duci la Great Bradley ca să afli că-mi conduc singură mașina, lucru pe care îl știu toți cunoscuții mei. Da, urmele pe care le-ai văzut erau ale mașinii mele.

— N-am aflat aceste amănunte ducându-mă la Great Bradley, răspunse Smith surâzând. Aș fi totuși curios să știu ce-ați căutat atunci în casa lui Farrington. Nu-mi închipui că dumneavoastră i-ați fi ucis pe cei doi bărbați. Am destule dovezi că focurile de revolver n-au fost trase din casa lui Farrington.

— Și dacă ți-aș spune că în noaptea cu pricina n-am ieșit din casă fiindcă aveam musafiri?

— Dacă ați susține așa ceva v-ați contrazice. Nu mi-ați spus mai adineauri că ați ieșit din casă? Or, drumul pe care l-ați făcut a fost pentru dumneavoastră, după câte îmi pot da seama, de o importanță capitală.

Lady Constance privi în altă parte, căzută pe gânduri.

— Ei, dragul meu domn Smith, spuse ea întorcându-se deodată spre el, ți-aș putea povesti multe lucruri pe care nu le știi! Motivul pentru care am venit de la Great Bradley a fost faptul că unul dintre cei care l-au cunoscut

îndeaproape pe logodnicul meu se întorsese din Africa și-mi adusese niște scrisori.

Din cauză că vocea începuse să-i tremure, Smith era sigur că femeia spune adevărul, oricât de bună actriță ar fi fost.

— Trebuia să-l găsesc cu orice preț pe acel bărbat, declară *lady* Constance, cu toate că nu doream să se afle acest lucru.

— Mă văd nevoit să vă întrerup, spuse Smith. Domnul despre care vorbiți este doctorul Thomas Goldworthy, reîntors de curând dintr-o expediție în Congo unde s-a ocupat îndeaproape de boala somnului. Varianta dumneavoastră, nu prea corespunde cu faptul că doctorul a venit, de fapt, la Great Bradley cu o noapte înaintea celei în care a avut loc balul dat de dumneavoastră. A stat de vorbă cu dumneavoastră fiindcă adusese o casetă de lemn pe care o scosese de la Vamă și pe care doi indivizi încercaseră să i-o fure. Deci doctorul Goldworthy a adus cu el caseta la Great Bradley, după ce vă telegrafiase că va veni acolo. Ați stat de vorbă cu el apoi, după discuție, dumneavoastră v-ați întors la Londra ca să dați acel bal. Îmi pare sincer rău doamnă, dar memoria vă joacă feste.

Lady Constance se uită la el într-un mod provocator.

— Ce urmărești, domnule Smith? Cred că nu mă învinuiești de asasinarea celor doi nenorociți! Nu mă poți acuza că l-am omorât pe Farrington! Deși știi foarte multe despre mine și despre trecutul meu, e bine să mai afli unele amănunte. Domnule Smith, cu mulți ani înainte, am fost logodită cu un bărbat pe care-l iubeam cu patimă și care se numea George Doughton.

— Da, exploratorul, zise Smith.

— Dar tocmai când mă așteptam mai puțin, el a plecat brusc din țară, rupând logodna fără să-mi spună nimic. Toate scrisorile și telegramele mele au rămas fără răspuns, și toate încercările de a lua legătura cu el cât timp s-a aflat în Africa n-au avut niciun rezultat. Vreme de patru ani n-am primit niciun rând de la el, nicio explicație a ciudatului său comportament. Tocmai când mă așteptam mai puțin am primit vestea că a murit în urma unui atac violent de friguri. Doctorul Goldworthy mi-a explicat că George fusese otrăvit de un individ care avea tot interesul să-l ucidă…

Vocea femeii tremura atât de tare încât Smith se temu să nu izbucnească în lacrimi.

— De atunci îl văd mereu în fața ochilor. Femeile de vârsta mea uită greu dragostea, domnule Smith, și iubirea jignită și rănită a trezit în mine toate patimile și, mai ales, toată ura de care e în stare sufletul unei femei năpăstuite pe nedrept, căci abia acum am aflat că George a plecat atunci distrus sufletește, hotărât să-și găsească moartea pe acele meleaguri. Din acel moment nu l-am văzut bine pe cel care a țesut din umbră toată această intrigă.

— Cine anume?

— Ei, surâse ea, știi și așa prea multe. Restul îl vei descoperi singur, metodele dumitale sunt infailibile. Te rog mult să nu mă împiedici să mă răzbun. Poate că sună cam teatral ce spun eu acum, dar George a fost singurul om pe care l-am iubit cu adevărat.

Lady Constance nu mai dădu alte detalii, iar Smith era mult prea inteligent pentru a o mai întreba ceva. O conduse curtenitor până în stradă unde o aștepta o limuzină splendidă.

— Sper să vă revăd curând, *lady* Constance, spuse el.

— Fără mandat de arestare? întrebă ea surâzând.

— Fără, răspunse Smith liniștit. Mandatul de arestare ar putea fi emis cel mult asupra prietenului lui Montague Fallock.

Se uită gânditor o vreme după mașina ei, care dispăru după colțul străzii. În aceeași clipă un motociclist ascuns pe o străduță lăturalnică se și luă după ea. Smith dădu mulțumit din cap. Prevăzător din fire, nu-i plăcea să lase lucrurile la voia sorții. De acum încolo, *lady* Constance avea să fie supravegheată zi și noapte.

„Nici măcar n-a adus vorba despre moartea lui Farrington, își spuse el urcând scările, ca și cum ar fi sigură că milionarul trăiește”.

Mașina condusă de *lady* Dex se afla pe la nouă seara pe șoseaua ce ducea spre parohia fratelui ei. La o răspântie părăsi șoseaua și o luă pe un drum lăturalnic ce o scoase drept în fața casei parohiale clădită pe un vast domeniu privat. La zgomotul motorului se ivi imediat un servitor. *Lady* Dex trecu pe lângă el fără să-i adreseze niciun cuvânt, intră în odaia ei și încuie repede ușa înainte chiar de a aprinde lumina electrică, avantaj enorm pentru locuința lor, într-un orășel atât de neînsemnat ca Great

Bradley, avantaj sau mai bine zis favoare pe care o datorau – ea și fratele ei – vecinului lor, acel ciudat locatar al „Casei secretelor”.

Clădirea înaltă, care nu putea fi zărită din casa parohială, se afla la vreo trei mile depărtare, într-o vale. Se povestea că proprietarul ei, care nu avusese noroc în dragoste, se hotărâse să fugă de oameni și să trăiască singur. Locuitorii din Great Bradley, oameni simpli dar plini de bun simț, îi respectară această dorință.

„Casa Secretă” era – după cum am mai spus – clădită într-o vale cunoscută de către toți cei din jur sub numele de „Valea asasinilor”. Aici se petrecuse, cu mulți ani înainte, o crimă teribilă. Casa se potrivea cum nu se poate mai bine cu numele pe care-l avea valea. Nimeni nu-l văzuse vreodată pe locatarul ei, la Great Bradley. După cumpărături, veneau secretarul și cei doi servitori italieni ai casei. Din când în când se vedea câte o mașină acoperită, cu perdelele trase, care se plimba pe străzile orășelului. Nimeni nu-l deranja deci pe ciudatul proprietar al „Casei secretelor” care, în locuința lui, putea face orice după pofta inimii.

Adevărul e că omul acela, se pare că foarte bogat, avea într-adevăr unele obiceiuri stranii. Își instalase o uzină electrică, dar nu una mică ci una foarte mare, dotată cu motoare puternice care luminau ziua, din pod și până în pivniță, toată casa aceea uriașă precum și alte câteva clădiri din jur. Muncitorii din Great Bradley erau foarte supărați că proprietarul casei, în loc să-i angajeze pe ei, adusese muncitori străini care să efectueze toate lucrările. Aceștia își aveau locuințele în afara orașului, nu-și părăseau grupul și refuzau să vină în contact cu locuitorii din Great Bradley. Toți erau italieni, oameni care se mulțumeau cu puțin și care nu doreau altceva decât să strângă suficienți bani cât să se poată întoarce într-o zi în țara lor. Oricum, se pare că tăcerea lor era bine plătită. Casa doamnei Dex primea lumină printr-un cablu subteran de la instalația vecinului ei. De altfel era singura persoană care putea intra neanunțată în „Casa Secretă”.

Ajungând deci acasă, *lady* Dex își schimbă toaleta, apoi camerista îi aduse pe o tavă masa de seară. După ce termină de mâncat, scoase dintr-un sertar al biroului un revolver, îl încărcă, îi trase piedica apoi îl băgă în buzunarul paltonului, închise sertarul și coborî în hol.

Automobilul rămăsese afară în fața drumului. Adresându-se servitorului care rămăsese în ușă, îi spuse:

— Fii drăguț și du mașina la garaj. Eu mă duc să fac o vizită doamnei Jackson.

— Am înțeles, *milady*.

Capitolul 9

T.B. Smith venise cu intenții precise la Great Bradley. Știa că numai dispariția misterioasă a lui Farrington, dar poate chiar și identitatea acelui Montague Fallock se puteau clarifica mai ușor în orășelul acela decât în metropolă. Doar acum era în joc onoarea faimosului Scotland Yard! Într-un interval de șapte zile se petrecuseră două crime, o dispariție misterioasă, apoi o sinucidere. Poliția nu fusese în stare să ofere publicului curios nici cea mai mică explicație pentru aceste ciudate întâmplări. Adăugând și spargerea și schimbul de focuri de la Vamă, se înțelegea că Scotland Yard-ul se afla într-o situație neplăcută din care trebuia să iasă cât mai repede.

— Circulă cam multe calomnii pe seama noastră, îi spusese prefectul poliției lui T.B. Smith în dimineața în care acesta se pregătea să plece la Great Bradley, și-i întinse un ziar pe care comisarul îl luă surâzând. Citi apoi titlul articolului în care se punea la îndoială capacitatea poliției de a rezolva toate aceste mistere, apoi îl dădu înapoi șefului său.

— Sunt convins că vom putea dezlega toate aceste enigme dacă mă voi duce să fac o vizită proprietarului acelei case, zise el. Acolo se înnoadă și se deznoadă toate ițele.

Prefectul poliției se uită la el cu interes.

— Mi se pare foarte curios că-mi vorbești tocmai despre această casă fiindcă mai acum o oră am primit un raport de la șeful poliției din acea zonă.

— Și ce vă comunica? întrebă Smith.

— Raportul pare cam fără sens, cam așa cum îl fac mai toți șefii de post. Se pare că proprietarul „Casei secretelor” e un om bolnav, cu apucături cam ciudate. Mai mult decât atât, vei fi desigur mirat să afli că proprietarul acelei case a fost declarat nebun de către medici.

— Nebun? se miră Smith.

— Da. E iresponsabil și se bucură de toate drepturile pe care legea le acordă acestor bieți oameni. Cine ar fi crezut așa ceva?

Smith rămase pe gânduri.

— Trăgeam totuși nădejde ca proprietarul acelei case să fie un bun prieten al lui Fallock.

— În cazul acesta îți înțeleg dezamăgirea, zise prefectul poliției. Să știi că n-ai sorți de izbândă. Bărbatul acela a fost într-adevăr cercetat de către două mari somități medicale. Acum îl tratează un medic care locuiește acolo și care e totodată și secretarul acestui domn Moole. După cum vezi, secretul „Casei secretelor" a fost dezvăluit. E pur și simplu casa unui nebun autentic.

Smith tăcu o vreme.

— Cred că nu-i nicio nenorocire dacă am să-i fac totuși o vizită acestui bolnav ca să pot vedea și eu cum arată acea casă ciudată, răspunse el calm.

Așa că după-amiază, ajungând la Great Bradley, Smith se îndreptă imediat spre casa cu pricina, șoferul oprind mai departe de poartă pentru ca Smith să poată cerceta în liniște împrejurimile. Casa era într-adevăr ciudată. Clădită departe de drum, în mijlocul unui teren mare și neîngrijit, nu avea niciun fel de ornamente arhitecturale. Smith cercetă apoi cu atenție uzina electrică aflată la vreo sută de metri de casă, în mijlocul unei pădurici dese. A doua zi făcu o vizită oficială. Condus de șoferul său, merse încet pe o cărare pietruită, până în fața casei, cu ochii ațintiți la ceasul uriaș al uzinei electrice pe care o văzuse în ajun. Ceva nu era totuși în regulă. Cu forța electrică produsă de acea uzină se putea pune în mișcare un tren întreg. În timpul primei sale vizite, Smith văzuse un tip respingător, chior de ochiul drept și cu o cicatrice mare pe partea dreaptă a obrazului. Smith ar mai fi colindat prin preajma uzinei, dar la un moment dat, în timp ce privea printr-o fereastră, simți troznindu-i ceva sub picioare, apoi auzi un clopot; de undeva căzu fără zgomot un oblon, astupându-i fereastra așa că nu mai putu vedea ce se petrece în uzină. Abia apucă să iasă repede pe poartă, că aceasta se și închise. Bine că nu-l prinsese nimeni în curte! Probabil că toate mecanismele acelea se puneau în funcțiune în mod automat.

Precaut, Smith își luase acum cu el doi polițiști pe care-i postase la ușa principală. N-avea rost să se expună în mod inutil. Urcă o scară lată de marmură, își șterse ghetele pe un ștergător de metal și apăsă pe butonul soneriei. Ușa era acoperită cu o perdea cum mai vedem și azi prin unele frizerii, acele ridicole perdele de mărgele colorate. Aici mărgelele erau de oțel, înșirate pe o sârmă

groasă și prinse sus de un drug de metal. Când se deschise ușa, perdeaua aceea metalică se trase la o parte la fel ca o cortină pe scenă. În pragul ușii apăru un bărbat slab, cu fața palidă. Era îmbrăcat într-un costum negru, croit pe măsură.

— Sunt comisarul Smith de la Scotland Yard. Aș dori să vorbesc cu domnul Moole.

Individul se uită bănuitor la el.

— Vă rog să poftiți înăuntru, spuse el și-l conduse pe Smith într-o încăpere mare, frumos mobilată.

— Mă tem că nu-l veți putea vedea pe domnul Moole. După cum știți e bolnav. Dar poate că vă pot fi eu de folos cu ceva.

— Mă puteți conduce la domnul Moole? insistă domnul Smith surâzând.

Individul ezită.

— Știți, eu sunt medicul și secretarul său. Numele meu este Fall. N-aș vrea să am neplăceri cu pacientul meu. Așa că vă rog să-mi comunicați mie în ce chestiune doriți să-l vedeți.

— Prefer să i-o spun domnului Moole, răspunse calm Smith.

— Vă rog să veniți cu mine, zise medicul și-l conduse pe Smith la un mic lift. Deschizând ușa îl pofti să intre.

— După dumneavoastră, spuse Smith politicos. Doctorul zâmbi și intră în lift urmat de polițist. Se opriră la etajul al treilea.

„Casa seamănă cu un hotel”, își spuse Smith în sinea sa. De la lift porneau mai multe coridoare acoperite cu covoare. În fața liftului se aflau câteva uși. Doctorul Fall o luă pe coridorul din stânga apoi se opri în fața unei uși duble din lemn de trandafir pe care o deschise și intrară într-o cameră mare, mobilată simplu dar cu mobile de mare preț. Pereții erau îmbrăcați în lambriuri din lemn de mirt. În mijlocul camerei, pe un covor scump, albastru, se afla un pat de argint. Dar nici mobilierul scump, nici măsuța aurită din fața patului și nici superbele candelabre de cristal nu-l uimiră pe Smith atât cât îl uimi individul care stătea culcat pe pat. Fața îi era atât de palidă și ochii atât de lipsiți de viață încât puteai jura că te afli în fața unei figurine de ceară. Numai respirația regulată și mișcarea buzelor dovedeau că omul trăiește. Comisarul își spuse că avea probabil vreo șaptezeci de ani.

— El e domnul Moole, spuse politicos doctorul. Mi-e teamă că nu veți putea afla prea multe de la el.

— Cum merge, domnule Moole? spuse Smith apropiindu-se de pat.

Dar nu primi niciun răspuns.

— Cum te cheamă, omule? întrebă Smith. Chipul bătrânului se învioră o clipă.

— Jim Moole, spuse el cu o voce răgușită, eu mi-s bietul Jim Moole. N-am făcut nimănui niciun rău! Apoi aruncă o privire speriată doctorului. Oricât se strădui Smith să-l mai facă să vorbească nu mai izbuti să mai scoată niciun cuvânt de la el. În cele din urmă Smith părăsi camera.

— V-am avertizat, zise doctorul Fall politicos, că domnul Moole e bolnav… Nu e în stare să poarte o discuție…

— Ai avut dreptate, zise Smith. Spune-mi, e adevărat că domnul Moole e un milionar american?

— Da, răspunse el privindu-l atent pe polițist, e american și e milionar.

— Numai că nu vorbește cu accent american. Am avut deci în față, continuă Smith, un bogătaș american cât de cât cultivat, fapt ce trebuia să se reflecte și în felul său de a vorbi. Mi se pare foarte curios că bogătașul se exprimă ca un țăran din Sommerset.

— Cum adică? întrebă afectat doctorul.

— Așa cum ați auzit. Domnul Moole vorbește cu accentul unui om care s-a născut și a trăit în Sommerset. Nu pare câtuși de puțin cultivat și, te rog să mă ierți, doctore, nu cred câtuși de puțin că e milionar.

— Se vede că dumneavoastră n-ați avut de-a face cu nebuni; e foarte greu să apreciezi după vorba sau comportamentul lor cărei clase sociale aparțin.

Doctorul Fall îl conduse din nou pe Smith spre lift, dar acesta refuză.

— Aș vrea să cobor pe scări, zise el. Află, doctore, că știu destule despre nebuni. Mai ales despre cei care fac parte din pleava societății.

— Am impresia că nu mă credeți, zise Fall ușor iritat. Sunt nu numai medicul ci și secretarul acestui bolnav, zise el.

— Știu, doctore, răspunse Smith surâzând. Ești medic american, ai studiat și ți-ai luat doctoratul în Pennsylvania. În 1896 ai venit în Anglia cu vaporul

Lucania. A trebuit să pleci cam pe nepusă masă din New York fiind implicat într-o afacere scandaloasă. Vezi că mi-e ușor să aflu amănunte despre dumneata, lucru ce nu se întâmplă și cu Moole care de altfel nu e câtuși de puțin cunoscut la ambasada americană.

— Vă cam depășiți atribuțiile, zise Fall roșu de mânie. Vă referiți la o faptă unde n-am fost decât o biată victimă.

— Da. Se poate, într-adevăr, să-mi fi depășit atribuțiile, recunoscu Smith.

Înclinându-se ușor, coborî scara de marmură. La ușă, unul din cei doi polițiști care nu era altul decât inspectorul Ela, îl întrebă:

— Ați reușit să aflați ceva?

— Am văzut o mulțime de lucruri care ne vor fi de folos pe viitor, zise Smith urcându-se în mașină urmat de inspector. Întorcându-se spre celălalt polițist, îi spuse:

— Dumneata rămâi aici și vezi cine intră și mai ales cine iese din casă. Mă întorc peste câteva ore.

Mașina porni.

— Trebuie să mai vizitez pe cineva, zise Smith, și ar fi bine să mă duc singur. Spune-i șoferului să oprească aproape de parohie.

Lady Constance Dex se aștepta la vizita polițistului fiindcă-l văzuse pe fereastră trecând de parohie și îndreptându-se spre casa fratelui ei. T B. Smith intră direct în subiect:

— Am văzut acum pe cineva care vă e prieten…

— Pe domnul Moole? întrebă ea.

— Da, pe domnul Moole, răspunse polițistul.

— Presupun că acum cunoști toate amănuntele, zise ea după o pauză. Dar ia loc, te rog… ți-am vorbit despre dragostea dintre mine și George Doughton… începu ea pe neașteptate. Probabil că-l cunoști pe fiul său, Frank Doughton…

Smith dădu afirmativ din cap.

— A fost o dragoste fulgerătoare. George Doughton era văduv. Era un om cu o fire blândă și plăcută, curajos, vesel și se bucura de faima unui mare explorator după cum, de altfel, a și fost. L-am cunoscut la Londra, el mi l-a prezentat pe Farrington. George Doughton fusese oaspetele acestuia în casa pe care Farrington o închiriase în Great Bradley… Femeia făcu o pauză.

— Dragostea dintre noi a fost puternică și deplină. De ce n-aș mărturisi această iubire de care sunt mândră? Hotărâsem să ne căsătorim chiar în ziua în care el urma să plece ca să ne putem îmbarca împreună pe vapor. George Doughton era însă un om profund cinstit. Nu putea suferi bârfa și scandalurile, nu se putea acomoda cu felul modern de viață și nici cu libertatea moravurilor. Își făcuse un ideal din puritatea sufletească a femeii și din cinstea ei. Avea obiceiul să rupă orice legătură cu femeile sau cu bărbații divorțați. Iar eu eram divorțată Făcusem o greșeală în tinerețea mea zvăpăiată. M-am măritat la șaisprezece ani cu un bărbat josnic și ticălos care mi-a făcut viața un infern. N-am putut scăpa de el decât fugind de acasă ajutată de un alt bărbat pe care-l iubeam ca pe un frate și al cărui ajutor a fost total dezinteresat… Un om bun pe care aventura asta l-a costat însă mult. Făcând dovada vinovăției mele, bărbatul meu a obținut imediat divorțul.

Dar toate aceste lucruri neplăcute trecuseră de mult. Mi-era totuși teamă ca nu cumva Doughton să afle ceva. Și iată că de ce mi-a fost frică n-am scăpat. Cu două zile înainte de căsătorie, George m-a părăsit fără un cuvânt. Prima și ultima veste despre el a fost că a plecat spre Africa de Vest… Vocea-i devenise atât de slabă încât Smith abia o mai putea auzi. Polițistul o privi plin de compătimire.

— Farrington a fost atunci foarte amabil cu mine. Mi l-a recomandat pe doctorul Fall…

— Avea vreun motiv?

— Da. Doctorul Fall avea unele afaceri în Africa și prin el putem intra în legătură cu doctorul lui George Doughton. M-am agățat de speranța asta ca omul care atunci când se înecă se agață și de un pai. Așa am devenit vizitatoarea „Casei secretelor”. Am fost singura persoană străină care a pus piciorul acolo. Prin doctorul Fall îi trimiteam lui George scrisori la care, însă, n-am primit niciodată răspuns. Acum am motive să cred că Farrington avea cu totul alte gânduri când mi l-a recomandat pe Fall. Adevărul e că nu voia pentru nimic în lume ca eu să reiau legătura cu George. Cam asta-i toată povestea mea legată de „Casa Secretă”. Pe domnul Moole nu l-am văzut niciodată.

— Dar pe Farrington?

— Acolo nu l-am întâlnit niciodată.

— Dar pe Montague Fallock?

— Pe Montague Fallock nu l-am văzut în viața mea cu toate că am auzit multe despre el, zise ea. Știa toată istoria divorțului meu și a încercat să mă escrocheze.

— Despre asta nu mi-ați spus nimic.

— Ei, dragă domnule Smith, n-am spus eu multe lucruri, răspunse ea plictisită. Mă tem că acest șantajist ordinar e cauza fugii lui George. Probabil că Montague Fallock i-a povestit nefericita întâmplare prin care trecusem. Mi-a cerut sume enorme. La început i-am dat ca să-și țină gura, dar după ce George m-a părăsit n-a mai văzut nici un penny de la mine.

Iritată, femeia se ridică și începu să se plimbe prin odaie, întorcând spre polițist o față aspră și crispată.

— Aș putea să-ți povestesc multe, domnule Smith, în legătură cu acest ticălos, cel mai josnic și mai mizerabil din câți a răbdat vreodată pământul ăsta!

— Spuneți-mi tot ce știți, *lady* Constance, zise Smith.

Surâse clătinând din cap.

— Nu, domnule Smith! Vreau ca persoana care mi-a distrus viața să moară de mâna mea!

Capitolul 10

De o bucată de vreme, contele Poltavo era foarte ocupat. Acum, vesel și mulțumit de sine, urca treptele blocului de locuințe în care își închiriase un apartament modest. Venise la Londra cu câteva luni în urmă, zdrențăros, flămând și fără un ban în buzunare. Acum sigur că avea de ce să fie mulțumit. Avea leafă mare, fusese introdus în lumea bună, era prieten cu câțiva aristocrați și făcea o curte discretă uneia din cele mai frumoase fete din Londra, nimeni alta decât nepoata lui Farrington. Printr-o întâmplare neașteptată Poltavo avusese marele noroc de a afla adevărata situație financiară a lui Farrington, dându-și seama că presupusul milionar era de fapt un mare escroc care, mai mult ca sigur, se afla în relații strânse cu Montague Fallock. Situația pe care și-o crease Farrington nu era de fapt decât un castel din cărți de joc. Poltavo se căznea acum să afle dacă Farrington își sărăcise și nepoata căci avea prostul obicei de a-și jecmăni prietenii și cunoștințele. În tot cazul, Poltavo era convins că avea toate atuurile și că, până la urmă, avea să pună mâna și pe încântătoarea Doris. Deși crud și lipsit de scrupule, undeva în adâncul sufletului său, Poltavo era un sentimental care putea iubi cu patimă, însă nu pentru mult timp.

Sosind acasă, intră în dormitor și rămase câteva clipe în fața oglinzii. Avea obiceiul să se privească atent și să-și țină un mic discurs. Dacă cineva l-ar fi luat peste picior spunându-i că-i infatuat, Poltavo n-ar fi negat. Era, după cum am spus, vesel și bine dispus pentru că influența lui asupra lui Doris sporea pe zi ce trecea, prinzând-o tot mai mult pe nevinovata tânără în mrejele sale.

Trăia singur, fără niciun servitor. În fiecare dimineață venea o bătrână care-i făcea curățenie și atât. În timp ce încă se mai admira în oglindă, auzi clopoțelul de la intrare. Se duse să deschidă și dădu nas în nas cu Frank.

— Poftește înăuntru, domnule Doughton. Cărei ocazii datorez onoarea vizitei dumitale? întrebă el oferind un scaun vizitatorului.

— Aș vrea să discut cu dumneata o problemă care ne privește pe amândoi, spuse Frank sumbru.

Poltavo sesiză imediat tonul plin de invidie al lui Frank împotriva lui, dar nu fu nici mirat, nici speriat. Ieșise el învingător din situații mult mai grele.

— Îmi pare rău, dar nu-ți pot sta la dispoziție mai mult de un sfert de ceas. Trebuie să mă duc la Brakely Square ca să asist la deschiderea testamentului lui Farrington.

— Nu ești singurul care a fost invitat la deschiderea testamentului.

— Cum? Vii și dumneata? întrebă Poltavo cu o mirare oarecum jignitoare. El se ducea în calitate de prieten și de sfătuitor al lui Doris. Dar amărâtul ăsta ce căuta acolo?

— Domnule Poltavo, zise Frank, a doua zi după dispariția lui Farrington, domnișoara Doris a primit o scrisoare în care i se spunea că poate să aibă încredere în dumneata. Totodată i se dădea speranța că decapitatul găsit în Tamisa, după toate probabilitățile, nu era unchiul ei.

Poltavo se încruntă.

— Autoritățile au fost de altă părere, răspunse el. Tribunalul a fost ferm convins că mortul era Farrington.

— Scrisoarea cu pricina a determinat-o pe Doris să capete încredere în dumneata și să nu mai pună preț pe prietenia pe care i-o port. Eu sunt un om dintr-o bucată și-mi place să spun pe față ceea ce mă frământă. De la o vreme Doris este influențată de cineva care-i împotriva mea!

Poltavo ridică din umeri surâzând.

— Dragul meu, cred că n-ai venit să mă rogi să intervin pe lângă Doris ca să se poarte altfel cu dumneata! Dacă ăsta este scopul vizitei, regret. Eu sunt adeptul proverbului care spune că: „În dragoste și în război ți-e îngăduit orice”.

— Dragoste? întrebă Frank.

— Da, dragoste! Nimeni nu poate susține că numai el are voie să iubească o anumită femeie. Rivalitatea dintre noi e evidentă și n-are sens s-o negăm. Știu că Farrington avea anumite planuri în legătură cu nepoata sa și-mi place să mă amăgesc cu ideea că aceste planuri erau în favoarea mea.

— Ce vrei să spui?

— Am avut o discuție cu Farrington în privința asta și el mi-a mărturisit că ar fi bucuros să știe că-mi asum răspunderea de a avea grijă de viitorul nepoatei sale.

— Asta-i o minciună sfruntată! strigă Frank. Am cunoscut și eu planurile lui Farrington și chiar mai bine decât le-ai cunoscut dumneata. Știi ce? Eu refuz să mai discut despre acest subiect. Vreau să-ți spun doar atât: că dacă voi afla că mă denigrezi în ochii lui Doris prin intrigă sau minciună, te vei căi amarnic.

— Îmi îngădui să-ți arăt pe unde se iese din odaia asta? întrebă Poltavo. Oamenii de condiția mea nu suportă să fie amenințați fără să-i pedepsească pe cei care-i jignesc!

— Condiția dumitale? Te rog să nu mă obligi să spun ce bănuiesc și nici să mă apuc să fac anchete! Fii sigur că știu cui să cer amănunte!

— Cui, dacă nu sunt indiscret?

— Directorului închisorii din Alexandrovsk! spuse Frank trântind ușa și lăsându-l pe Poltavo un gură cască.

Persoanele care se adunară peste un ceas într-una dintre camerele reședinței din Brakely Square erau abătute și deprimate. Spre marea nemulțumire a lui Poltavo, venise și Frank care se așezase lângă Doris cu care discuta foarte preocupat. Poltavo socoti că nu era momentul să se bage între ei și să le tulbure intimitatea, mai ales că era prezent și domnul Smith. La masă luă loc șeful cunoscutului birou de avocatură *Debenham & Tree,* împreună cu secretarul său. Pe masa plină cu acte, călimări, tocuri și hârtie se mai afla și un plic mare, galben și sigilat pe care secretarul avocatului nu-l părăsea din ochi. Pentru câțiva dintre cei de față deschiderea testamentului însemna un eveniment important. Lumea știa că Farrington nu avea datorii iar averea sa personală părea că este foarte mare. Domnul Smith cunoștea aproape tot testamentul lui Farrington și era sigur că citirea lui va produce uimire și nedumerire printre cei prezenți. Cum Doris se ridicase ca să-l întrebe ceva pe avocat, Smith îi luă locul și se așeză lângă Frank.

— Spune-mi, dumneata ai fost prieten cu Farrington? întrebă el încet.

Frank încuviință.

— L-ai cunoscut îndeaproape?

— Nu pot spune ca am fost prea intim cu el, dar s-a purtat întotdeauna amabil și prietenos cu mine.

— Cum îți arăta acest lucru? Iartă-mă că insist… dar această poveste mă interesează în cel mai înalt grad.

— Nu cred că dumneata, domnule Smith, îl simpatizai. Chiar mă și mir că te afli aici, după cele petrecute la teatru.

— Ah, pentru că venisem să-l arestez? întrebă Smith. Asta nu trebuie să te mire. Și milionarii pot fi amestecați câteodată în afaceri necurate. Aș vrea totuși să știu de ce Farrington se purta cu dumneata atât de prietenos.

— Îmi încredințase o anumită sarcină pe care, dacă o duceam la bun sfârșit, puteam câștiga bani frumoși…

— Despre ce anume e vorba? întrebă Smith. Frank îi povesti pe scurt cum îl pusese Farrington să-l caute pe moștenitorul milioanelor lui Tollington.

— Din păcate n-am putut rezolva această treabă, spuse tânărul râzând. Ar fi fost mult mai bine să se fi adresat dumitale căci eu nu am talente de detectiv. Însă el încă insista să mă ocup de această treabă.

— Mda, spuse gânditor Smith, am auzit și eu despre această mare avere. E vorba despre regele lemnului din Statele Unite, milionarul care a murit fără să lase testament. Se presupune că moștenitorii ar trăi în Anglia. Am primit și noi, la Scotland Yard, unele informații despre această moștenire. Se pare că Farrington fusese bun prieten cu Tollington. Îți mulțumesc pentru tot ce mi-ai spus. Mă voi ocupa eu de această afacere și sunt gata să te-ajut să-ți duci la bun sfârșit sarcina dată de Farrington.

— Doamnelor și domnilor, începu avocatul ridicându-se de pe scaun, este de datoria mea să citesc testamentul domnului Farrington și cum aproape toți cei de față sunt direct interesați în această problemă, v-aș ruga să faceți puțină liniște.

Avocatul citi rar introducerea în care Farrington donase câteva sume mici în scopuri filantropice.

— Nu cred că mai e necesar să subliniez faptul că toate aceste sume nu sunt disponibile, zise avocatul, „știind că iubita mea nepoată, continuă avocatul, își are averea asigurată, nu pot decât să-mi exprim încă o dată dragostea pe care o nutresc față de ea, considerând-o ca și copilul meu și o rog să țină seama de ultima mea dorință și rugăminte și să se mărite cu tânărul pe care i l-am ales de soț. Iar acest bărbat, continuă avocatul pe un ton

solemn, este bunul și dragul meu prieten Frank Doughton”.

Frank răsuflă adânc, Doris își opri pe buze exclamația de uimire pe care se pregătea s-o scoată, iar Poltavo se înroși, apoi se albi de ciudă. Smith, care cunoștea partea aceasta a testamentului, se uită pe rând la cei trei protagoniști. Văzu surpriza fetei, uimirea lui Frank și furia lui Poltavo.

— „Având în vedere nesiguranța de azi în ceea ce privește capitalul și temându-mă ca nu cumva să irosesc fără voia mea averea nepoatei mele, am depus toți banii ei în valoare de opt sute de mii de lire sterline într-un seif la «London Safe Depozit Bank» din Londra. În baza procurii pe care mi-a dat-o defunctul ei tată, am spus avocatului meu să-i înmâneze cheile și să deschidă seiful numai în ziua în care se va mărita cu Frank Doughton. Dacă dintr-un motiv sau altul nu va vrea să-mi îndeplinească această dorință, atunci hotărăsc ca averea să nu i se înmâneze decât după ce vor trece cinci ani de la moartea mea”.

O tăcere adâncă se lăsă după ce avocatul citi aceste cuvinte. Smith se uită atent la Poltavo. Din furios, acum devenise bănuitor. Polițistul ar fi dat orice să poată citi în sufletul acelui aventurier primejdios. Avocatul începu din nou să citească.

— „Las domnului Frank Doughton suma de o mie de lire sterline ca să continue cercetările privitoare la moștenitorii lui Tollington. Domnului T.B. Smith, cunoscutul comisar al Scotland Yard-ului, pe care am avut plăcerea să-l cunosc, îi las de asemenea suma de o mie de lire sterline, ca răsplată pentru numeroasele servicii aduse semenilor săi. De asemenea, în ziua în care îl va descoperi pe Montague Fallock, cel mai mare și mai primejdios dușman al semenilor săi, să i se plătească încă o mie de lire sterline”.

Avocatul se uită la comisar.

— Numai că îndeplinirea acestei clauze a testamentului depinde de unele lucruri, domnule Smith.

Comisarul surâse. Partea aceasta a testamentului nu-i era cunoscută căci fusese adăugată doar cu câteva zile înainte ca Farrington să dispară.

Mai rămăseseră de citit câteva dispoziții.

— „Dragului meu prieten, contele Poltavo, îi las moștenire câteva bijuterii…” (și urma enumerarea

bijuteriilor). Trebuie să adaug, continuă avocatul scoțându-și ochelarii și băgându-i în toc, că la banca domnului Farrington se găsește depusă o sumă mare de bani. Tribunalul va decide însă, dacă și în ce măsură acești bani vor sluji la acoperirea datoriilor unei societăți anonime condusă de domnul Farrington și dacă averea personală a răposatului poate fi oprită total sau parțial pentru a putea satisface creditorii.

După ce avocatul isprăvi, Poltavo se îndreptă spre el și, în timp ce toți ceilalți discutau între ei, Poltavo vorbi câteva minute cu acesta. După care contele se întoarse și părăsi brusc camera. Smith, care-i observase manevra, se luă după el ajungându-l în hol.

— Pot să te întreb câteva lucruri, domnule Poltavo?

Coborâră împreună scara și ieșiră în stradă.

— Testamentul lui Farrington te-a surprins, nu-i așa?

— Da, mărturisi el foarte calm, m-a mirat oarecum. Nu înțeleg de ce prietenul meu Farrington o împinge pe…

— …Domnișoara Grey să se mărite cu Frank, nu-i așa?

Poltavo nu se mai putu stăpâni și se întoarse mânios spre Smith, deși mânia sa nu era îndreptată împotriva acestuia.

— Nemernicul! strigă el, să-mi facă tocmai mie una ca asta! strigă el roșu de mânie. Numai că lucrurile nu vor rămâne așa, ascultă-mă pe mine! Fata asta înseamnă pentru mine mai mult decât îți poți închipui! Unde aș putea să-ți vorbesc între patru ochi?

Smith ridică mâna și făcu un gest vag.

Un automobil care-l urmase îndeaproape se apropie și opri lângă trotuar. Smith deschise ușa și contele Poltavo se urcă în mașină. Smith se urcă alături de el. Mașina porni și nu după mult timp opri în fața Scotland Yard-ului. Când intră în biroul lui Smith, Poltavo se liniștise complet. Se plimbă o vreme prin cameră cu mâinile în buzunare și cu capul plecat.

— Ei bine, ce vrei să-mi spui? întrebă Smith care se așezase pe scaunul din fața biroului său.

— Ei, aș avea eu multe de spus, zise Poltavo; dar mă gândesc dacă e în interesul meu să spun acum tot ce știu sau e mai bine să mai aștept..

— Tăcerea dumitale e legată de unele fapte pe care le cunoști cu privire la Farrington? întrebă Smith. Poate că te pot ajuta eu cu ceva.

— Nu cred. E cu neputință ca dumneata să știi tot atâtea lucruri câte știu eu. Aveam de gând să-ți mărturisesc unele amănunte care te-ar fi surprins din cale-afară. Cred totuși că e mai bine să mai aștept o zi sau două ca să lămuresc câteva lucruri. Dar pentru asta trebuie să plec urgent la Paris.

Smith nu răspunse. N-avea niciun motiv să insiste. Era convins că până la urmă Poltavo va vorbi deși își recăpătase prezența de spirit.

— Ce loc ciudat, spuse contele uitându-se prin odaie, ăsta-i deci faimosul Scotland Yard de care se tem toți infractorii și pe care îl cunosc și polonezii certați cu legea.

— Da, e un loc foarte interesant; vrei să-ți arăt de fapt partea cea mai importantă a clădirii?

— Ți-aș fi recunoscător, zise Poltavo.

Smith îl duse la lift și urcă împreună cu el la etajul al treilea. Acolo, la capătul unui coridor se afla o sală mare plină cu dosare.

— Asta-i registratura noastră, zise polițistul. Pentru dumneata mai ales este deosebit de interesantă.

— De ce pentru mine? întrebă cu mirare Poltavo.

— Pentru că bănuiesc că te interesează descoperirea unor criminali, răspunse Smith degajat. Iată, de pildă aici, dosarul unui individ curios. Deschise un sertar și scoase afară o mapă. Apoi luară amândoi loc la masa de lângă fereastră.

Smith deschise mapa și scoase două documente pe care le puse pe masă. Într-unul se afla fotografia unui bărbat în uniformă rusească. Poltavo se uită la ea și păli.

— Acesta a fost guvernatorul militar al Poloniei. A fost omorât în urmă cu câțiva ani de un individ care se pare că era fiul său.

Contele se ridică brusc de pe scaun tremurând din toate încheieturile.

— Nu l-am văzut niciodată… se bâlbâi el. Ce zăpușeală! N-aveți niciun ventilator aici?

— Așteaptă puțin… Smith desfăcu cel de al doilea document, scoase fotografia unui tânăr chipeș și o așeză lângă prima.

— Îl cunoști pe domnul acesta?

Poltavo tăcu.

— Este fotografia unui ucigaș. Din nefericire nu s-a oprit doar la o singură crimă. Cred că ai observat că

mapele acestea stau în raftul condamnaților la spânzurătoare.

Smith scoase apoi o a treia fotografie care înfățișa o fată tânără îmbrăcată într-un costum național rusesc. Fotografia fusese făcută la un bal costumat, deoarece chipul delicat al fetei nu se potrivea cu costumul.

— E prințesa Lidia Botanski, o altă victimă a criminalului.

A patra fotografie înfățișa un om cu fața tristă și îngrijorată.

— Femeia a fost împușcată la Kiev de către tânărul criminal și a murit în urma rănilor suferite. Aici avem amănunte asupra unei spargeri la o bancă. Spargerea a avut loc în urmă cu cinci ani și a fost dată de niște indivizi care-și ziceau anarhiști. Dar am impresia că toate aceste lucruri nu te interesează…

Polițistul închise dosarul înainte de a se uita la Poltavo care se făcuse palid ca un mort.

— Foarte interesant, bâlbâi Poltavo care se îndreptă clătinându-se către una din uși.

— Ieșirea e pe-aici, zise Smith. Te sfătuiesc să fii prevăzător, domnule Poltavo. E de datoria mea să anunț Poliția din Rusia că te afli în Anglia. Adevărul e că bunii dumitale compatrioți nu se prea omoară cu firea când aud că e vorba de crime petrecute cu cinci ani în urmă. Te avertizez, însă, că dacă te vei amesteca în treburile mele vei avea de întâmpinat greutăți serioase.

Trei minute mai târziu, Poltavo părăsea Scotland Yard-ul asemenea unui somnambul. Opri primul taxi pe care-l văzu și se duse acasă. După alte zece minute își părăsi locuința cărând cu sine un geamantan. Se cază la hotelul *Grand Marylebone.*

Inspectorul Ela, care-l urmărea pas cu pas, așteptă până ce Poltavo intră în hotel apoi se luă după el. Ela intră în hotel, dar Poltavo dispăruse. Ela o luă încet spre Sala Palmierilor de unde o altă ieșire dădea spre Marylebone Road. Întrebat, portarul răspunse că-l văzuse pe Poltavo chemând un taxi și dispărând. Ela se înfurie la propria-i neatenție. Umilit, îi raportă lui Smith eșecul urmăririi.

— Cred totuși că știu unde s-a dus, spuse comisarul. Ne întâlnim în gara Waterloo. Trebuie să prindem neapărat trenul de 6 și 15 spre Great Bradley.

Capitolul 11

— Vrei să vorbești cu domnul Moole? întrebă Fall.

— Da, răspunse Poltavo aflat la intrarea principală a „Casei secrete”

După ce-l privi câteva secunde, doctorul îi îngădui să intre, închizând ușa după el. Văzând semnul ciudat pe care-l făcuse cu mâna – semn ce dădea unor oameni din afară posibilitatea de a intra în casă – Fall îl întrebă scurt:

— Spune-mi ce dorești?

— Vreau să-l văd pe Farrington!

— Farrington? se miră doctorul.

— Haide, nu mai juca teatru, domnule Fall; trebuie neapărat să vorbesc cu el. Eu sunt Poltavo.

— Știu, răspunse liniștit, Fall. Dar nu pricep de ce ai venit aici și de ce crezi că Farrington e unul dintre locatarii acestei case. Doar știi bine că aici e un ospiciu, spuse cu ironie Fall.

Îl conduse totuși într-o odaie de la etajul întâi.

— Ei, despre ce e vorba? întrebă Fall închizând ușa. Poltavo relată discuția lui cu Smith nevrând să-i destăinuie doctorului adevăratul motiv al vizitei sale. Fall îl ascultă în tăcere.

— Mă cam îndoiesc că va vrea să te vadă. E într-o dispoziție foarte proastă. Mă duc totuși să-l întreb.

Se înapoie după vreo zece minute și-i făcu un semn lui Poltavo să-l urmeze. Fall îl duse pe musafir în odaia unde zăcuse Moole. Când intrară, bărbatul din acea odaie se întoarse cu fața spre ei și Poltavo îl recunoscu pe Farrington, același Farrington care dispăruse din loja teatrului *Jollity.*

— De ce ai venit aici? întrebă el aspru. Ca să aduci după tine jumătate din poliția londoneză?

— Nu te îngrijora din pricina asta! Vreau să vorbesc ceva cu dumneata, zise Poltavo uitându-se pieziș la Fall.

Farrington îi făcu semn doctorului să-i lase singuri. După ce Fall plecă, Poltavo se îndreptă grăbit spre Farrington.

— Aș vrea să știu, trădătorule, ce e cu testamentul pe care l-ai făcut. Ai zis că-mi ești prieten…

— Ia loc, îi spuse Farrington pe un ton rece. E timpul să-ți dai seama, Poltavo, că eu nu sunt omul căruia să-i ceri socoteală. Află că nu îngădui nimănui să-mi vorbească pe un astfel de ton! Ai înțeles?

— Știi foarte bine că te am la mână, ripostă Poltavo cu dispreț. E de ajuns să ridic doar un deget și tot castelul dumitale din cărți de joc se năruie cât ai clipi.

— Dacă ai ști tot ce știu eu, ai tăcea din gură. De fapt ce vrei?

— De ce ai obligat-o pe Doris să se mărite cu neisprăvitul ăla de Doughton?

— Am avut motivele mele!

— Ce motive?

— Asta-i treaba mea! De când sunt obligat să-ți dau ție socoteală? Ei drăcia dracului! zise Farrington enervat. Nu m-am gândit decât la fericirea fetei. E singura ființă de pe pământul ăsta la care țin ca la ochii mei! Știu că Doughton e singurul om care o poate face într-adevăr fericită.

— Află, strigă Poltavo, că Doris mă iubește!

— Ei da! Nu te iluziona singur! Îmi cunosc nepoata, răspunse Farrington. Nu se poate să iubească un om ca tine!

— Și de ce, mă rog, nu se poate?

— Pentru că nu valorezi nici cât ajutorul ei de grădinar. Cum de-ți trece prin minte să vrei să te însori cu o fată ca Doris, tu, un hoț, un falsificator și un ucigaș? Îți cunosc în amănunt isprăvile tot atât de bine ca și Smith. Nerușinarea și obrăznicia ta întrec orice limită. Vrei bani? Vrei neapărat să te îmbogățești? Foarte bine, pot să te ajut să-ți realizezi acest vis, dar ia-ți gândul de la Doris.

— Ăsta e ultimul dumitale cuvânt?

— Ultimul, și dacă vrei să-mi asculți sfatul, nu te întinde mai mult decât ți-e plapuma.

— Deci nu-mi vei îngădui niciodată s-o am pe Doris?

— Niciodată, omule, pricepe, ce dracu!

— Dar dacă vei fi silit să mi-o dai? întrebă Poltavo surâzând.

— În ce fel mă vei sili? întrebă Farrington încruntându-se.

— Să presupunem că voi profita de faptul că Doris, o tânără candidă, nevinovată, romantică, va cădea în plasa mea și vom fugi împreună. Atunci ce-ai să mai zici?

— Faci rău că te gândești la astfel de lucruri, zise Farrington calm. Nu mă sperie amenințarea ta, dimpotrivă, te compătimesc. Încă nu știi, băiete, cu cine te pui! Oricum, mă bucur că ți-ai dat arama pe față. O vrei pe Doris pentru banii ei, nu-i așa?

— Nu, răspunse Poltavo, o vreau pentru că îmi place mai mult decât orice altă femeie pe care am mai întâlnit-o până acum!

— Hai să fim serioși! Și alte femei ți-au plăcut la fel de mult. Dar cât timp s-au bucurat de dragostea ta? Când te-ai plictisit de ele le-ai părăsit fără nicio remușcare. Îți cunosc bine trecutul, domnul meu! Dacă totuși te vei încăpățâna în ideile tale prostești, atunci…

— Atunci…

— Nu mai ieși viu de aici și crede-mă că nu glumesc!

— Mă așteptam la așa ceva și prin urmare am venit pregătit, zise el, scoțând un revolver din buzunar.

— Trage, Poltavo, dacă ai cu ce! Căci revolverul ți-e gol.

Aruncând o privire asupra revolverului și convingându-se că celălalt avea dreptate, Poltavo se albi. Farrington sună, iar Fall își făcu apariția.

— Doctore, fii drăguț și dă-i musafirului ceva de mâncare înainte de a se întoarce la Londra!

Tonul cu care Farrington rostise aceste cuvinte îl liniști pe Poltavo care, uitându-și spaima, redeveni insolent:

— Spune-mi, ți-ai schimbat părerea în privința lui Doris?

— Am să mă mai gândesc, răspunse Farrington cu nepăsare.

Medicul îl scoase pe Poltavo pe coridor și-l pofti într-un lift, apoi închise ușa în urma lui.

— Cum pornesc liftul ăsta? întrebă el.

— Îl pornesc eu, n-avea grijă, zise Fall apăsând pe un buton. Liftul porni în jos, trecu prin fața unei uși de oțel de la etajul întâi, apoi prin fața ușii de la parter, fără să se oprească. Continuă să coboare, tot mai adânc, până când în sfârșit rămase nemișcat în fața unei uși din gratii de fier așezate orizontal. Ușa se deschise fără zgomot. Poltavo era pur și simplu consternat. El, pe care nimeni nu-l păcălise niciodată, el, care înșelase și trădase pe toată lumea, să se lase tras pe sfoară astfel, ca un copil! Scoase

un creion și mâzgăli câteva cuvinte pe unul din pereții liftului. Apoi deschise ușa și păși într-o odaie destul de mare în care se aflau un pat, câteva scaune și o masă pe care pâlpâia o lumină slabă. Pe peretele opus se aflau câteva comutatoare electrice, fapt ce însemna că va putea să lumineze mai bine camera. Consolându-se cu gândul că avea la dispoziție ascensorul, începu să se caute prin buzunare să vadă dacă nu cumva mai avea ceva gloanțe. Găsi două și-și încarcă repede revolverul. Probabil că înainte de a pleca de acasă, femeia de serviciu care-i fusese recomandată de Farrington îi golise arma. Tot ea îi anunțase probabil pe locatarii „Casei secrete" că Poltavo plecase cu valiza.

Furios că se lăsase prins astfel în capcană, Poltavo merse și aprinse toate luminile. Pereții acelei încăperi subterane, mobilată cu mult bun gust, erau zugrăviți în roșu. Într-un colț se afla un pat frumos de alamă, iar aerul din odaie era proaspăt și curat.

„De fapt e o închisoare destul de plăcută", își zise Poltavo, în vreme ce examina atent camera, auzi un zgomot în spatele său. Întorcându-se brusc, văzu ușa liftului închizându-se și liftul urcând. Cum naiba fusese atât de prost? Ar fi trebuit să pună un scaun în ușă ca să nu se mai poată închide! Unde-i fuseseră mințile? Dar te pomenești că și scaunele erau înțepenite în podea. Încercă să ridice unul din ele și văzu că bănuiala sa nu avea temei.

Toate scaunele se puteau ridica, în afară de unul singur, scaunul cel mare de la capătul mesei, un scaun solid și masiv care nu putea fi clintit din loc. Într-un colț se afla o ușă cu gratii și presupuse că era ușa altui lift care aducea mâncarea. În timp ce analiza ușa, văzu deschizându-se în partea de sus a ei o trapă prin care apăru o tavă plină cu tot felul de mâncăruri. Printre farfurii găsi și un bilețel scris cu creionul: „Poți mânca liniștit totul. Doctorul Fall te asigură că mâncarea nu este otrăvită. Dacă dorești ceva, folosește-te de soneria de pe masă".

Poltavo se uită la mâncare. Cum îi era cumplit de foame, mâncă cu poftă tot ce i se trimisese. După ce termină, își aminti de sonerie. Sună și nu după mult timp auzi un zgomot. Se îndreptă cu revolverul în mână, spre ușa liftului, când se auzi strigat pe nume. Întorcându-se,

dădu nas în nas cu doctorul Fall care nu se știe pe unde intrase.

— Sper că nu te-am speriat, spuse surâzând medicul. Există trei intrări în această odaie, dar prin care nu pot pătrunde decât eu.

— Pot să te întreb de ce am fost închis aici? Doctorul se așeză pe un scaun, își scoase tabachera cu țigări de foi, luă una și-i oferi și lui Poltavo.

— Ah, dumneavoastră nu fumați țigări de foi… Poate vreți țigări obișnuite…

— Mulțumesc, am țigări, răspunse Poltavo. Înainte de a-i răspunde, doctorul tăie calm vârful țigării, o aprinse, apoi spuse:

— Eu, dragul meu, nu fac nimic altceva decât să urmez ordinele domnului Farrington. Se pare că l-ai supărat foarte tare din moment ce s-a hotărât să te trateze astfel și să-ți aplice aceeași pedeapsă pe care le-a aplicat-o și celor doi indivizi care au lucrat la construcția acestei case și care au vrut apoi să-l șantajeze.

— Nu știu la ce anume te referi, răspunse Poltavo.

— Atunci ești unul dintre puținii oameni din Londra care n-au habar despre acest caz. Unul dintre cei doi era arhitect, celălalt, un om simplu care putea foarte bine să fie și electrician dar și chelner… Amândoi au fost angajați la construcția acestei case. Au fost aduși din Italia împreună cu alți muncitori și li s-a încredințat o parte din lucrări. Nemulțumiți cu leafa foarte mare care li s-a dat, au vrut să-l șantajeze pe domnul Farrington. Dar, într-o noapte, au fost amândoi împușcați.

— Au fost uciși de Farrington? întrebă Poltavo speriat.

— Nu pot afirma acest lucru, răspunse Fall. Am spus doar că au murit fiindcă au vrut să-l șantajeze pe domnul Farrington. Și dumneata, domnule Poltavo, te afli acum în aceeași situație. Nu cred că te-ai mai aflat vreodată într-o situație tot atât de tristă ca asta. Adevărul e că domnul Farrington intenționează să te omoare.

— Am fost un prost că n-am observat imediat legătura…

— Ce legătură? întrebă nedumerit Fall.

— Faptul că cei doi amărâți au fost uciși în fața casei lui Farrington. Cine altul i-ar fi putut împușca dacă nu el?

— Ți-am spus că voiau să-l șantajeze și că voiau să se căpătuiască! Dumneata, domnule Poltavo, te afli în

aceeași situație.

— Am fost eu în situații și mai fără de scăpare, spuse Poltavo surâzând.

— Mă îndoiesc că te-ai mai aflat vreodată într-o situație atât de dificilă ca asta, fiindcă se pare că vei fi ucis, domnule Poltavo! Ți-o spun franc, n-are rost să mai ocolesc adevărul. Domnul Farrington vrea cu orice preț să scape de dumneata, deoarece ai început să devii incomod. Depinde numai de dumneata dacă te va ierta sau nu. Sigur, nu te va pune să juri că nu te vei mai amesteca în treburile sale! Dacă vei lucra cinstit, nu-l vei trăda și-l vei sluji cu credință, e dispus să te ierte și să te plătească regește. Dacă însă îi vei înșela așteptările, nu vei mai fi cruțat. Bagă bine de seamă ce-ți spun! Sper că m-am făcut înțeles!

— Da, te-ai făcut.

Mâna cu care Poltavo își duse țigara la gură începu să-i tremure.

— Aș vrea să mai adaug… continuă doctorul, dar chiar în aceeași clipă se auzi sunetul strident al unui clopoțel.

Doctorul se ridică, se apropie de unul din pereți, își lipi urechea de un anumit loc care nu se deosebea prin nimic de restul peretelui și ascultă o vreme. Poltavo presupuse că acolo se afla probabil vreun telefon.

— Da, am înțeles, răspunse doctorul. Apoi, întorcându-se către Poltavo, îl anunță:

— Țin să-ți spun că toată casa este încercuită de poliție, ceea ce e foarte rău pentru dumneata.

— Eu, dimpotrivă, cred că e mai rău pentru dumneata, răspunse Poltavo. Stai! strigă el.

Medicul se întoarse și văzu un revolver îndreptat spre el.

— Pot să te asigur că arma are acum două gloanțe pe care le-am descoperit în buzunarul vestei. În tot cazul socot că sunt suficiente pentru… Nu putu continua fiindcă în cameră se făcu brusc întuneric beznă. Un râs batjocoritor se auzi din partea unde se afla Fall.

— Trage! spuse acesta.

Dar cele două cartușe i se părură lui Poltavo mult prea prețioase pentru a le strica degeaba. Așteptă. Peste câteva secunde lumina se reaprinse. În odaie nici urmă de doctor. Poltavo se hotărî să aștepte. Dacă T.B. Smith înconjurase casa cu poliția, putea dintr-un moment într-

altul să ajungă și la el și să-l elibereze din situația nenorocită în care se afla. Dacă nu, îl va elibera pe Farrington care se pare că avea încă nevoie de el. Dar iată că auzi zgomotul liftului care cobora și care se opri brusc în fața odăii sale. Ușa cu zăbrele de oțel se deschise și Poltavo sări în lift și închise ușa. Spre mirarea sa, mecanismul funcționa perfect și liftul începu să urce. Dar cum cele două becuri din plafon îl deranjau, le sparse cu patul revolverului.

T.B. Smith se afla în hol înconjurat de trei polițiști. În fața lui, liniștit și politicos ca de obicei, se afla doctorul Fall.

— Aveți libertatea să percheziționați toată casa, zise el. Vizita domnului Poltavo nu e secretă. A mai venit pe aici, ca orice om atras de lucruri mai deosebite. În momentul acesta cred că e pe undeva pe la subsol unde admiră instalația electrică.

— Dragă doctore, n-ai vrea să mi-l arăți pe Poltavo?

— Cu plăcere, zise Fall.

În aceeași clipă ușa liftului se deschise și Poltavo ieși repede afară cu revolverul în mână. Acum trebuia să se decidă de partea cui să treacă. Nu șovăi nicio clipă. La poliție nu avea prieteni, iar Farrington putea să-l ajute.

— Ai o armă cam ciudată în mână, domnule Poltavo, spuse Smith surâzând ironic. Presupun că ai admirat cu frica în sân mașinăriile de la subsolul acestei case!

— Deloc, răspunse Poltavo, băgând arma în buzunar. Am făcut câteva exerciții de tragere. Jos e un loc amenajat special în acest scop și te-aș sfătui să-l vezi și dumneata.

Uitându-se la doctorul Fall, Poltavo văzu în ochii negri ai acestuia un semn de aprobare.

— În alte împrejurări, nu m-aș deranja să vă vizitez sala de arme, zise Smith, pentru că știu că nu spui niciodată adevărul, domnule Poltavo. Acum însă am impresia că te simți cât se poate de fericit că mă vezi aici. Am să dau totuși și eu o raită pe la subsol fiindcă n-am apucat să-l văd încă.

— De fapt, zise doctorul Fall nu e propriu-zis o sală de arme, dar cum camerele de locuit sunt departe de acest loc, folosim din când în când subsolul ca sală de tras cu arma. Așa că sunteți liber să vizitați orice doriți.

Smith intră în liftul fără becuri și Fall închise ușa după el. După vreo zece minute ascensorul urcă și Smith

ieși afară.

— Am fost și am vizitat camera, zise el aruncându-i lui Poltavo o privire semnificativă. Casa asta este într-adevăr extraordinară, dragă doctore, îi zise el lui Fall.

— O puteți vizita oricând doriți, răspunse Fall cam posomorât.

Smith se jucă puțin cu lampa electrică pe care o avea în mână, o băgă apoi în buzunar, salută și se îndreptă spre ușă. La jumătatea drumului se opri însă din mers și se întoarse spre Poltavo.

— Când ai căzut în cursă, ai fost destul de prevăzător să scrii pe unul dintre pereții liftului, câteva cuvinte, cerând ajutor. Ei bine, cuvintele dumitale, după cum vezi, și-au atins scopul, spuse el observând cu satisfacție spaima de pe chipul lui Poltavo. Ai face bine dacă l-ai ruga pe amicul dumitale să le șteargă de acolo!

După ce-i salută încă o dată pe cei doi bărbați, Smith părăsi casa împreună cu toți ceilalți polițiști.

— Ce-a vrut să spună domnul Smith? întrebă Fall.

— Eu… bâlbâi Poltavo… am scris câteva cuvinte pe peretele cabinei. Nimic îngrijorător, doar o frază în care spuneam că sunt prizonier.

— Aduceți o lumină!

Doctorul se repezi înjurând spre lift ca să vadă ce scrisese Poltavo. Din fericire, nu era nimic care să divulge secretul „Casei secretelor”.

— Ne-ai băgat în mare încurcătură, îi spuse el aspru lui Poltavo. Ai grijă, fiindcă a doua oară nu te vom mai ierta. Dacă ne vei oferi ocazia să ne mai plângem o dată, urmările vor fi dezastroase pentru dumneata, Poltavo. Și, te rog să mă crezi, nu glumesc!

Capitolul 12

Când orologiul bisericii din Little Bradley bătu unu noaptea, comisarul Smith ieși din tufișurile aflate lângă aripa vestică a „Casei secrete”. Doi polițiști ascunși după un colț al străzii îi ieșiră înainte.

— Cred că în sfârșit am găsit un loc potrivit, zise încet Smith. Pe zidul care înconjoară clădirea se află într-adevăr numai semnale de alarmă, iar pe toate potecile au fost întinse sârme electrice. Trag însă nădejde să putem ocoli semnalele de alarmă. Apoi îi conduse pe cei doi polițiști înapoi, pe drumul pe care venise el.

— Vedeți? Aici e o sârmă, spuse el arătându-le un fir foarte subțire întins pe jos. Unul dintre polițiști se uită cu atenție la sârmă.

— Dar pot lesne să deviez curentul electric, spuse el, scoțând din buzunar o bucățică de cablu electric.

Datorită polițistului-electrician, cei trei putură să sară zidul, ajungând în curtea casei.

— Să fim cu ochii în patru ca să nu dăm peste paznicul de noapte! șopti Smith. De altfel sunt convins că și în jurul casei sunt întinse sârme electrice menite să dea alarma. Uite, una am găsit-o, spuse Smith, luminând-o cu lanterna a cărei lumină cădea numai în jos, fără să se reflecte și în laterale.

Trecură toți trei cu băgare de seamă peste sârma întinsă doar la câțiva milimetri de la pământ.

— Întind sârmele astea în fiecare seară, imediat după apusul soarelui, i-am văzut lucrând, spuse Smith. O a doua sârmă se afla aproape de casă.

Găsiră și acea sârmă peste care trecură cu mare băgare de seamă.

— Culcați-vă! șopti brusc Smith.

Toți trei se întinseră la pământ. Inspectorul Ela văzu o persoană înaltă care se îndrepta în direcția unde se aflau ei. Era paznicul care-și făcea rondul. Cu tot întunericul, Ela observă că omul purta o pușcă la spate.

Așteptară încordați până ce omul dădu colțul casei apoi toți trei se îndreptară în goană spre ușa din față. Ajunși acolo, Smith băgă mâna în geantă și scoase un iepure.

— Îmi pare rău, drăguțule, că trebuie să te sacrificăm dar n-avem încotro! Datorită ție vom afla cam ce-i trece prin minte criminalului.

Urcă treptele de la intrare. Perdeaua din bile de oțel atârna aproape până jos în fața ușii. Smith dădu drumul iepurelui. Animalul, speriat, vru să coboare treptele ca să fugă, dar când Smith îl sperie cu mâna se îndreptă spre ușa de la intrare atingând cu capul perdeaua din bile de oțel. O flamă puternică și bietul animal fu aruncat cât colo. Murise electrocutat.

— Deci am presupus corect, spuse încet Smith. Perdeaua se află sub tensiune electrică. Oricine o atinge moare. Fă-ți deci datoria, Johnson!

Acesta își puse o pereche de galoși în picioare, își trase pe mâini o pereche de mănuși speciale, groase, din cauciuc și urcă liniștit scara. Încercă să tragă perdeaua în jos dar nu reuși. Atunci apucă fiecare șir de mărgele de oțel și-l izola pe fiecare în parte, legându-le apoi între ele cu benzi din cauciuc. După ce Johnson isprăvi, Smith – care între timp își pusese și el galoși și mănuși din cauciuc – se îndreptă spre ușa pe care o deschise cu o cheie potrivită. Broasca ușii fiind simplă, a fost ușor de deschis; dacă însă cei din casă ar fi tras un zăvor pe dinăuntru, treaba s-ar fi complicat mult dar locatarii, considerând suficientă perdeaua de oțel, nu mai puseseră zăvorul.

T.B. Smith intră în hol și așteptă. Cum înăuntru domnea o liniște desăvârșită, intrară repede și ceilalți doi, Ela și Johnson.

— Aș vrea să rămâneți aici, spuse Smith. Să sperăm că paznicul nu va observa că am izolat firele de la ușă.

Cercetară cu multă atenție holul dar nu descoperiră niciun fel de semnale de alarmă. Smith o porni încet pe scară, lăsându-i pe cei doi în hol. Oprindu-se la fiecare treaptă, trăgea cu urechea. În sfârșit, ajunse la etajul al treilea. Recunoscu coridorul după o zgârietură pe ușa ascensorului. Era deci pe drumul cel bun. Fără să șovăie, Smith se îndreptă spre ușa din lemn de trandafir care dădea în odaia lui Moole. Apăsă pe clanță, ușa se deschise și polițistul intră în cameră.

Dar rămase în prag, dându-și brusc seama că nu se afla în odaia pe care o mai văzuse. Se trezi într-o splendidă cameră de lucru, cu pereții îmbrăcați cu lambriuri scumpe din lemn de trandafir. La birou se afla,

cu spatele spre ușă, un bărbat care scria ceva. Când Smith deschise ușa, individul se ridică și ieși în întâmpinarea oaspetelui său nocturn.

Smith văzu doar că avea fața acoperită cu o mască neagră. Când îl zări pe comisar, mascatul întinse mâna și în cameră se făcu brusc întuneric.

În aceeași clipă Smith se trezi azvârlit dincolo de prag iar ușa se închise de la sine în urma sa. Acum Smith se afla din nou pe coridor iar în fața lui stătea doctorul Fall, îmbrăcat elegant ca de obicei, care-l privea ironic.

— Cărei împrejurări îi datorez onoarea acestei vizite, domnule Smith? întrebă el politicos.

— Curiozității, răspunse simplu Smith. Aș fi vrut să-l mai văd o dată pe Moole al dumitale! Dar din păcate am greșit ușa și am deranjat un domn care purta o mască pe față din motive pe care probabil numai el le cunoaște.

— Nu vă înțeleg, spuse Fall.

— Dacă vrei să mă înțelegi, hai cu mine încă o dată în camera de acolo, zise Smith.

În aceeași clipă, polițistul auzi un zgomot ciudat și simți sub picioare o zguduitură ca și cum ar fi trecut un tractor greu prin fața casei.

— Ce e zgomotul ăsta?

— Asta-i una dintre neplăcerile pe care ești obligat să le suporți când îți clădești casa pe o fostă mină de cărbuni, răspunse doctorul, și acum să mergem în odaia în care pretindeți că ați văzut un om mascat, zise Fall.

Se înapoie în odaia cu pricina. Cum în cameră era întuneric, Fall aprinse lumina. Era aceeași încăpere pe care Smith o mai văzuse o dată. În mijlocul ei se afla patul așezat pe covorul albastru iar în pat zăcea bolnavul cu fața palidă ca ceara. Pereții erau îmbrăcați în lambriuri din lemn de mirt, iar din plafon atârnau aceleași magnifice candelabre de cristal. Surprins, Smith își trecu mâna peste frunte.

— Se pare că ați fost victima propriei dumneavoastră fantezii, domnule Smith, dacă n-ați visat cumva.

— Dumneata poți presupune ce vrei! răspunse Smith cu o politețe rece. Aș dori să văd încăperile care se află deasupra și dedesubtul acesteia.

— Vi le arăt cu plăcere. Sus se află o cameră.

Fall îl conduse pe Smith la etajul al patrulea și deschise ușa încăperii care se afla exact deasupra camerei

pe care abia o părăsiseră. Încăperea era nemobilată, pe jos avea dușumele, iar pereții erau dați cu var. Luminatorul din tavan dovedea că doctorul spusese adevărul.

— După câte văd nu vă prea folosiți de camera asta.

— Așa este. Dar datoria noastră e ca peste tot să fie ordine și curățenie. Haideți acum să vă arăt și odaia de dedesubt.

În timp ce coborau scara se auzi din nou zgomotul acela ciudat pe care-l mai auziseră o dată. Pereții aproape că se cutremurau.

— Vi se pare terifiant, nu-i așa? Eu, cel puțin când l-am auzit, m-am speriat îngrozitor. În realitate însă nu se întâmplă nimic.

Intrară în încăperea de la etajul al doilea, situată sub odaia lui Moole, care se dovedi a fi un dormitor.

— Ăsta e un dormitor de rezervă, spuse Fall. Ne folosim rar de el.

Smith aruncă o privire rapidă în jurul său, dar nu află nimic.

— Sper că acum sunteți mulțumit și că polițiștii care vă așteaptă în hol nu sunt neliniștiți, spuse doctorul conducându-l spre ușă.

— I-ai și văzut? întrebă Smith.

— Sigur, i-am văzut de îndată ce-au intrat în hol. Știți, domnule Smith, noi nu folosim semnale zgomotoase de alarmă. De îndată ce se deschide ușa de la intrare, se aprinde imediat o lampă roșie deasupra patului meu. Și mai am și alte semnale pe care sunt gata să vi le arăt dacă vreți să veniți până în odaia mea.

— Sigur. S-ar putea să-mi fie de folos. Camera de lucru a doctorului Fall se afla la etajul al doilea, chiar deasupra vestibulului. O ușă ducea într-un dormitor extrem de elegant. Lângă patul doctorului se afla un tub care semăna cu un vas înalt pentru flori.

— Uitați-vă înăuntru!

Smith se uită. Vasul era gol. Ceva mai jos văzu o placă subțire ce părea a fi de argint și care dădea impresia că se mișcă. Smith văzu în ea două chipuri: ale lui Ela și Johnson.

— Asta e invenția mea, spuse cu mândrie doctorul. M-am gândit s-o brevetez. E vorba de un sistem de oglinzi care reflectă imaginea pe o foiță metalică.

— Îți mulțumesc doctore, spuse Smith căruia nu-i mai rămânea decât să-și recunoască înfrângerea.

— N-o să puteți deschide ușa de jos, spuse Fall amabil.

— Cred că te înșeli, zise surâzând Smith. Doctorul aprinse lumina în hol. Cei doi polițiști priviră curioși în jurul lor.

— Noi am lăsat ușa întredeschisă…

— Totuși n-o veți putea deschide, spuse Fall. Încercați și veți vedea!

Ela încercă, dar în zadar.

— Ușa e închisă electric, spuse Fall. N-o puteți mișca din loc cu niciun chip. Și asta e tot o invenție de-a mea!

Scoase din buzunar o cheie pe care-o introduse într-o broască abia vizibilă a panoului de stejar din hol. Ușa începu să se deschidă încet.

— Noapte bună, zise Fall. Sper că ne vom revedea!

— Poți fi convins de asta, replică Smith furios.

Capitolul 13

Doris Gray se afla într-o mare dilemă: nici acum nu știa dacă unchiul ei într-adevăr murise. Dar fie că era mort, fie că trăia, situația ei era dintre cele mai penibile. Frank Doughton îi era deosebit de simpatic, ținea mult la el, dar de aici și până la a-l lua de bărbat era cale lungă.

Inima ei începuse să încline mai mult către acel Poltavo care știa să povestească atât de frumos, atâtea lucruri interesante din toate capitalele țărilor pe unde fusese. Felul lui politicos și discret de a-i face curte produsese o impresie destul de puternică asupra ei. Adevărul e că dacă ar fi obligat-o cineva să spună pe loc pe care dintre cei doi bărbați îl prefera – pe Frank sau pe Poltavo – n-ar fi putut spune.

Dacă reflecta mai profund, sigur că Frank i se părea mai potrivit și mai atrăgător. Dar faptul că unchiul ei îi alesese viitorul soț în loc s-o lase pe ea să și-l aleagă singură, o irita și o revolta. De fapt încă nu voia să se mărite. Dacă unchiul ei nu-i dădea averea, foarte bine, va aștepta încă cinci ani până se va mai maturiza; avea timp suficient să-și analizeze sentimentele față de Frank. Băiatul îi era totuși drag, lângă el se simțea ocrotită și fericită. Dar de iubit încă nu-l iubea. Dispoziția testamentară a unchiului ei o revolta fiindcă i se părea că-i îngrădește libertatea.

Într-o frumoasă dimineață de aprilie, în timp ce se plimba prin Green Park, se întâlni cu Frank. Băiatul era vesel și, apropiindu-se repede de ea, îi spuse cu entuziasm:

— Am o veste bună pentru dumneata!

— Să luăm loc pe o bancă, îi spuse fata surâzând, invitându-l să se așeze lângă ea. Ce veste bună ai pentru mine?

— Ți-aduci aminte că domnul Farrington mă rugase să insist să-l găsesc pe moștenitorul averii lui Tollington?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Ei bine, l-am găsit, spuse el triumfător. Bătrânul Tollington avusese un nepot, fiul surorii sale moarte și acest nepot era moștenitorul averii. Sora lui Tollington fusese logodită cu un bancher bogat din Chicago, dar

dispăruse în ajunul nunții, fugind cu un englez pe care familia ei nu-l cunoștea. Familia presupuse că englezul era de fapt un aventurier care voise să-și refacă averea pierdută în America. Se pare însă că lucrurile n-au stat chiar așa, pentru că nu numai că ginerele a refuzat să stea de vorbă cu părinții fetei, deși știa că fata era extrem de bogată, dar nici măcar nu i-a îngăduit acesteia să ia legătura cu părinții ei ca să le spună cum se numea ca doamnă. Așa că, din momentul dispariției sale, părinții i-au pierdut urma. Mai târziu, aceștia au auzit că s-ar fi înapoiat în Anglia, unde – prin muncă asiduă și răbdare – englezul cu pricina și-a creat o situație. Cu timpul, sora lui Tollington a început să le scrie părinților, fără însă a le spune vreodată nici cum se numea și nici unde anume se afla. Părinții îi răspundeau prin biroul de anunțuri al ziarului Times. Cu toate eforturile depuse, n-au izbutit să intre în legătură cu ea. După moartea părinților săi, nici fratele ei n-a reușit să afle unde este.

— Și dumneata ai reușit? îl întrebă surâzând, Doris.

— N-am ajuns încă până acolo, dar am descoperit că bărbatul care plecase în urmă cu șaizeci de ani în America împreună cu sora lui Tollington, a trăit o vreme la Great Bradley.

— Nu tot acolo stă și *lady* Constance Dex? întrebă Doris.

— Ba da… Se pare că locuiesc mai multe persoane acolo. Chiar și amicul nostru… zise el șovăind.

— La cine te referi?

— La prietenul dumitale, Poltavo. Acum se află acolo, în calitate de musafir al doctorului Fall. N-ai auzit încă de „Casa Secretă”? Ce naiba, știe toată Londra de ea!

— Îmi pare rău că n-am auzit, răspunse Doris. Hai, povestește-mi în continuare. Cum ai aflat că a trăit în Great Bradley?

— Printr-o simplă întâmplare. Am locuit și eu câțiva ani acolo, timp în care l-am cunoscut pe unchiul dumitale. Se înțelege că pe atunci eram un puști. Dar nu faptul că am stat acolo m-a ajutat ci faptul că dărâmându-se un oficiu poștal, au fost găsite o droaie de scrisori ce nu mai fuseseră expediate. Da, scrisori scrise în urmă cu, să tot zic, patruzeci și ceva de ani… Una dintre aceste scrisori era adresată lui Tollington și purta semnătura surorii sale. Din întâmplare mi-a căzut în mână o comunicare adresată redacției ziarului la care lucrez. Ei bine, corespondentul

nostru din Great Bradley primise o listă cu adrese pe care ne-a trimis-o nouă. M-am dus atunci la Great Bradley și, datorită bunăvoinței unui funcționar, am făcut o copie după acea scrisoare. Frank se căută în buzunare, scoase hârtia și citi cele ce urmează:

„Dragă George,

Vreau să-ți comunic că suntem sănătoși și ne merge bine. Am citit rândurile tale din Times și m-am bucurat mult aflând unele noutăți. Salutări de la Henry. Cu dragoste, sora ta, Annie”.

Sigur că nu e vorba de o descoperire senzațională, dar este totuși un început, spuse Frank parcă vrând să se scuze și băgând scrisoarea în buzunar. Probabil că în Great Bradley locuiau o mulțime de femei cu numele de Annie. Din păcate, scrisoarea asta acum nu mai are pentru mine tot atâta importanță cât ar fi avut înainte…

— Te referi la partea materială? întrebă Doris.

— Nu, spuse el încet. Știi, Doris, n-am avut până acum posibilitatea să-ți spun cât de rău îmi pare că testamentul unchiului dumitale conține acea clauză. Gândul că ești silită să faci ceva ce nu-ți convine mă mâhnește profund.

Fata se înroși și-și întoarse privirea.

— Crede-mă, nu vreau să trag niciun folos de pe urma acestei clauze, continuă el timid; vreau să fii fericită. Să nu mă accepți decât dacă mă iubești cu adevărat.

Ea nu-i răspunse, ci doar oftă adânc.

— Speram să-ți pot oferi într-o zi toate avantajele materiale pe care un bărbat le pune la picioarele iubitei sale.

— Crezi, Frank, că m-ar fi impresionat acest lucru?

— Cel puțin ai fi fost sigură că nu te iubesc pentru averea dumitale.

Ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Ascultă-mă, Frank, spuse Doris încet. Îmi ești foarte drag, dar încă nu sunt sigură că te iubesc îndeajuns pentru a te lua de bărbat. Povestea asta prea a venit pe neașteptate!

— Există altcineva la care ții mai mult?

Fata îi evită privirea, jucându-se cu mânerul umbrelei.

— Nu, deocamdată nu. Știi, Frank, n-am o părere prea grozavă despre mine și nu cred că meriți să te frământi atât din pricina mea.

Tânărul o conduse până la poarta parcului, o ajută să se urce într-un taxi și urmări cu ochii mașina până ce o pierdu din vedere.

Adevărul e că Poltavo începuse a avea o mare influență asupra ei. Chipul, glasul lui, toată acea aură de străin interesant și cultivat începuseră s-o obsedeze. Când ajunse acasă, în Brakely Square, fu oprită de intendent.

— Am o scrisoare urgentă pentru dumneavoastră, domnișoară Grey. Cel care mi-a adus-o m-a rugat să v-o înmânez imediat.

Ea luă plicul din mâna intendentului, îl desfăcu și găsi în el un al doilea plic pe care scria – cu litere de mașină – următoarele: „Citește scrisoarea când vei fi singură, încuie ușa și asigură-te că nu e nimeni prin apropiere”. Fata se încruntă. Oare ce secret conținea acea scrisoare? Făcu însă ceea ce i se ceruse. Când desfăcu al doilea plic, oftă, deoarece recunoscu scrisul unchiului ei. Scrisoarea lui suna astfel:

„Îți ordon ca în șapte zile să te măriți cu Frank. Toată averea, toată viața mea depind de acest lucru. Dacă siguranța mea înseamnă ceva pentru tine, distruge imediat această scrisoare. Gregory Farrington”.

Smith intră cu pas ferm în biroul șefului său.

— Ceva nou? întrebă Sir George.

— Vă voi spune tot ce știu sigur, apoi ce presupun.

— Ia-o întâi cu certitudinile, apoi cu presupunerile.

— Punctul unu, începu comisarul luând un scaun și așezându-se în fața biroului: Gregory Farrington trăiește. Individul decapitat pe care l-au scos din Tamisa trebuie să fie cel împușcat în Vamă. De aici deduc că cel de-al doilea hoț care a luat parte la spargerea de la Vamă, a fost Farrington. Planul de a fura cufărul doctorului Goldworthy a fost conceput cu multă meticulozitate. În cufăr se afla, printre altele, un carnet cu niște însemnări zilnice care, dacă ar fi căzut în mâna *lady*-ei Dex, aceasta i-ar fi putut cauza lui Gregory mult rău, fiindcă el poartă toată vina morții iubitului ei. Carnetul acela ar fi lămurit multe lucruri iar Farrington avea tot interesul ca el să nu cadă în mâinile *lady*-ei Constance.

— Poți dovedi acest lucru?

— Sigur. Smith scoase din buzunar câteva scrisori și le puse pe birou. Am, priviți, copia scrisorii pe care Doughton a scris-o doamnei Dex. Nu vă mai spun cum am ajuns în posesia ei. Știți, oamenii noștri nu prea aleg mijloacele…

— Știu, știu, zise Sir George, surâzând. De altfel, în locuința parohială s-a săvârșit acum câteva zile o spargere… Am motiv să cred că vinovatul a fost chiar secretarul particular al preotului, unul numit Sekes.

— Așa e, răspunse Smith, vesel. În al doilea rând, continuă el, aflați că Gregory Farrington și șantajistul internațional Montague Fallock sunt una și aceeași persoană.

— Ești convins de ceea ce spui?

— Pe deplin. Un paragraf din testamentul lui Farrington a fost scris cu scopul de a mă induce în eroare. Dar de curând s-au ivit noi scrisori cu iscălitura lui Montague Fallock prin care încearcă să stoarcă bani de la diverse persoane cu stare.

— Unde se află acum Montague Fallock?

— În „Casa Secretă”.

— Atunci de ce nu punem imediat mâna pe el? întrebă Sir George.

— Nu e chiar așa de ușor cum credeți dumneavoastră. „Casa Secretă” ascunde o mulțime de taine pe care deocamdată nu le putem dibui. Casa a fost construită de un om dibaci, foarte bun cunoscător al tehnicii modeme. Scopul pentru care Farrington și-a ridicat această casă a fost ca să aibă unde se ascunde atunci când îl va dibui poliția. Sunt absolut sigur că o descindere acolo ar duce la dispariția inculpatului. Trebuie să mai avem puțină răbdare.

— Eu tot nu pricep de ce a trebuit să dispară în împrejurări atât de dramatice, zise Sir George.

— Am să vă explic imediat. A dispărut de frică, știa că-i aflasem identitatea; știa de asemenea că-l bănuiam că-i ucisese pe cei doi amărâți din fața ușii sale. Nu vedeți cum se înlănțuie totul? Farrington adusese din Europa lucrători străini care i-au terminat casa. Deși clădirea fusese începută în urmă cu treizeci de ani, a fost terminată doar de doi, trei ani. Toate marile îmbunătățiri au fost făcute la urmă. Am aflat că cei doi pe care i-a împușcat, fuseseră angajați să efectueze unele schimbări printre care

să instaleze niște motoare. Farrington auzise cearta dintre ei. Asta a mărturisit-o, de altfel chiar el însuși. Când a văzut că cei doi și-au scos revolverele și-a spus probabil că sosise momentul să scape de ei. A deschis ușa și i-a împușcat stând în vestibul. A închis apoi ușa și a pus revolverul la loc în sertarul biroului. A venit pe urmă repede înapoi pentru a povesti poliției cât este el de speriat! Numai că atunci când am intrat în casă, am simțit imediat mirosul prafului de pușcă, și unde mai pui că *lady* Dex a fost acolo. A fost de față când Farrington i-a împușcat pe cei doi.

— Ce căuta femeia asta acolo?

— Știu și eu? poate ca să-i reproșeze lui Farrington crimele săvârșite.

— De ce n-o fi dispărut Farrington în alt mod? Și la urma urmei de ce a trebuit să dispară? întrebă Sir George. Se bucura de credit în City și, pe de altă parte, administra averea nepoatei sale. Farrington nu era dintre aceia care se pierd ușor cu firea.

— Nici eu nu mi-am explicat acest lucru cu atât mai mult cu cât nu-i stau în caracter lui Farrington astfel de gesturi. La urma urmei putea dispune de averea nepoatei sale. Dacă s-ar fi atins de banii fetei sau dacă i-ar fi pierdut în diverse speculații mai înțeleg, dar așa…

— Ce ai de gând să faci în continuare?

— Am pus sub supraveghere „Casa Secretă”, am luat de-asemenea toate măsurile de prevedere ca Farrington să nu-și dea seama că este vizat de poliție. Încerc chiar să-l ademenesc să iasă din vizuină.

— Și Poltavo?

— Poltavo e acum în oraș, spuse Smith. Cu el putem isprăvi ușor. Se pare că a devenit agentul lui Farrington căci e foarte sigur de sine.

Capitolul 14

Într-adevăr, așa cum îi spusese Smith, Poltavo se întorsese în Londra după scurta sa ședere la Great Bradley, continuând să ducă aceeași viață ca și până acum. Oamenii îl priveau cu oarecare suspiciune pentru că nu erau prea edificați în ceea ce privește situația sa materială. Mai mult, nu se prea știa dacă avea sau nu dreptul să poarte titlul de conte. În almanahul Gotha erau trecute vreo șase familii Poltavo. Sigur că domnul conte putea aparține oricăreia dintre cele șase familii; numai că el răspundea la întrebările care i se puneau cu un surâs ironic și cu un cuvânt sau două din care nu prea aveai ce înțelege.

Acum nu mai putea fi exclus din societate pe motivul că nu era destul de bogat. După ce s-a întors la Londra a închiriat un apartament la Barlington Gardens, și-a cumpărat două mașini ultimul tip, și-a comandat o garderobă de o eleganță rafinată și și-a mobilat apartamentul cu mobile de mare preț. În mai puțin de o săptămână arăta atât de distins și de deosebit încât până și lui i se păru că nu arătase niciodată altfel.

Cu toate acestea, Poltavo nu era în apele lui. Faptul că fusese la un pas de moarte, îi tulburase echilibrul interior și-l făcuse nervos.

Poltavo fusese trimis la Londra de către Farrington care-i încredințase o mare sumă de bani ca să-i execute dispozițiile și planurile, punându-l în legătură cu aproape o sută de agenți din toate structurile sociale, agenți care-i furnizau informațiile pentru ziarul *Colțul bârfelor.* Farrington câștiga foarte puțin de pe urma acestui ziar; în schimb era tot timpul la curent cu toate bârfele, cancanurile și scandalurile de pe urma cărora se alegea cu bani grei; bărbați cu situații înalte care-și înșelau nevestele, soții infidele, fete foarte tinere din înalta societate care-și făceau de cap fără știrea părinților și câte și mai câte. Misteriosul domn Montague Fallock avea însă grijă de fiecare, și nimănui nu-i trecea prin minte să facă vreo legătură între ziarul acela abject, citit aproape numai de slugi, și șantajistul Montague Fallock. Cei cu musca pe căciulă plăteau și tăceau ca nu cumva Fallock

să publice în ziare vreo știre compromițătoare care să le atragă blamul public. Acest șantajist ordinar, acest ticălos nu zdruncina numai averea victimelor sale ci, de cele mai multe ori, le distrugea și viața. Scotland Yard-ul descoperise drept cauză a unui număr mare de sinucideri, scrisorile de amenințare ale lui Fallock.

Biroul ziarului *Colțul bârfelor* se afla la ultimul etaj al unei case din Fleet Street. Redacția se afla într-o singură odaie unde un individ tăcut primea corespondența pe care mai apoi o depunea la oficiul de bagaje al unei gări din Londra. După un ceas era luată de un alt comisionar care o depunea la altă gară. Abia de aici ajungea în mâinile redactorului-șef care selecta scrisorile și le traducea în engleză pe cele mai interesante. Unele scrisori conțineau articole scrise de jurnaliști cunoscuți. Fallock avea nevoie de aceste articole ca să dea *Colțului bârfelor* aparența unui ziar cât de cât onorabil dar ca să-l și umple cu ceva. De obicei scria el singur câte o pagină sau chiar două cu diverse informații din înalta societate fără însă a jigni sau ofensa pe cineva. Numai că, în fiecare pachet cu scrisori se găseau întotdeauna cel puțin două, dacă nu mai multe, care-i ofereau escrocului posibilitatea de a face rău. Cei care trimiteau astfel de scrisori primeau o răsplată de cinci lire sterline; de câteva ori s-a întâmplat ca materialele interesante să fie atât de numeroase încât Fallock a plătit aproape o mie de lire sterline într-o săptămână. Poltavo se dovedea a fi un foarte conștiincios și îndemânatic elev al lui Fallock-Farrington. Lucra ceasuri în șir în biroul său însă, în ultima vreme, gândurile îi zburau aiurea. Foarte mulțumit de slujba pe care o avea – era doar o meserie ușoară care făgăduia să-i aducă o mulțime de bani – făcea ce făcea și, oftând, își spunea în sinea lui: „Așadar într-o săptămână va trebui să se mărite cu Frank Doughton! Deci Farrington mă obligă să renunț la această fată frumoasă, grațioasă și bogată! Nu, nu și iar nu! Nu vreau să-i fac pe plac escrocului! Trebuie să găsesc ceva ca s-o împiedic pe Doris să se mărite cu Frank!”

Dar iată că brusc sună telefonul.

— Alo! Ai putea să treci mâine pe la mine? întrebă Doris.

— Pot veni chiar acum, răspunse mieros Poltavo.

— Dacă ai putea veni acum m-aș bucura… Sunt foarte îndurerată!

— Sper că nu s-a întâmplat ceva grav.

— Am primit o scrisoare de la cineva, spuse ea cu subînțeles.

— Pricep. Cineva care vrea să faci ceva ce nu-ți convine.

— Tot ce pot să-ți spun e că sunt complet dezorientată. Ultimele întâmplări m-au dat peste cap!

— Cunosc conținutul scrisorii fiindcă eu ți-am adus-o!

— Da? Și ce părere ai?

— Știi foarte bine! Cred că nu te aștepți să fiu de acord cu ceea ce ți se spune să faci!

— Te aștept mâine, spuse ea.

— Nu, vin chiar acum!

În clipa aceea de revoltă împotriva tiraniei șefului său Poltavo uitase primejdia care-l amenința dinspre „Casa Secretă”. În el se trezise brusc instinctul unei fiare dezlănțuite care vedea cum i se fură prada din fața ochilor. O găsi pe Doris palidă, lipsită de vlagă, nervoasă. Sub ochi avea cearcăne, dovadă că-și petrecuse toată noaptea fără să doarmă.

— Nu știu ce să fac… țin mult la Frank dar… ei bine, nu-l iubesc atât de mult încât să-l iau de bărbat.

— Păi atunci de ce-l iei?

— Cum aș putea să-l refuz pe unchiul meu? Și-i arătă scrisoarea. Poltavo luă scrisoarea și-o aruncă în foc.

— Văd, dragă domnișoară, că nu ești câtuși de puțin prevăzătoare.

Ceva din purtarea lui îi displăcu fetei. Poltavo se gândea mai mult la siguranța lui și la obligația pe care o avea față de Farrington, decât la situația ei.

— Acum ascultă-mă, spuse Poltavo; nu te mai necăji din pricina asta. Dă-mi voie să discut cu Farrington. Știu că e un om încăpățânat și ambițios. Poate are un motiv special să te mărite cu Frank. Lasă-mă să discut întâi cu el.

— Dacă nu primesc de la tutorele meu o nouă scrisoare care s-o revoce pe prima atunci va trebui să fac ce mi-a poruncit. Doamne, în ce situație mă aflu! Zău dacă pricep în ce fel pot să-l ajut eu măritându-mă cu Frank! Poate știi dumneata, domnule Poltavo!

Dar el scutură din cap.

— Ai luat legătura cu Doughton?

— Da, i-am scris! Vrei să vezi copia scrisorii?

— Da, sigur, mă interesează. „Dragă Frank, citi el, dintr-un motiv pe care eu nu ți-l pot explica pentru că nu-l știu, căsătoria dorită de unchiul meu va trebui să aibă loc săptămâna viitoare. Știi că încă nu te iubesc destul și că, dacă ar fi după mine, nu m-aș mărita. Dar sunt silită să procedez astfel contrar voinței mele. Îmi vine foarte greu să-ți spun toate aceste lucruri dar îți cunosc caracterul nobil, mărinimia și bunătatea sufletului dumitale și știu că vei înțelege pe deplin revolta mea”.

Poltavo puse scrisoarea pe masă și începu să se plimbe prin odaie fără să scoată o vorbă. Apoi se întoarse și zise:

— Spune-mi, domnișoară Doris, dacă aș fi eu în locul lui Frank Doughton ai ezita tot atât?

Ea se uită speriată la el și Poltavo înțelese că făcuse o mare greșeală: confundase încrederea și simpatia ei cu un sentiment mult mai puternic, pe care fata era departe de a-l avea pentru el. În acea privire a ei Poltavo citi mai mult decât știa ea însăși, și anume că în adâncul sufletului ei Doris îl alesese de mult pe Frank. Ridică mâna împiedicând-o să-i răspundă:

— Nu-mi spune nimic, zise el surâzând. Dar poate îți vei da seama, cândva, că declarația mea de dragoste a fost cel mai mare compliment pe care l-am făcut vreodată unei femei, fiindcă dumneata ai fost singura ființă care mi-a inspirat o iubire dezinteresată.

Vocea îi tremura și poate că și credea ce spunea în acel moment. Fiindcă și la fel le vorbise și altor femei, pe care le iubise în trecut, care duseseră cu ele în mormânt amintirea chipului său fascinant.

— Acum trebuie să așteptăm răspunsul domnului Doughton, adăugă el.

— L-am primit deja, pentru că Frank mi-a telefonat imediat.

— Da? Și când va avea loc fericitul eveniment?

— Te rog nu vorbi astfel, zise ea, acoperindu-și obrajii cu palmele. Nu știu nici măcar acum, în ultimul ceas, dacă voi avea puterea să îndeplinesc dorința unchiului meu.

— Când te măriți? întrebă Poltavo din nou.

— Peste trei zile… Ne vom duce la Paris, spuse ea înroșindu-se. Frank dorește… Și făcu o pauză – ei bine, Frank dorește să trăim separat cu toate că ne va fi foarte greu să ascundem că suntem căsătoriți.

— Înțeleg. Domnul Doughton și-a dovedit astfel delicatețea înnăscută pe care i-o apreciez foarte mult.

Doris se încruntă. Tonul lui protector nu era câtuși de puțin justificat, iar părerea sa despre Frank aducea mai curând a impertinență.

— Te-ai gândit, întrebă el, ce s-ar întâmpla dacă nu te-ai căsători cu Frank și n-ai îndeplini dorința unchiului dumitale? Ai cumva idee ce i s-ar putea întâmpla?

— Nu, răspunse ea sincer. Am crezut întotdeauna că unchiul meu e un om bun, înțelegător și că mă iubește dar…

— Dar, continuă Poltavo, acum știi că e un om care uzează cu brutalitate de îngăduința și de încrederea celor din jur, că e un egoist și un escroc. Cred că a fost cumplit pentru dumneata să descoperi acest lucru.

— Da, a fost îngrozitor! Mătușa mea, *lady* Dinsmore, avea dreptate când spunea ce spunea despre unchiul Gregory.

— *Lady* Dinsmore are întotdeauna dreptate. Acesta este apanajul vârstei și al experienței. Dar de ce crezi că are dreptate?

— Păi mătușa mea a fost întotdeauna convinsă că unchiul era amestecat în tot soiul de afaceri necinstite. Mi-a spus de mai multe ori acest lucru dar eu n-am crezut-o.

„Deci trei zile, își spuse Poltavo, nemaiascultând-o pe Doris. De ce se grăbește atât de tare Farrington? Și de ce l-a ales tocmai pe tânărul Frank, care e sărac ca un șoarece, drept soț pentru nepoata sa?”

Răspunsul la aceste întrebări avea să-l coste mari eforturi. Înclinându-se în fața fetei, o părăsi fără un cuvânt.

Frank Doughton avea impresia că visează. Nu putea crede că tocmai pe el îl aștepta o asemenea fericire. Numai că, în toată bucuria asta, se amesteca gândul amar că urma să se însoare cu o fată care nu dorea să se mărite cu el. În optimismul și exaltarea sa își spunea că, până la urmă, Doris va ajunge totuși să-l iubească. În acele zile munci cu greu atât la ziar cât și la descurcarea afacerii Tollington. Cercetase toate registrele bisericilor însemnându-și într-un carnet toate femeile cu numele de Annie. Treaba era extrem de anevoioasă deoarece existau o mulțime de Annie. Cu două zile înainte de a se însura,

adusese redactorului-șef ultimul său articol. Acesta îl felicită, spunându-i:

— Presupun că de-acum încolo va trebui să așteptăm până vom primi un articol din partea dumitale…

— Deși soția mea va fi foarte bogată, răspunse Frank liniștit, acest lucru nu-mi va afecta munca, pentru că n-am de gând să iau o centimă din banii ei.

— Bine faci, îl aprobă redactorul-șef bătându-l pe umăr. Bărbatul care trăiește pe spinarea nevestei sale nu merită niciun fel de stimă!

La ora nouă Frank plecă de la ziar și, cum încă nu mâncase, se gândea să intre într-un restaurant din Soho să ia masa de seară pentru ca mai apoi să se ducă să se culce. Muncise mult în ziua aceea și mai avea și a doua zi o mulțime de lucruri de terminat.

În fața clădirii ziarului staționa o mașină elegantă a cărei vopsea strălucea în lumina lămpilor electrice. Frank vru să treacă pe lângă ea, dar fu oprit de șofer.

— Scuzați-mă vă rog, spuse acesta, dumneavoastră sunteți domnul Doughton?

— Da, răspunse Frank mirat.

— Am ordin să vă conduc la Sir George Frederik. Frank – care auzise numele acestui celebru membru al Parlamentului – încercă să-și aducă aminte dacă-l cunoscuse personal.

— Dar de ce să mă cheme Sir George?

— Ar dori să discute câteva minute cu dumneavoastră.

Frank n-avea niciun motiv să-l refuze. În plus, mașina avea să-l conducă chiar în direcția în care intenționa să meargă. Deschise deci ușa și se urcă în mașină. Dar abia după ce se așeză observă că nu era singur.

— Ce înseamnă asta… dar nu apucă să termine. Cineva îl apucă de gât și-l trânti pe bancheta din spate a mașinii. Automobilul o porni din loc trecând în goană de-a lungul malului Tamisei, cu prizonierul său.

Capitolul 15

După o noapte de insomnie petrecută în casa parohială din Great Bradley, *lady* Constance Dex se dădu jos din pat. Coborî în sufragerie și se așeză la masă lângă fratele ei. Reverendul Jeremiah Bangley rămase surprins când o văzu. Preotul era un bărbat scund, cu o figură binevoitoare, mulțumit de sine și de cei din jur. Era genul de om pe care un cutremur de pământ în Little Bradley care i-ar fi dărâmat biserica nu l-ar fi preocupat mai mult decât înflorirea pomilor din grădină. Văzându-și sora la masa de dimineață rămase totuși surprins.

— Vii la micul dejun, Constance? Nu te-am mai văzut de nu mai țin minte cât timp la masa de dimineață.

— N-am putut să dorm, răspunse ea, luându-și o bucată de șuncă de pe platou. Cred că o să mă duc la Moor Cottage.

Auzind aceste cuvinte, fratele ei își încruntă sprâncenele.

— Am fost întotdeauna convins că Moor Cottage n-a fost darul cel mai potrivit pe care ți l-a făcut răposatul Farrington. E un loc mult prea retras… Mi-e teamă ca nu cumva, într-o bună zi, să nu te atace vreun vagabond sau, Doamne ferește, vreun criminal.

Cuvintele sale conțineau mult adevăr. Moor Cottage era o casă mică, drăguță, cu un singur etaj, care fusese clădită de către proprietarul „Casei secretelor” în același timp cu aceasta. Farrington avusese la început intenția să folosească acea casă ca locuință de vară. Acolo nu l-ar fi deranjat nimeni căci strada pe care se afla casa nu era prea frecventată. Cu mulți ani în urmă, când din subsolul acelui teren se scoteau cositor și plumb, Moor Cottage se afla într-o regiune plină de activitate. Pe partea cealaltă a dealului se mai vedeau încă locuințele pe jumătate dărâmate ale foștilor mineri. Proprietarul „Casei secretelor” clădise acea căsuță dintr-un motiv necunoscut. Cu toate că se afla la vreo trei kilometri depărtare de casa sa, nu cruțase nici banii și nici osteneala aranjând-o și mobilând-o în modul cel mai elegant cu putință.

Lady Constance Dex primise de la Farrington și de la prietenii acestuia multe daruri. Ba fusese o vreme când

orice ar fi făcut Farrington pentru ea i se părea chiar prea puțin, deși o copleșise cu dovezile adorației sale. Moor Cottage fusese, poate, cel mai scump cadou. Aici *lady* Dex se putea retrage să-și amintească de zilele fericite trăite în Great Bradley.

— Da, casa e cam izolată, zise ea zâmbind. Dar tu știi, Jerry, că mă pot descurca foarte bine și singură. Și pe deasupra îl am pe Brown.

Preotul dădu din cap și-și reluă lectura ziarului Times pe care o întrerupsese la venirea ei.

— La urma urmei fă cum crezi, spuse el, lăsând ziarul pe masă. Cine este acest domn Smith?

— Domnul Smith? spuse ea cu interes. Dar despre care Smith vorbești?

— Despre polițistul care a vizitat în ultimul timp de mai multe ori Great Bradley. Oare să se petreacă ceva necurat în „Casa Secretă”?

— Ce ar putea să fie? În ultimii douăzeci de ani nu s-a întâmplat nimic extraordinar în acel loc.

— Eu n-am fost niciodată de acord cu ridicarea acelei case.

Constance termină în grabă micul dejun și se ridică de pe scaun.

— Tu n-ai fost niciodată de acord cu nimic, Jerry. Trecând pe lângă el îl bătu ușor pe umeri apoi se uită pe fereastră. Trăsura o aștepta în fața casei. Brown, pe care nimic nu-l putea scoate din indolența lui, zăcea pe capră.

— La prânz sunt înapoi, spuse Constance fratelui ei. Jeremiah Bangley se uită după ea și o văzu urcându-se în trăsură cu o mapă în mână. În acea mapă se aflau scrisorile și însemnările zilnice pe care i le adusese doctorul Goldworthy din Congo. Dar despre asta preotul nu știa nimic. Ajungând, *lady* Constance deschise o poartă și trecu pe sub un arc acoperit cu verdeață.

— Poți să deshami calul, Brown, eu rămân aici cel puțin două ore, îi spuse ea vizitiului.

Brown o salută. Era obișnuit cu drumurile astea și avea răbdarea necesară meseriei sale. Duse deci trăsura în spatele casei unde se afla un grajd care însă nu fusese folosit niciodată. Deshămă calul, îi puse sacul cu ovăz pe după cap iar el se așeză spre a-și citi ziarul preferat, un ziar care vorbea despre păcatele celor bogați. Peste un ceas i se păru că aude vocea stăpânei sale. Se ridică, se duse până la ușă și trase cu urechea. Dar neauzind nimic,

se întoarse și-și continuă lectura. După aproape patru ore de așteptat, constată că i se făcuse foame. Se ridică, înhămă calul și trase în fața ferestrei biroului stăpânei sale. Trecând însă o jumătate de oră fără ca *lady* Constance să-și facă apariția, coborî de pe capră și bătu la ușă. Dar nu-i răspunse nimeni. Mai bătu o dată, dar fără rezultat. Îngrijorat, își apropie chipul de geam și privi înăuntru: toată pardoseala era acoperită cu hârtii, un scaun fusese răsturnat, călimara de asemenea. Omul își dădu imediat seama că ceva se întâmplase. Trase cu putere de ușă, încercă să deschidă fereastra, dar ambele erau încuiate. Chiar în acel moment văzu venind cu viteză dinspre casa parohială o mașină care opri brusc.

— Unde e *lady* Constance? întrebă Smith sărind din mașină.

Vizitiul arătă, tremurând, cu mâna spre casă.

— Era acolo, spuse el. Dar acum toate lucrurile sunt împrăștiate, iar stăpâna nu răspunde.

Uitându-se pe fereastră, Smith îi spuse:

— Dă-te la o parte, băiete, și ridicând bastonul sparse fereastra și în câteva secunde pătrunse în cameră. Alergă din încăpere în încăpere, dar nici urmă de *lady* Constance. Pe pardoseala biroului se afla o bucată de dantelă care fusese probabil ruptă din gulerul doamnei Dex.

— Uitați-vă, spuse inspectorul Ela care-l urmase pe Smith și arătându-i, pe o bucată de hârtie de pe masă, urma unei mâini însângerate.

— Deci Farrington a trecut pe aici, strigă Smith. Dar cum o fi părăsit această casă?

Îl interogă amănunțit pe vizitiu, dar Brown nu știa mai multe decât îi spusese înainte.

— Nu, domnule, e cu neputință ca cineva să fi părăsit casa fără ca eu să-l fi văzut. Din locul unde ședeam vedeam nu numai casa, ci și toate împrejurimile.

— Mai există vreun loc unde obișnuia *lady* Dex să stea?

— Uneori stătea în spatele casei, răspunse Brown după ce se gândise câteva clipe.

În spatele casei se afla o remiză mare pentru trăsuri și un mic grajd. Ușa nefiind închisă cu lacăt, Smith o putu deschide ușor. Într-un colț se afla o grămadă de fân unde dormea uneori vizitiul. Smith se apropie, se aplecă brusc, apucă pe cineva de guler și-l ridică în picioare.

— Ce-ar fi, stimate domn, să-mi spui ce faci aici? Dar tăcu brusc, surprins, căci cel pe care se pregătea să-l aresteze nu era altul decât Frank Doughton.

— Și apoi curioasă poveste, spuse Smith. Mi-ai istorisit că ai fost răpit aseară, că ai fost plimbat prin toată Londra, apoi dus la țară și că ai scăpat în zorii zilei sărind din mașina care mergea foarte încet.

— Da, e adevărat. Habar n-am unde mă aflu. Nu cumva știi dumneata?

— Te afli în apropiere de Great Bradley, răspunse Smith. Mă mir că nu-ți recunoști locul de baștină, căci din câte știu ți-ai petrecut copilăria și o parte din tinerețe pe aici.

Frank se uită mirat în jurul său.

— Oare de ce m-or fi adus aici? Spune-mi, domnule Smith, nu crezi că au vrut să mă ducă în „Casa Secretă”?

— Nu cred. Presupun mai curând că amicul nostru Poltavo a pus la cale toată povestea asta poruncind să fii adus aici ca să cadă bănuiala asupra celor din „Casa Secretă”. Dar nu mi-ai spus cum ai ajuns în grajdul ăsta!

— Încercând să scap de urmăritorii mei, am ajuns în fața casei ăsteia ce părea a fi singura locuință din împrejurimi și după ce am încercat în zadar să-i scol din somn pe locatarii ei, am intrat în grajd unde am adormit imediat.

— Spune-mi, cât ai stat aici n-ai auzit niciun țipăt, nicio ceartă? Și-i explică lui Frank despre dispariția ciudată a doamnei Dex.

— Poate că mai e încă în casă…

Intrară din nou în locuință și începură s-o percheziționeze temeinic. La etaj se aflau un dormitor și o cameră de baie. La parter, în afară de camera de lucru, mai exista o încăpere mică, frumos mobilată în care trona un pian scump. Dar toată osteneala celor doi fu de prisos. *Lady* Dex dispăruse de-a binelea. Smith rămăsese mască.

— Toate corpurile ocupă un loc în spațiu, îi spuse lui Ela. *Lady* Constance trebuie să fie undeva! Nu voi părăsi casa asta până n-o găsesc!

Uitându-se la dezordinea de pe birou, Ela spuse pe neașteptate:

— Vă mai amintiți de medalionul pe care l-ați găsit asupra unuia dintre cei care au fost uciși în fața casei lui Farrington?

Smith scoase din buzunarul vestei medalionul pe care-l purta tot timpul la el.

— Ia să ne mai uităm o dată la inscripția de pe el, spuse Ela.

După ce examină cu atenție bucățica de mucava din interiorul medalionului, Ela zise:

— Sunt convins că vom putea face un pas mare înainte numai dacă vom cunoaște sensul celor scrise aici. Uitați-vă la prima frază: Moor, cot; asta înseamnă cu siguranță Moor Cottage.

— Ei drăcie! Sigur că ai dreptate! Uite că la așa ceva nu m-am gândit. Sigur că individul căruia îi aparținuse medalionul, descoperise secretul lui Moor Cottage și intenționa să-l escrocheze pe Farrington. Dar cu fraza care urmează nu sunt lămurit.

— Trebuie să însemne și ea ceva. Nu e vorba de niciun alfabet secret fiindcă, vedeți, e scrisă doar de un om incult. Are și greșeli de ortografie.

Cei doi polițiști rămaseră așteptând în fața casei în timp ce vizitiul se dusese să-l aducă pe fratele doamnei Dex. Jeremiah Bangley era cât se poate de liniștit iar faptul că sora sa dispăruse nu părea să-l mire prea mult, cu toate că își exprimase părerea că întâmplarea era de-a dreptul extraordinară.

— Eu i-am atras atenția surorii mele să nu stea singură aici.

— Vă puteți explica într-un fel această dispariție? Preotul clătină din cap. Nu cunoștea casa și nu fusese niciodată în ea.

După vreo jumătate de oră sosiră și funcționarii poliției locale.

— N-ar fi mai bine ca domnul să vină cu mine? spuse un polițist arătând spre Frank.

— De ce? întrebă liniștit Smith. Ce vei rezolva dacă-l vei aresta? Nu există niciun indiciu împotriva domnului Doughton, iar eu sunt dispus să garantez personal că-ți va sta la dispoziție oricând vei avea nevoie de el. Apoi, întorcându-se spre Frank, îi spuse:

— Eu zic să te întorci în oraș. Înainte de toate trebuie să te căsătorești.

Frank dădu afirmativ de cap.

— Aș dori să știu numai dacă răpirea dumitale are vreo legătură cu evenimentul de mâine. Cine ar fi avut interesul să împiedice căsătoria?

— Mi-e greu să bănuiesc pe cineva, totuși Poltavo…

— Poltavo? repetă Smith.

— Da. Se pare că avea unele intenții în legătură cu domnișoara Grey.

— Da, Poltavo ar fi avut într-adevăr un motiv… Povestește-mi ce s-a întâmplat de fapt în mașină.

Frank istorisi pe scurt cum fusese răpit.

— Odată în mașină, am făcut pe mortul. Automobilul mergea cu o viteză incredibilă; atâta timp cât ne-am aflat în Londra, lampa din plafon a rămas tot timpul aprinsă. Cei doi care mă însoțeau erau mascați și păreau a fi străini.

Unul dintre ei ținea un revolver pe genunchi, asigurându-mă din cinci în cinci minute că la nevoie nu va ezita să-l folosească. Nu știam încotro mergem și la un moment dat, am descoperit că ajunsesem în mijlocului unui câmp. Unul dintre ei a deschis o fereastră și aerul proaspăt care a intrat în mașină m-a făcut să-mi dau seama că ne aflam departe de oraș. Probabil că ațipisem căci atunci când m-am trezit se lumina de ziuă. Cei doi însoțitori ai mei, adormiseră și ei. M-am uitat cu atenție în jur. Mașina mergea încet; m-am uitat apoi la mânerele interioare ale ușilor gândindu-mă prin ce parte aș putea fugi mai ușor. M-am decis pentru ușa din dreapta care era mai aproape de mine. Mi-am adunat toată puterea, am deschis ușa și am sărit afară. Aveam experiență de pe autobuzele londoneze din care obișnuiam să sar din mers. Mă aflam pe o câmpie care nu-mi oferea niciun fel de apărare. Dar la vreo cinci sute de metri de acolo am văzut o pădurice către care m-am îndreptat în goană. Din fericire am fost obligat să trec printr-o vâlcea așa că am ieșit din raza vizuală a celor care eventual mă puteau urmări. Abia când am ajuns pe partea cealaltă a vâlcelei, unul dintre urmăritori m-a văzut și a tras înspre mine. Am auzit gloanțele șuierându-mi pe la ureche. Asta-i tot, spuse Frank.

Jeremiah Bangley îl invită pe Frank să meargă cu el la parohie. Tânărul jurnalist se despărți de Smith care rămase să continue cercetările asupra dispariției doamnei Dex. Dar o nouă cercetare a casei nu duse la niciun rezultat.

— Singura explicație, spuse Smith deprimat, e că *lady* Constance a părăsit casa în timp ce vizitiul era

adâncit în citirea ziarului. Culmea ar fi să ne aștepte în casa fratelui ei.

Dar Smith știa însă foarte bine că nu putea fi vorba de așa ceva. Ușile încuiate, dar mai ales urmele luptei care avusese loc în camera de lucru, precum și urmele mâinii însângerate, arătau clar că fusese vorba de o intenție criminală.

— Și totuși *lady* Dex se află pe aproape, spuse el furios, iar eu o voi găsi chiar de-ar fi să dărâm piatră cu piatră blestemata aia de casă.

Capitolul 15

Dimineața nunții domnișoarei Doris Grey s-a dovedit a fi minunată. Doris stătea la fereastră cu mâinile împreunate pe genunchi și privea spre grădinile din Bradley Square. Fata era îngrijorată și destul de nervoasă. Din fericire, avea o mulțime de lucruri de făcut înaintea ceremoniei nunții astfel încât nu prea avea timp să stea prea mult pe gânduri, în seara precedentă primise de la Frank o telegramă expediată din Great Bradley. Un sentiment ciudat și nelămurit o făcu să se supere pe el că părăsise Londra. O mâhnea faptul că lucrase până și în ziua dinaintea nunții. Presupunea că Frank plecase la Great Bradley în interesul cercetărilor privitoare la moștenitorul milioanelor lui Tollington. În ajunul nunții ar fi fost totuși cazul să nu plece pentru că s-ar fi putut să aibă nevoie de el. În schimb, Poltavo îi fusese de mare ajutor. În după-amiaza zilei din ajunul nunții luaseră ceaiul împreună, iar el, respectos și atent, acesta evitase să amintească de căsătorie. Dar tot ce nu exprimase prin cuvinte i se putea citi în priviri. O servitoare o trezi din starea de reverie, aducând-o la realitate.

— A venit domnul Debenham, domnișoară. L-am condus în camera de lucru.

— Ah, avocatul! Vin numaidecât. Când intră ea, domnul Debenham se plimba gânditor prin încăpere.

— Presupun că știți că trebuie să asist la cununia dumneavoastră, spuse el întinzându-i mâna. Trebuie să vă predau cheile de la seiful băncii. Aveți aici specificarea exactă a sumei pe care o veți găsi acolo. Vă rog să vă aruncați ochii pe această hârtie. În cifră rotundă averea lăsată de decedatul dumneavoastră părinte se ridică la suma de opt sute de mii de lire sterline. Această sumă este investită în hârtii de valoare de prim ordin. O sumă foarte mare vă revine de asemenea din dividende. Domnul Farrington a ales acest mod neobișnuit de a vă asigura averea cu toate că eu îi dădusem un alt sfat. Împrejurările care au urmat au dovedit că nu eu am avut dreptate. Farrington a avut pierderi mari la Bursă cum reiese din registrele sale și, cu toate că nu vreau să învinuiesc pe nimeni, trebuie totuși să remarc că un om mai puțin

energic decât Farrington *ar fi* căzut atunci în păcat. Acum vreau să scap de răspunderea pe care mi-am asumat-o. Aș mai vrea să vă întreb dacă unchiul dumneavoastră v-a spus vreodată ceva despre moștenirea enormă a lui Tollington. El a fost unul dintre administratorii averii. Doris se uită mirată la el.

— Curios că-mi adresați această întrebare deoarece Doughton se chinuie să-l găsească pe moștenitorul acestei imense averi.

— Amănuntul îmi este cunoscut. V-am întrebat numai din cauză că am primit o veste de la ceilalți administratori ai averii din America. Astfel, îmi pare rău să vă comunic dar cercetările soțului dumneavoastră nu vor mai fi de niciun folos dacă nu va reuși să-l găsească pe moștenitor în douăzeci și patru de ore.

— De ce? întrebă ea mirată.

— Dispozițiile testamentului sunt ciudate. Averea Tollington, cum poate că vă este cunoscut…

— Nu știu nimic, îl întrerupse ea.

— Atunci am să vă spun eu. Averea aceasta trebuie împărțită în două părți egale între moștenitor și soția lui.

— Și dacă moștenitorul nu e însurat?

— Atunci averea revine în mod automat femeii pe care moștenitorul o va lua în căsătorie. Dar testamentul stipulează că moștenitorul trebuie totuși găsit până la împlinirea a douăzeci de ani de la moartea lui Tollington. Ori termenul acesta expiră mâine.

— Oh, sărmanul Frank care își dă toată osteneala! Dacă nu-l găsește până mâine pe acest moștenitor enigmatic, atunci nu mai capătă nimic pentru toată munca depusă.

— Nu cred că va căpăta ceva. Recompensa revine doar celui care-l găsește pe moștenitor în intervalul de timp stabilit. De fapt am venit aici fiindcă știam că domnul Doughton e interesat în această problemă și că… Ei bine, credeam că unchiul dumneavoastră v-a spus mai multe.

— Credeți cumva că unchiul meu a știut cine e și a păstrat secretul pentru un motiv anume?

— Vă rog să nu vă supărați pe mine, zise avocatul. Domnul Farrington era un om inteligent și priceput. Am presupus că, poate, v-a mărturisit câte ceva astfel încât să-l puteți ajuta pe viitorul dumneavoastră soț în căutările sale.

— Nu știu nimic, unchiul nu mi-a spus nimic. Era rezervat atunci când era vorba de afaceri. Totuși, sunt încredințată că mă iubea foarte mult.

— Cum nu mai am altceva de spus, declară domnul Debenham, vă voi revedea la Oficiul stării civile. Ea dădu din cap afirmativ.

— Pot să-mi exprim încrederea, spuse el, că această căsătorie vă va aduce împlinirea tuturor speranțelor legate de ea?

— Nici eu nu știu ce speranțe trebuie să-mi fac, spuse ea obosită, conducându-l până la ușă.

„A mai existat oare o căsătorie așa de prozaică și de searbădă ca a mea?” se întrebă Doris în timp ce se urcă în taxiul care urma să o ducă la Oficiul stării civile. Ca multe alte fete își făurise și ea visuri despre această zi minunată în care, acompaniată de sunetele ample ale orgii, trebuia să urce treptele altarului la brațul unchiului ei. Acum însă visurile se sfârșiseră. Moștenitoarea unei averi mari, una dintre cele mai frumoase fete din Londra, mergea într-un taxi la cununie. Frank o aștepta în fața clădirii. Ceremonia fu scurtă și neinteresantă. Doris deveni doamna Doughton înainte chiar de a-și fi dat seama ce se întâmplă cu ea.

— Nu ne mai rămâne de făcut decât un singur lucru, spuse Debenham, ieșind în strada luminată de soare. Să mergem la bancă să vă luați în primire averea. Această treabă trebuie făcută cu toate formele necesare.

Doris fu de acord. Frank tăcuse tot timpul. Doris îi era recunoscătoare pentru rezerva pe care și-o impusese. Era măritată – faptul acesta îi ocupa acum toate gândurile – cu un bărbat pe care i-l alesese altcineva, care, ce-i drept, îi era drag dar nu chiar atât cât ar fi trebuit ca să-l ia de bărbat. Se uită pe furiș la Frank și văzu că și el era foarte abătut. Frumos început de căsnicie, nimic de zis!

Automobilul se opri în fața unei clădiri sobre. Domnul Debenham plăti șoferului și coborâră cu toții scara de piatră care ducea către seifurile Băncii. În timp ce funcționarii cercetau registrele, apăru Poltavo. Îi sărută mâna lui Doris și o păstră într-a sa mai mult decât s-ar fi cuvenit.

— Contele Poltavo se află aici în urma dorinței unchiului dumneavoastră, explică avocatul. Am primit această știre cu câteva zile înainte de dispariția sa. Deși

nemulțumit, Frank fu destul de gentleman pentru a fi politicos față de Poltavo. Un funcționar în uniformă îi conduse prin mai multe coridoare spre o boltă unde se afla o ușă masivă de fier. Funcționarul deschise ușa și intrară cu toții într-o cameră luminată de niște lămpi puternice instalate în plafon. Singura mobilă din acea încăpere era o casă de fier așezată într-un colț. Avocatul învârti de mai multe ori cheia și deschise ușa de oțel. Deodată se întoarse extrem de surprins.

— Casa de bani este goală, spuse el.

— Goală? strigă Doris.

— Da, nu se află în ea decât acest plic, și-i întinse fetei un plic pe care ea îl deschise în mod mecanic. Apoi citi tare conținutul scrisorii.

„Din nefericire, am fost nevoit să mă folosesc de averea ta pentru a-mi îndeplini unele planuri. Chiar dacă mă condamni pentru asta, iartă-mă, fiindcă îți dau o avere mult mai mare decât cea pierdută, îți dau un soț…” Fata ridică privirea.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea în șoaptă. Frank luă scrisoarea din mâna ei și o citi până la capăt.

— „…Un soț, pe Frank Doughton, care e moștenitorul milioanelor lui Tollington cum a fost și tatăl său înaintea lui. Toate actele doveditoare se găsesc în plicul sigilat aflat în păstrarea avocatului. Plicul are pe el scrisă litera C”. Scrisoarea era semnată Gregory Farrington.

— Recunosc, zise Debenham, că am într-adevăr în păstrare un asemenea plic. Domnul Farrington mi l-a predat cu ordinul strict de a nu-l înmâna executorilor săi testamentari înainte de a fi primit instrucțiuni precise de la el. Vă felicit, domnule Doughton.

Se întoarse spre Frank și îi strânse mâna. Era el moștenitorul milioanelor lui Tollington, el, fiul lui George Doughton? El, care tot timpul o căutase pe sora lui Tollington, adică pe bunica sa? Deodată totul i se lămuri. Cât timp și-ar fi cruțat dacă ar fi cunoscut numele bunicii sale dinspre tată! Își aminti de acea femeie bună care murise când el încă era elev. Niciodată nu și-ar fi putut închipui că acea bunică, dusă și ea la doar câteva ceasuri după moartea soțului ei pe care-l iubise mai presus de orice, ar fi putut fi sora lui Tollington pe care el o căutase cu atâta înfrigurare. Se uită la soția sa. Lovitura fusese însă prea puternică pentru a-și da seama de intensitatea ei.

O cuprinse înduioșat cu mâna pe după umeri. Poltavo, care se uita la ei pe sub sprâncene, surâse sarcastic.

— Iubita mea, spuse Frank, averea ta este asigurată. Farrington n-a avut decât temporar nevoie de ea.

— Ah, nu de asta sunt necăjită, spuse ea plângând înăbușit. Mi-e ciudă că unchiul meu te-a silit să te însori cu mine printr-un vicleșug. Nu-mi pasă că mi-a luat averea, ci că s-a slujit de mine ca de o momeală!

Rușinată, Doris își acoperi obrazul cu mâinile. Frank o conduse la mașină. Poltavo se uită după automobil până ce acesta dispăru, apoi se adresă avocatului:

— Șiret om acest Farrington, spuse el cu amărăciune.

Avocatul îl privi neclintit.

— Închisorile Majestății-Sale, răspunse Debenham, sunt pline de oameni a căror specialitate o constituie tocmai acest gen de șiretlicuri, după care plecă lăsându-l pe Poltavo încremenit.

Capitolul 17

T.B. Smith tocmai juca golf în Walten Heath când fu chemat urgent la telefon. Întrerupse imediat jocul și plecă să se întâlnească cu Ela pe care-l găsi luând masa la „Fritz Hotel”.

— Abia acum înțeleg totul. Abia acum se explică dispariția lui Farrington, deși nu mi-e chiar pe deplin lămurită, spuse Ela.

— Atunci am să ți-o explic eu, zise Smith mâncând o sardea. Farrington știa demult că George Doughton este moștenitorul lui Tollington. Din cauza asta își și fixase reședința în Great Bradley, unde locuia familia Doughton, pe care el o căutase cu atâta asiduitate. Bătrânii Doughton decedaseră, iar familia era acum reprezentată doar prin George, exploratorul acela romantic. George se îndrăgostise de *lady* Constance Dex și Farrington se străduia prin toate mijloacele să intre în grațiile acelei femei superbe întrucât știa că averea lui Tollington ar fi revenit jumătate lui George și jumătate soției acestuia. George era văduv și n-avea decât un băiat care abia mergea la scoală. Faptul că acest copil trăia l-a făcut pe Farrington să-și schimbe planurile. Practic nu avea nimic împotriva căsătoriei celor doi, dar dorea cu orice preț să pună mâna pe banii lui Tollington. În timp ce se afla la Great Bradley i se încredințase tutela nepoatei sale. Interesându-se din ce în ce mai mult de soarta acestei fete pe care începuse s-o iubească ca pe propriul său copil, întrezări șansa extraordinară pe care soarta i-o scosese în cale. Cu o genialitate diabolică și cu o consecvență fără seamăn, care-mi amintește de familia Borgia, plănui moartea lui George Doughton pentru a-l căsători apoi pe fiul acestuia cu nepoata sa. Toate acțiunile lui ulterioare dovedesc urmărirea acestui scop. Farrington a făcut posibilă întâlnirea celor doi tineri, le-a oferit șansa să se vadă cât mai des, ajungând pe această cale la rezultatul dorit. Numai că lucrurile n-au evoluat chiar atât de repede cum spera el. În afară de asta, aflase că testamentul preciza o anumită dată până la care moștenitorul trebuia găsit. Dar toate încercările sale de a o determina pe Doris să consimtă la căsătoria cu Frank dădură greș. Termenul

la care trebuia să predea fetei averea, se apropia cu pași repezi. Tutela sa expira odată cu data la care moștenitorul milioanelor lui Tollington avea să fie găsit. Farrington fu deci silit să recurgă la un gest disperat. Dar să știi că mai există și alte motive care explică modul în care a procedat. Faptul că-l bănuiam, precum și certitudinea că *lady* Constance l-ar fi trădat de îndată ce ar fi descoperit că era răspunzător de moartea iubitului ei, au contribuit la decizia lui. Principalul motiv al dispariției a fost însă testamentul care după moartea sa trebuia imediat deschis. În acesta, el hotărâse că Doris trebuia, vrând nevrând, să se mărite cu Frank.

T.B. Smith se uită prin geam, pe stradă, la mulțimea de oameni de pe Picadilly.

— Aș putea să-l prind chiar mâine pe Farrington, spuse el, dar nu vreau să pun mâna doar pe el ci pe întreaga bandă.

— Ce părere aveți despre dispariția doamnei Dex? întrebă Ela. Dacă e și dumneaei în pericol?

Smith scutură din cap.

— Nu, dacă nu e moartă, de acum încolo nu i se va mai întâmpla nimic. Cum Farrington e cel care a răpit-o, ar fi putut foarte bine s-o omoare chiar la Moor Cottage. Și nimeni n-ar fi știut cine a ucis-o. *Lady* Constance poate să mai aștepte. Trebuie să avem încredere în steaua noastră norocoasă până voi putea să cercetez camera aceea subterană în care bănuiesc că stă închisă.

— Dar Poltavo?

— Și Poltavo poate să mai aștepte.

Părăsind hotelul trecură pe partea cealaltă a străzii. Un individ care se uita într-o vitrină se luă după ei. Un al doilea individ, care citea un ziar, se luă imediat după primii. Smith și însoțitorul său ajunseră în Cork Street care la acea oră era pustie. Primul dintre cei doi urmăritori iuți brusc pasul, vârî mâna în buzunar și scoase un obiect scânteietor. Dar mai înainte de a putea ridica mâna, fu ajuns de celălalt care, apucându-l de gât, îi smulse arma din mâna. Auzind zgomotul luptei Smith se întoarse și sări în ajutorul polițistului. Cel arestat era un bărbat mic de statură, cu o față aspră și urâtă. Mustața neagră, tenul bronzat și ochii și mai negri dovedeau că este de loc din sud. Cei trei polițiști îl dezarmară, îi puseră cătușe la mâini și îl vârâră într-o mașină, ducându-l la poliția din Vine Street.

Individul fu imediat luat la întrebări, dar nu vru să dea vreun răspuns. Nimeni nu se îndoia că primise ordinul să-l omoare pe Smith, căci în afară de revolver mai găsiră asupra sa și un pumnal. Dar cel mai important lucru era bucata de hârtie pe care i-o găsiră în buzunar și în care fuseseră scrise câteva instrucțiuni precise, în limba italiană, asupra obiceiurilor lui Smith.

— Închideți-l într-o celulă, ordonă T.B. Smith. Aflăm noi cine este. Dacă n-a fost tocmit de Poltavo, să nu-mi spuneți mie pe nume!

A doua zi dimineață, arestatul fu luat în primire de doi polițiști care-l duseră cu o mașină la Dover. Acolo fu urcat pe un vapor care se îndrepta spre Calais. Ajunși aici polițiștii îl părăsiră dându-i o sută de franci și comunicându-i că fusese expulzat în urma ordinului dat de ministrul de interne. Mulțumit de libertatea neașteptată, individul intră într-un birou de poștă și-i expedie o telegramă lui Poltavo. Smith, care știa dinainte ce avea să conțină telegrama, aștepta la poșta centrală din Londra. După ce citi textul înapoie hârtia dirigintelui poștei spunându-i:

— Puteți preda telegrama destinatarului. Acum știu ce voiam să știu.

Peste o oră, când Poltavo primi telegrama și îl înjură ca un birjar pe agentul său atât de puțin precaut. Telegrama fusese scrisă în limba italiană și oricine o putea citi și înțelege despre ce era vorba mai ales dacă știa la ce anume se referea.

Poltavo îl aștepta toată ziua pe Smith și, când acesta sosi tocmai seara, avea de mult pregătite scuzele necesare. Dar mare-i fu mirarea când văzu că Smith nu-i cere nicio explicație și că-i pune o întrebare legată de cu totul altă problemă: T.B. Smith se interesă de doamna Doughton și de averea ei.

— Deși m-am bucurat de încrederea lui Farrington răspunse Poltavo, am fost foarte surprins când am văzut că în casa de bani nu se afla nimic. A fost o lovitură cumplită pentru doamna Doughton. Știu că acum se află la Paris împreună cu soțul ei.

— Vrei să fii atât de amabil și să-mi dai adresa? zise Smith.

— Desigur.

Poltavo scoase din sertarul biroului un carnețel cu adrese.

— E posibil să plec mâine la Paris, continuă Smith, și am intenția să fac o vizită tinerei perechi. Nu e prea frumos să deranjezi niște tineri căsătoriți, în luna lor de miere, dar poliția se bucură de unele avantaje.

Poltavo răsuflă ușurat. Avea un respect deosebit față de acest funcționar superior al Scotland Yard-ului, respect bazat în mare parte pe frică. Dar cine putea bănui că Smith venise în vizită la Poltavo numai ca să-i risipească bănuiala și să-l liniștească? Acesta fusese singurul motiv al vizitei sale căci Poltavo trebuia să se simtă în siguranță. Poltavo așteptă până ce detectivul ieși din casă, se urcă în mașină și plecă. Abia atunci deschise sertarul de jos al biroului, apăsă pe un buton și dintr-o despărțitură secretă scoase un pachet cu scrisorile care le împărțise pe masă. Multe purtau stema și inițialele ducelui de Ambury. Scrisul era însă al unui om neînvățat. Ducele se însurase de tânăr cu o spaniolă în Gibraltar unde se afla cu regimentul său. Pe atunci nici nu visa că va moșteni vreodată titlul de duce. Femeia cu care se însurase, o oarecare Welson (cum reieșea din scrisori și din copia actului de căsătorie) era o tânără fascinantă, însă dintr-o familie de rând. Se pare că ducele a regretat mai târziu pasul făcut, căci după ce a intrat în posesia moștenirii și a titlului de duce s-a recăsătorit cu cea de-a treia fiică a ducelui de Westchester, fără însă să fi divorțat de prima soție. Asta era cea mai mare afacere care-i căzuse până acum în mână lui Poltavo, ducele de Ambury fiind unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia. Aproape jumătate din Londră îi aparținea, iar moșiile îi erau risipite prin mai toate ținuturile țării. Spaniola murise lăsând un fiu pe care-l avusese din căsătoria ei cu actualul duce. Deci problema moștenirii titlului și a averii era periclitată de apariția acelor documente. Paginile scrisorilor aflate în fața lui Poltavo erau pline de un scris ciudat, ascuțit, rece.

Servitorul trădător trimisese și câte o copie după primul certificat de căsătorie și după actul de deces al spaniolei. Afacerea era de acum în plină desfășurare. Poltavo primise chiar și răspuns prin ziarul Times, din partea victimei sale. Ducele era de acord să plătească arătându-se gata să facă orice sacrificiu numai ca să-și salveze onoarea familiei. Poltavo ceruse cincizeci de mii de lire sterline, bani cu care putea părăsi Anglia și trăi în altă țară pe picior mare. După ce o pierduse pe Doris nu-i

mai plăceau relațiile cu înalta societatea. Visa la o viață nouă cu aventuri noi. Se înțelesese cu Farrington să-i plătească două treimi din suma încasată. Dar, în realitate Poltavo nici nu se gândea să facă așa ceva, închipuindu-și că-l are pe Farrington la mână. Un bărbat care nu mai voia să apară în public nu putea fi un om periculos pentru el. Activitatea sa în Londra îi și adusese până acum lui Poltavo câteva zeci de mii de lire sterline. Deși primise scrisori drastice din partea doctorului Fall, care îi cerea să trimită urgent cota-parte destinată „Casei secretelor", lui Poltavo nici nu-i păsa. Expediase la o bancă din Paris cea mai mare parte din banii încasați, iar acum aștepta să primească cele cincizeci de mii de lire. După ce avea să capete suma cerută, Poltavo era hotărât să fugă.

Cineva sună la ușă și un italian cu o mutră respingătoare intră în cameră. Era unul dintre agenții pe care Poltavo îi angajase să-i rezolve din când în când unele treburi.

— Carlo, spuse Poltavo în italiană, Antonio a fost arestat și expediat de poliție la Calais.

— Știu asta, *signor*. A avut mare noroc. Mi-a fost teamă că-l vor băga la închisoare.

— Metodele poliției engleze sunt uneori de neînțeles. Antonio a vrut să-l ucidă pe șeful poliției secrete și uite că poliția i-a dat drumul! Treaba asta nu ți se pare o nebunie curată? Cred că-ți dai seama că Antonio nu se va mai înapoia. Eu i-am telegrafiat să plece la Paris și să mă aștepte acolo. Dacă ți se va întâmpla vreodată să ajungi în vreo situație similară te rog să nu-mi trimiți telegrame.

— De asta puteți fi sigur, *signor*. Nu vă voi trimite telegrame fiindcă nu știu să scriu.

— Uite, Carlo, vei da scrisoarea asta unui bărbat cu care te vei întâlni în Bronson Square.

Italianul dădu din cap afirmativ.

— În schimb vei primi de la acel om o altă scrisoare. Nu vei veni aici, ci te vei duce la fratele dumitale în Great Saffron Street. Acolo te va aștepta cineva îmbrăcat cu o manta lungă. Vei trece pe lângă el și-i vei băgă scrisoarea în buzunar. M-ai înțeles?

— Da, excelență, am înțeles totul.

— Atunci du-te cu Dumnezeu, spuse Poltavo pios, încredințându-i scrisoarea care trebuia să-l sperie și să-l zăpăcească pe ducele de Ambury.

Carlo Freggetti ajunse seara târziu în Great Saffron Street.

Străbătu repede strada pustie până ajunse în dreptul casei fratelui său. În ușă văzu un bărbat care părea să aștepte pe cineva. Carlo trecu pe lângă el, simulă că se împiedică, se scuză și băgă repede scrisoarea în buzunarul mantalei străinului. Strada era pustie, iar în semi-întunericul care se lăsase nimeni nu putuse observa manevra sa. Poltavo (căci el era străinul) merse încet până la capătul străzii, sări într-un taxi care-l aștepta și ajunse acasă după ce schimbase de mai multe ori mașina, de teamă să nu cadă în mâna vreunuia dintre vigilenții agenți ai Scotland Yard-ului. Ajuns în biroul său deschise repede scrisoarea. Oare va plăti ducele suma cerută? Dar primele cuvinte pe care le citi îl făcură să răsufle ușurat.

„Sunt dispus să plătesc suma cerută deşi sunt încredințat că săvârșiți o crimă. Fiindcă mi se pare că vă îndoiți de sinceritatea mea, banii vă vor fi predați de către un om de pe moșia mea din Lancashire care nu știe nimic despre această afacere. Indicați locul iar eu voi trimite acolo omul care vă va aștepta cu banii”.

Un surâs triumfător apăru pe buzele lui Poltavo când isprăvi de citit scrisoarea. „Ei, a venit momentul să ne despărțim, amice Farington, șopti el; nu mai am nevoie de tine. Bravo Poltavo! Europa te așteaptă! În sfârșit acum poți părăsi oricând Anglia asta mohorâtă!”

Locul unde trebuia să se întâlnească cu trimisul celui șantajat era o treabă foarte importantă. Cu toate că victima declarase că voia să evite orice scandal public Poltavo tot nu avea încredere în duce. Că va trimite un om de pe moșia lui era o treabă bună, dar cum se va întâlni cu el? Ca să se simtă în siguranță era bine să aleagă un loc viran. Sau mai curând să se oprească asupra casei din Great Bradley? Ar fi fost bine din două motive: bănuiala ar fi căzut asupra „Casei secretelor” iar în caz că afacerea ar fi eșuat el ar fi avut unde se refugia. În cel mai rău caz ar fi putut spune că trebuia să încaseze banii pentru Farrington.

Da, Great Bradley era locul cel mai bun, din cauza poziției sale izolate, așa că pregăti totul în acest sens.

Capitolul 18

A treia zi după ce făcuse schimbul de scrisori, Poltavo, îmbrăcat ca un sătean cu stare, urca încet spre vârful uneia dintre colinele aflate în partea de sud a orașului de unde putea vedea până departe. Cerul era înnorat și sufla un vânt rece. Putea fi sigur că pe o astfel de vreme nimeni n-ar fi ieșit afară din casă fără treabă. În stânga sa, acoperit de un val de ceață, se afla orășelul Great Bradley; în dreapta se vedea fațada masivă a „Casei Secrete" ascunsă în parte de numeroșii pomi care o înconjurau. Undeva și mai în dreapta se vedea coșul înalt al uzinei din care se înălța un fum subțire. Dincolo de uzină se afla Moor Cottage de unde dispăruse în mod atât de enigmatic *lady* Constance. Timp de nouă zile poliția din Great Bradley cercetase sistematic împrejurimile dar fără niciun rezultat.

Cu un binoclu puternic în mâini, Poltavo scruta împrejurimile. Văzu undeva departe un automobil mergând pe șoseaua întortocheată și îndreptându-se spre Londra. Întorcându-se îl descoperi brusc pe trimisul ducelui. Se afla la câteva sute de metri depărtare de el. Întins pe pământ, Poltavo văzu un om bătrân, cu barba albă și cu părul cărunt, îmbrăcat țărănește. La gât avea un șal scoțian și-și ținea pălăria în mână.

„Nu pare să fie un om care să mă înșele", își zise Poltavo. Precaut își luase totuși unele măsuri. Pe fiecare dintre cele trei drumuri ale colinei îl aștepta câte o mașină pregătită pentru orice eventualitate. Bătrânul se apropie din ce în ce mai mult. Când ajunse la doi pași de el, Poltavo îl întrebă:

— Ai vreo scrisoare pentru mine?

Trimisul băgă încet mâna în buzunarul hainei și scoase afară un pachet mare.

— Dar mai întâi trebuie să-mi dați dumneavoastră ceva, spuse el.

Poltavo îi înmână un pachet sigilat și primi în schimb un alt pachet.

— Momentul acesta este pentru mine un moment istoric, spuse Poltavo. Toate speranțele pe care și le

legase de plicul ce se afla acuma în buzunarul lui aveau șansa de a deveni realitate.

— Spune-mi te rog cum te cheamă ca să beau un pahar în sănătatea dumitale!

— Mă numesc T.B. Smith, spuse bătrânul, și te arestez pentru șantaj.

Poltavo sări ca ars. Duse mâna la buzunarul unde-și ținea revolverul, dar mai înainte de a-și putea pune planul în aplicare se și trezi înhățat de două brațe ca de oțel. Când își reveni din uluială, Smith îi și pusese cătușele.

— În sfârșit, am pus mâna pe tine, zise Smith vesel în timp ce-și scotea peruca și-și ștergea cu batista vopseaua cenușie de pe față.

— O să vă fie greu să-mi dovediți vinovăția, zise Poltavo îndrăzneț. Nu avem martori iar în ceea ce privește ducele de Ambury… Smith râse cu poftă.

— Caraghiosule, spuse el compătimitor. Nu există niciun duce de Ambury. Eram sigur că n-ai idee de aristocrația engleză. Dar nu-mi închipuiam că vei cădea atât de repede în capcană. Demnitatea de duce de Ambury nu mai există de vreo două sute de ani. Titlul acesta nu se mai acordă. Scrisorile ți-au fost trimise din Ambury Castle, o vilă aflată la periferia orașului, pentru care plătesc patru zeci de lire chirie pe an. Să știi că noi, englezii, avem mai multă imaginație decât s-ar crede.

— Ce veți face acum cu mine? întrebă Poltavo.

— Mai întâi te voi duce la comisariatul de poliție din Great Bradley iar de acolo vei fi transportat la Londra. Am trei mandate de arestare împotriva ta, dintre care unul al guvernului rus. Cum drumul lor trecea pe la Moor Cottage, Smith se opri așteptându-i pe polițiștii ce urmau să sosească dintr-o clipă în alta. Deschizând ușa îl împinse pe Poltavo în casă.

— Nu mergem în birou, spuse Smith, fiindcă doamna Dex a dispărut din acea încăpere în împrejurări necunoscute. Intră aici, zise el împingându-l pe Poltavo în încăperea unde se afla pianul și poftindu-l să se așeze pe un scaun. Ei bine, dragul meu, acum avem ocazia să stăm puțin de vorbă. N-am să-ți ascund că te așteaptă o pedeapsă grea. Știu că ești un agent care lucrează pentru alții, dar în cazul de față ai lucrat doar pentru tine, pregătindu-te să părăsești Anglia.

— Așa e, aveți dreptate, zise Poltavo.

— Ți-am văzut geamantanele noi, foarte elegante și frumos etichetate și le-am percheziționat pe fiecare.

— Nu există vreun mijloc să ies din încurcătură?

— Ba da. Ți-ai putea ușura mult situația, zise Smith.

— Cum?

— Dacă-mi vei spune tot ce știi despre Farrington și dacă-mi vei da toate lămuririle trebuincioase despre „Casa Secretă". Apropo, unde se află acum *lady* Dex?

— Pot să vă spun doar că este-n viață. Am aflat acest lucru dintr-o scrisoare pe care am primit-o de la doctorul Fall. Știu că e sănătoasă și bine îngrijită. Farrington a fost obligat s-o închidă fiindcă a vrut să-l împuște. De aceea a și trebuit să dispară mai repede decât intenționase. Farrington știa că *lady* Dex nu se va lăsa până nu-l va ucide. Cât despre „Casa Secretă", nu știu aproape nimic despre ea. Știu doar atât că Farrington este…

— Aceeași persoană cu Montague Fallock, completă Smith. Asta o știam de mult.

— Atunci ce mai vreți să aflați de la mine? întrebă Poltavo mirat. Sunt gata să vă spun tot ce doriți dacă-mi veți ușura situația. Individul care trăiește acolo sub numele de Moole este un fost servitor complet sclerozat, pe care Farrington l-a luat acum câțiva ani în slujba lui. Ăsta-i „milionarul american" din „Casa Secretă". Totul a fost special aranjat ca să nu-i viziteze nimeni.

— Asta știu și ideea mi s-a părut genială. Ce poți să-mi spui despre doctorul Fall?

— Dumneavoastră știți tot atât de mult ca și mine. Poate că mai sunt unele amănunte pe care nu le cunoașteți și anume faptul că nu-l veți prinde niciodată pe Farrington.

— Și de ce să nu-l prind? întrebă Smith cu interes.

— Ăsta-i secretul meu, răspunse polonezul, și sunt dispus să vi-l vând.

— Și care-i prețul acestui secret? întrebă polițistul.

— Libertatea mea. Voi divulga secretul numai dacă voi fi liber, spuse Poltavo cu îndrăzneală. Știu că dumneavoastră vă bucurați de mare trecere la Scotland Yard și puteți obține acest lucru. Nu mă tem de legea engleză și nici de pedeapsa la care mă vor condamna judecătorii dumneavoastră, dar mi-e groază de extrădarea în Rusia și de tratamentul la care voi fi supus acolo. În schimbul eliberării mele vă voi furniza nu numai planul de fugă al lui Farrington dar și lista completă a tuturor

agenților săi din Anglia. Cât am fost închis în „Casa Secretă” am repetat de dimineața până noaptea numele și adresele acestor agenți.

Smith se uită gânditor la el.

— Într-adevăr propunerea dumitale nu poate fi refuzată. Dar vreau să mai reflectez asupra ei. Auzind un zgomot în stradă se uită afară și văzu că venise mașina cu câțiva polițiști printre care se afla și Ela. Am să te închid aici pentru câteva minute…

Smith părăsi camera, încuie ușa pe dinafară și băgă cheia în buzunar.

— L-ați prins? întrebă Ela.

— Da, l-am arestat. Trag nădejde să pun mâna pe toată banda.

— Și cu „Casa Secretă” cum rămâne?

— Totul depinde acum de ce vom face cu Poltavo. Dacă putem manevra în așa fel lucrurile încât să nu-l aducem în fața tribunalului, atunci vom putea înhăța toată banda. Câți oameni avem la dispoziție?

— Deocamdată în Great Bradley se află cam o sută cincizeci de oameni, jumătate localnici, cealaltă jumătate oamenii noștri.

— Trimite pe cineva cu ordinul să înconjoare „Casa Secretă.” Nimeni nu are voie să părăsească clădirea. Toate vehiculele care vor veni sau vor pleca vor fi oprite, în primul rând, niciun vehicul nu are voie să părăsească Great Bradley fără ca pasagerii să fie percheziționați. Ia stai! Ce-a fost asta?

Convorbirea fusese întreruptă de un țipăt înăbușit care venise din casă.

— Repede, după mine! strigă T.B. Smith.

Alergă spre ușa camerei în care își lăsase prizonierul, o deschise și se năpusti înăuntru.

Dar încăperea era goală.

Capitolul 19

În „Casa Secretă”, Farrington și doctorul Fall stăteau de vorbă. Primul era profund îngrijorat, cel de-al doilea spumega de furie.

— Ești sigur? întrebă Farrington.

— Nici nu mai încape discuție, răspunse Fall. Și-a făcut toate pregătirile ca să părăsească Londra. Aseară și-a expediat bagajele din Charing Cross la Paris, și-a închiriat locuința, a luat banii înainte, și-a vândut mobila. Nu mai există nicio îndoială că ne-a păcălit.

— Oare să fi îndrăznit să facă așa ceva? întrebă Farrington. Vinele de pe frunte i se umflaseră de mânie, dar făcând un efort deosebit reuși să se stăpânească. L-am cules pe ticălosul ăsta de pe stradă, l-am ajutat să se ridice, l-am umplut de bani, i-am mai dat o șansă când era cât pe-aci să-și piardă viața… Aproape că nu-mi vine să cred că a avut atâta tupeu.

— Secături de felul lui Poltavo își îngăduie orice, spuse Fall. E șiret, energic, lipsit de scrupule și cred că l-ar fi trădat și pe frate-său nu numai pe dumneavoastră. Nu l-a ucis acum câțiva ani pe taică-său? Eu v-am prevenit să nu aveți încredere în el. Dacă ar fi fost după mine n-ar mai fi ieșit viu din casa asta.

— L-am lăsat să plece din cauza lui Doris. Da, continuă el, când văzu privirea surprinsă a doctorului, aveam nevoie de cineva căruia să-i fie frică de mine și care să-mi susțină planurile. Căsătoria fetei cu Frank a fost absolut necesară.

— Ați procedat cam sentimental, dacă mi-e îngăduit să v-o spun.

— Nu mă interesează părerea dumitale, răspunse aspru Farrington. Nu vei înțelege niciodată ce simt eu pentru fata asta. Am luat-o la mine de mică, imediat după moartea fratelui meu la care am ținut ca la mine însumi. La început m-a obsedat gândul să pun mâna pe banii ei dar cu trecerea anilor mi-a devenit tot mai dragă fiindcă a fost singura care mi-a dăruit tot ce a fost mai frumos în viață: bucuria de a fi iubit în mod sincer și dezinteresat de cineva, sentiment pe care nu-l mai cunoscusem niciodată în existența mea zbuciumată. O iubeam pe Doris ca pe

propria mea fiică, o iubeam mai mult decât orice, mai mult decât banii sau decât puterea. Voiam să fac totul pentru ea ca să fie fericită. Dar după ce am intrat în averea ei, după ce mi-am dat seama că am ruinat singura ființă la care țineam pe lumea asta, m-am hotărât să fac un lucru pe care îl regret cel mai mult dintre toate fărădelegile pe care le-am făptuit: l-am înlăturat din cale pe George Doughton ca s-o pot mărita pe Doris cu moștenitorul milioanelor lui Tollington. L-am sacrificat pentru nevasta fiului său! Ce ironie a sorții, râse el. Pe Poltavo l-am lăsat liber ca să mă ajute s-o mărit pe Doris. Că m-am înșelat în privința lui asta nu mai are acum nicio importanță. Pentru mine lucrul cel mai important e că Doris e fericită. Chiar dacă nu-și iubește încă bărbatul, cu timpul îl va iubi. Îmi cunosc bine nepoata; până la urmă o să mă ierte și o să mă uite. Apoi după o pauză întrebă:

— Apropo, ai primit azi vreo știre de la Poltavo?

— Nu. Agentul nostru însă, care-l supraveghează, a raportat că Poltavo se ocupă de-o afacere mare… Acum nu mai puteți face nimic, nu mai e în mâna noastră…

Dintr-un colț al camerei se auzi brusc un șuierat. Doctorul se uită speriat la Farrington.

— E șuieratul turnului de semnalizare… Oare ce poate fi?

În turnul care se ridica deasupra casei se afla zi și noapte un paznic. Fall apucă un receptor și vorbi câteva minute cu acel paznic. După ce isprăvi convorbirea, puse receptorul la loc și se întoarse spre Farrington.

— Poltavo se află în Great Bradley. Un om de-al nostru l-a văzut și ne-a semnalizat acest lucru.

— În Great Bradley? Ce caută aici? întrebă Farrington.

— Ce-a căutat automobilul lui atunci când l-a răpit pe Frank Doughton? răspunse Fall. A urmărit ca bănuiala să cadă asupra noastră.

Șuieratul răsună din nou și doctorul vorbi din nou la telefon.

— Poltavo se află pe una din colinele din sudul orașului. Se pare că a sosit acolo ca să se întâlnească cu cineva. A, omul îmi spune că a și observat un bărbat îndreptându-se spre Poltavo.

— Să mergem sus, zise Farrington.

Părăsiră camera trecând într-o altă încăpere unde deschiseră ușa unui dulap care însă în realitate era ușa

unuia dintre nenumăratele ascensoare cu care era prevăzută casa. În câteva secunde ajunseră în turnul de unde, cu ajutorul unor telescoape speciale, se putea vedea totul la mare distanță, de jur împrejurul locuinței. Farrington se uită printr-unul din acele telescoape. Îl recunoscu pe Poltavo dar se întrebă cine putea fi bătrânul cu barbă albă.

— Probabil că e un intermediar, spuse doctorul Fall. Cei doi urmăriră cu atenție întâlnirea și schimbul de pachete care avu loc. Apoi îl văzură pe bătrân năpustindu-se asupra lui Poltavo și punându-i cătușele.

— Nenorocitul, a căzut într-o cursă! Oare ne va trăda?

— Sunt convins că da. Dacă poliția îl ia cu ea în oraș suntem pierduți!

— Ia vezi, doctore, sunt polițiști prin apropiere? Cercetară cu atenție împrejurimile dar nu văzură nimic altceva decât pe Smith îndreptându-se cu arestatul spre Moor Cottage.

— Ce noroc! Se duc într-adevăr spre Moor Cottage. Trebuie să ne grăbim…

— Ai o armă la dumneata? întrebă Farrington în ochii căruia începu a licări speranța.

Fall dădu afirmativ din cap. Părăsiră ascensorul și o luară grăbiți pe un coridor boltit. Ajungând în dreptul unei uși Farrington spuse încet:

— Dacă va fi nevoie va trebui s-o scoatem de aici! Doctorul Fall dădu din cap în sens negativ.

— Nu, zise el, n-are niciun rost. E o prizonieră foarte liniștită.

La capătul coridorului se afla o ușă masivă din fier. Fall o deschise și intrară într-o încăpere întunecoasă. Era o cameră mică, fără ferestre, luminată slab. Într-un colț se vedea o altă ușă de fier. Doctorul o deschise fără zgomot și cei doi intrară într-un alt ascensor care începu să coboare din ce în ce mai adânc. Ajungând la capătul galeriei din mina pe care era clădită casa, Fall aprinse lumina. Pe șinele de jos se vedea un vagonet electric. Cei doi urcară în el și porniră. După cinci minute ajunseră într-o încăpere identică cu cea de unde plecaseră, în care se afla un alt ascensor care însă, de data asta, îi duse cu viteză sus.

— Să mergem încet, șopti Fall. Să nu uităm că acum avem de-a face cu Smith. Ascensorul se opri brusc. N-

aveau nevoie ca să deschidă ușa liftului pentru a auzi ce discuta Poltavo cu polițistul. Poltavo se oferi să-i divulge acestuia totul. Farrington și Fall erau martorii nevăzuți ai acestei trădări. Auziră apoi sosind automobilul poliției și pe Smith părăsind odaia. Ușa fu închisă, apoi încuiată. Doctorul Fall făcu un pas, apăsă pe un buton ce se găsea pe peretele din față și unul dintre panourile de lemn se dădu la o parte. Poltavo nu-i văzu decât atunci când cei doi se aflară în fața sa. Văzându-le chipurile pline de ură bănui ce soartă îl aștepta.

— Ce vreți? De ce ați venit? murmură el.

— Stai liniștit, spuse Farrington, sau te ucid pe loc! și-i puse vârful unui pumnal în gât.

— Unde vreți să mă duceți? întrebă Poltavo alb ca varul și tremurând din cap până în picioare.

— Acolo unde nu vei mai avea posibilitatea să ne trădezi, răspunse doctorul Fall.

Bănuind ce-l aștepta, îngrozit, Poltavo uită de pumnal și scoase un țipăt. Fu însă apucat de patru brațe puternice, apoi o lovitură zdravănă în ceafă îl făcu să-și piardă cunoștința. Când își reveni se afla în căruciorul electric mergând de-a lungul galeriei subterane. Ajunși la capătul celălalt al galeriei cei doi îl târâră afară fără să scoată o vorbă. Îl băgară apoi în alt ascensor și urcară cu el în camera mică de la capătul gangului. Mai apoi Poltavo fu împins într-o odaie întunecoasă. Când se aprinse lumina văzu că se află în camera care-i servise prima dată de temniță. Masa și scaunul se mai aflau încă acolo. Poltavo se liniști la gândul că scăpase din mâinile poliției. Oare ce aveau de gând Farrington și cu Fall să facă cu el? În ce chip se putea dezvinovăți față de ei? Era convins că auziseră întreaga discuție dintre el și Smith și se înfurie pe sine pentru prostia săvârșită. Îl năpădiră o droaie de gânduri sinistre, mai ales că, de data asta temnicerii săi nu se prea grăbeau să-i dea de mâncare. Cu mâinile încătușate pipăi cum putu buzunarele hainei dar Smith îi luase singura armă pe care o avusese și, pentru prima oară în viața sa, Poltavo se văzu dezarmat. Fu apucat de o spaimă îngrozitoare. Se întoarse spre perete și căută ușa pe unde intrase. Dar spre marea sa mirare n-o mai văzu. Peretele era compact de la un capăt la celălalt, deci nu mai putea fugi. Îi mai rămânea doar slaba speranță că Smith va descoperi modul în care dispăruse din Moor Cottage și că, până la urmă, totuși îl va găsi.

Dar se pare că și ceilalți locatari ai „Casei Secrete” se temeau de același lucru căci în subterană începură să se audă niște zgomote, curioase, huruituri și zguduieli ca și cum întreaga casă se rotea aidoma unei scene turnante. După un timp ușa ascensorului din fundul camerei se deschise și doctorul Fall se ivi.

— Comisarul Smith percheziționează casa, spuse el. Peste câteva minute va fi aici.

Îl apucă de brațe și-l târî într-un colț al camerei, apoi cu mâna sau cu piciorul – Poltavo nu-și putu da seama – apăsă pe un buton. Peretele se dădu la o parte și cei doi pătrunseră într-o altă încăpere.

— Intră, spuse Fall îmbrâncindu-l înăuntru.

Peste câteva minute Smith, însoțit de trei polițiști intră în încăperea unde se aflase mai înainte Poltavo. Cele douăzeci de minute cât rămase singur i se părură lui Poltavo, lungi cât douăzeci de ceasuri. În sfârșit ușa se deschise și Fall îl chemă înăuntru. Farrington însoțit de italianul cel chior pe care Poltavo îl văzuse odată, când cercetase uzina electrică, se aflau în încăpere. Doctorul și italianul îl luară pe sus și-l trântiră pe scaunul masiv fixat cu șuruburi de podea.

— Ce vreți să faceți? strigă Poltavo galben ca ceara.

După ce îi scoaseră cătușele îl legară zdravăn de scaun. Italianul, rupându-i manșetele pantalonilor, îi legă și picioarele de același scaun. Apoi Poltavo simți, răceala unui instrument de metal fixat direct pe piele. Încă nu-și dădea seama de pericolul în care se afla dar bănuia că primejdia era mare.

— Domnule Farrington, se adresă el acestuia, am pierdut partida, fie-vă milă…

— Într-adevăr, ai pierdut partida, răspunse Farrington.

— Eliberați-mă și vă făgăduiesc să părăsesc țara aceasta și să nu vă mai ies niciodată în cale.

— Dragul meu, am avut și așa prea multă încredere în dumneata. Dar ne-ai înșelat așteptările; m-ai furat fără rușine și m-ai trădat în chip josnic. Nu vreau să-ți dau posibilitatea să-mi mai faci vreun rău.

— Dumnezeule, țipă el, doar nu vreți să mă ucideți! Farrington confirmă dând din cap.

— Ba da, o să te ucidem, Poltavo. Ca să trăim noi, trebuie să mori tu! Nu vei suferi. Vei fi electrocutat.

— Ceea ce vreți să faceți e diabolic, e de necrezut. Predați-mă poliției, face-ți orice, dar nu mă ucideți!

Doctorul Fall se aplecă și ridică de jos o cască de piele pe care o așează cu multă grijă pe capul lui Poltavo.

— Nu faceți asta! Jur că nu vă voi trăda! Farrington făcu un semn cu mâna și Fall se îndreptă spre perete învârtind un comutator. Moartea veni instantaneu, Farrington făcu un semn și doctorul Fall întoarse comutatorul la loc. Italianul desfăcu în grabă legăturile lăsând trupul neînsuflețit să alunece pe podea. Așa muri aventurierul Poltavo, un hoț, un escroc, un șantajist și un criminal de ultimă speță. Farrington tocmai se pregătea să spună ceva când auzi o voce aspră în spatele său:

— Mâinile sus!

Ușa prin care fusese adus Poltavo în camera de supliciu era larg deschisă iar în pragul ei stătea Smith, în spatele căruia apăru Ela.

Și Smith ținea un revolver în mână.

Capitolul 20

Comisarul Smith se arătase total nemulțumit de rezultatul percheziției făcută în „Casa Secretă”. De fapt, nici nu se prea aștepta să găsească ceva deosebit. Era convins că cei doi escroci șterseseră orice urmă a fărădelegilor săvârșite.

— Și acum ce facem? întrebă Ela în timp ce părăseau casa.

— Ne întoarcem imediat la Moor Cottage, răspunse T.B. Smith, urcându-se în mașină. Am convingerea că măcar acolo vom descoperi ceva. În casa aceea trebuie să existe un tunel care ajunge până aici. Cred că în felul acesta au fost răpiți atât *lady* Constance Dex, cât și Poltavo.

Dacă va fi nevoie voi da jos toate panourile de lemn de pe pereți! Trebuie să găsesc drumul spre casa lui Farrington. Răscoliră din nou încăperea din care dispăruse Poltavo. Făcură găuri în pereți și cercetară fiecare panou în parte. Cu acest prilej au constatat că panourile de stejar fuseseră înșurubate pe niște plăci de oțel.

— Ne chinuim degeaba. Eu zic să aducem niște meseriași care să îndepărteze plăcile de oțel, spuse Smith. Apoi, dus pe gânduri, scoase din buzunar medalionul și-l deschise. E absurd, adăugă el amărât, și totuși în cuvintele acestea simple stă rezolvarea problemei pe care noi, polițiști experimentați, nu suntem în stare să-i dăm de capăt.

— „Trăiască regele”, spuse cu tristețe Ela. Numai Dumnezeu știe cum ar putea să ne ajute aceste cuvinte.

Ridicând capul și zărind pianul Smith se repezi la el, ridică iute capacul și făcu un acord muzical.

— Pianul ăsta sună ca o flașnetă. Cred că n-a mai fost acordat de ani de zile. Ascultă-mă, Ela… Am să cânt o dată „Trăiască regele”, spuse Smith cu ochii licărind. Cred că vom avea o surpriză. Ajuns aproape de sfârșit auzi un zgomot în perete. Smith sări ca ars de pe scaun.

Unul dintre panouri se trăsese singur la o parte. Cei doi bărbați se uitară o clipă unul la altul. T.B. Smith își aprinse lanterna și intră în deschizătura întunecoasă.

— Am să mă duc deocamdată singur…

— Ba eu cred că ar fi mai bine să mergem împreună, zise Ela. Uitați-vă, un comutator electric…

Smith îl răsuci aprinzând astfel o lampă electrică montată în interiorul cabinei unui ascensor.

— Iată și butoanele electrice pentru punerea în funcțiune a acestei cabine, ia să apăsam pe acesta! Apăsă pe un buton și liftul începu să coboare. După o vreme se opri singur. Cei doi polițiști ieșiră afară.

— Ne aflăm într-o parte a minei vechi, zise Smith. O idee într-adevăr ingenioasă! Luminând pereții cu lanterna găsi butonul electric, îl apăsă și aprinse lumina. Galeria era luminată ca ziua.

— Ei drăcie, dar văd că și-au instalat și un tramvai electric subteran! strigă comisarul cu admirație.

Smith și Ela se urcară în vagonetul care părea că-i așteaptă și, în câteva minute, ajunseră la capătul celălalt al galeriei unde găsiră un al doilea ascensor.

— Ticăloșii! Au totul electrificat! Degeaba mă întrebam eu la ce putea servi o uzină atât de mare. Abia acum îmi dau seama de cât curent electric aveau nevoie. Fii atent, Ela, pe unde mergem. Cred că ne aflăm la o adâncime de vreo treizeci de metri.

Apăsă pe buton și ascensorul începu să urce. Ajunși sus intrară într-o cameră și găsiră ușa spre coridor.

— Se pare că în spatele acestei uși se află o încăpere mai mare, zise Smith când trecură prin fața unei uși vopsită în roșu. Apăsă clanța dar nu se mișcă. O cercetară dar nu găsiră nicio gaură pentru cheie.

— Ia stai să văd eu despre ce e vorba, șopti Ela care se pricepea la tot soiul de mecanisme. Plimbându-și mâna de-a lungul ușii se opri brusc.

— Am găsit o gaură cam cât grosimea unei andrele, spuse el și scoase din buzunar un briceag universal care avea printre altele și un ac gros de oțel. Introducând acul în gaură și apăsând cu putere, ușa se deschise fără zgomot. Smith intră primul în încăperea care nu avea deloc aspectul unei temnițe, ci dimpotrivă, era chiar foarte elegantă. Pereții erau acoperiți cu stofe scumpe, covorul era gros și de mare preț iar mobila dovedea gustul rafinat al proprietarului.

— *Lady* Constance! strigă Smith mirându-se.

O doamnă care citea la lumina unei lămpi electrice se ridică de pe scaun și se uită cu mirare la comisar.

— Doamne, domnule Smith, nu știu cum să mulțumesc cerului că în sfârșit ați venit!

Apucându-l de mâini, îi venea să plângă de bucurie. Vorbea fără noimă încercând să povestească cum fusese răpită amestecând de-a valma spaima prin care trecuse cu recunoștința ei față de polițist.

— Luați loc, *lady* Constance, spuse Smith prietenește, încercați să vă adunați gândurile. L-ați văzut pe Poltavo?

— Poltavo? întrebă ea mirată. Nu, nu l-am văzut… Se află și el aici?

— Trebuie să fie pe undeva… Vreți să rămâneți aici sau vreți să veniți cu noi?

— Merg cu dumneavoastră, răspunse ea repede, și ieșiră împreună din cameră.

— Nu știți, toate ușile astea dau în încăperi precum cea în care ați fost închisă dumneavoastră? întrebă Smith.

— Mi se pare că sunt mai multe încăperi subterane pe aici, dar cea mai mare dintre toate este asta. Și *lady* Constance arătă spre o ușă vopsită cu roșu aflată cam la vreo douăzeci de pași de ei.

Ela o cercetă cu de-amănuntul. După toate aparențele, ușile se deschideau după același sistem pe care-l aduseseră italienii din țara lor unde trăiseră odinioară faimoasele familii, Borgia, Medici și Visconti.

— Dumneavoastră rămâneți aici, spuse Smith încet și *lady* Constance se rezemă de perete.

Ela băgă acul în gaura din ușă și aceasta se deschise încet.

Comisarul Smith intră în încăpere. O clipă rămase uluit, încercând să-și dea seama de ceea ce vedea: jos zăcea un mort iar alături de el stăteau doi bărbați cu fețele încruntate. Smith ridică revolverul.

— Sus mâinile! strigă el. Abia rosti aceste vorbe că în cameră se și făcu întuneric beznă iar inspectorul Ela fu aruncat dincolo de prag căci Fall pusese în funcțiune dispozitivul electric de închidere a ușii. Ela încercă în zadar s-o deschidă din nou cu acul dar îi fu cu neputință.

— Dumnezeule! L-au prins pe Smith! șopti el devenind alb ca varul. Văzuse și el scena din odaie și știa ce-l așteaptă pe superiorul său.

— Înapoi în coridor! strigă Ela, luând-o pe *lady* Constance cu el. Găsi fără greutate drumul spre ascensor și apăsă pe buton… Vagonetul îi duse cu iuțeală până la

celălalt ascensor, se urcară în el și intrară în camera din Moor Cottage. Mașina lui Smith se afla în fața casei.

— Repede! Veniți cu mine! spuse Ela și *lady* Constance sări după el în mașină.

— La „Casa Secretă”, iute! strigă el șoferului. Vă duc eu mai târziu la prietenii dumneavoastră. Acum nu-mi pot permite să pierd nicio secundă!

— Dar ce-au de gând să facă ticăloșii ăia? întrebă *lady* Constance.

— Farrington joacă ultima carte și dacă nu ne grăbim domnul Smith va fi victima sa.

În bezna din încăpere, Smith, cu degetul pe trăgaciul revolverului, spuse calm:

— Nu vă mișcați! La cea mai mică mișcare trag!

— Nu e nevoie să trageți, domnule, spuse doctorul Fall politicos, și în aceeași clipă Smith fu aruncat cu putere înapoi. Pipăind de-a lungul peretelui ca să-și găsească revolverul atinse cu mâna ceva care i se păru a fi un vârf de mătură. În aceeași clipă comisarul își pierdu cunoștința.

— Pe scaun cu el, strigă Farrington. Ai avut o idee grozavă, doctore!

— Am folosit peria electrică, îi zise Fall mulțumit. Produce o comoție destul de puternică. V-ați ales într-adevăr un aliat pe măsură, domnule Farrington, când v-ați hotărât să vă folosiți de electricitate.

Între timp lumina se reaprinse. Smith se trezi legat de scaun, își revenise prea târziu din șocul electric. Simți contactele reci pe pielea goală dar strânse din dinți fără să scoată o vorbă.

— Domnule Smith, începu Farrington politicos, după câte văd v-ați băgat singur în gura lupului. Dar unde-i celălalt? întrebă el și se uită la doctorul Fall.

— Am uitat de el, răspunse aceasta. Trebuie să fie afară pe coridor.

Se duse spre ușa invizibilă, o deschise dar se întoarse peste câteva minute. Fața sa palidă părea îmbătrânită.

— A plecat și a dispărut și femeia. Farrington dădu din cap.

— Ce importanță mai are asta? întrebă el. Niciunul dintre ei nu știe nimic. Hai, pune siguranța electrică în funcțiune!

Fall întoarse un comutator în timp ce Farrington se adresă din nou lui Smith.

— Deși vedeți în ce situație vă aflați încă mai puteți fi salvat.

— Sunt curios să aflu în ce fel, răspunse pe un ton rece polițistul. Dar te previn că e inutil să-mi spui că salvarea mea e legată de fuga voastră. Mă tem că în cazul acesta sunt condamnat la moarte.

— Chiar așa și e. Ca să scăpați trebuie să vă dați cuvântul că eu și prietenii mei vom putea părăsi nestingheriți Anglia. Îmi veți răspunde că nu dispuneți de asemenea prerogative. Dar cunosc privilegiile extraordinare de care se bucură departamentul dumneavoastră în Scotland Yard. Știu că pot părăsi, cu ajutorul dumneavoastră „Casa Secretă", iar mâine dimineață aș putea fi la Calais. Nimeni nu vă poate opri să mă ajutați… Acceptați condițiile mele și vă ofer viața. Altfel…

— Altfel? întrebă Smith.

— Vă voi ucide, răspunse scurt Farrington. Așa cum l-am ucis și pe Poltavo. Sunteți cel mai înverșunat dușman al meu. Vă voi ucide cu mult mai puține remușcări decât pe alții pentru că am fost obligat să duc în ultimele luni o viață de câine. Poate că vă va interesa să aflați că o dată era cât pe-aci să mă prindeți. Toată clădirea în care zace Moole se poate mișca și schimba după principiul unui ascensor uriaș. Secretul „Casei secretelor" constă într-o serie de ascensoare așezate și orânduite sistematic; adică, practic, eu pot muta camera mea de lucru de la primul etaj la etajul al patrulea, și asta fără a face personal nici măcar atâta efort cât ați face dumneavoastră ca să duceți un scaun dintr-o cameră într-alta.

— Am presupus încă de la început acest lucru, zise Smith. Îți dai seama, Farrington, că ai fi putut câștiga o avere ca inginer?

— Nu-mi prea vine a crede, răspunse Farrington. Iar acum mă interesează prea puțin trecutul; ceea ce mă interesează în momentul de față e viitorul meu și al dumneavoastră. Ce-ați hotărât?

— Nu pot să-ți accept propunerea, răspunse comisarul. Prefer să mor. Nimic pe lume, nicio amenințare la adresa mea, a rudelor sau prietenilor mei nu m-ar putea determina să accept fuga unor criminali atât

de periculoși cum sunteți voi. Faptul că eu voi muri mai devreme sau mai târziu n-are nicio legătură cu faptul că voi veți fi prinși indiferent dacă mă veți ucide sau îmi veți da drumul.

— Aveți mult curaj să-mi spuneți așa ceva în față, șuieră Farrington.

— Dacă vă închipuiți că veți putea scăpa, continuă Smith nepăsător, pierdeți un timp prețios, căci fiecare moment de ezitare vă aduce pe amândoi tot mai aproape de ștreang.

— Asta înseamnă să vă grăbim moartea, spuse doctorul Fall.

— În această privință, răspunse Smith, nu pot face nicio profeție. Dacă-mi va fi dat să mor în exercițiul funcțiunii înseamnă că asta mi-a fost soarta, asemănătoare cu cea a unui soldat care cade pe câmpul de luptă.

Fall schimbă o privire cu Farrington care dădu din cap. Doctorul se aplecă, luă de jos casca de piele și-o așeză cu băgare de seamă pe capul lui Smith.

— Vă mai acord totuși trei minute, poate vă răzgândiți, zise Farrington.

— Pierzi trei minute degeaba! Vocea lui Smith sună înăbușit de sub cască. Farrington scoase totuși ceasul din buzunar și-l ținu în mână. Niciun mușchi nu i se clinti de pe fața sa împietrită, înalt, viguros, rămase încremenit în fața victimei sale. O tăcere de mormânt domni în timpul celor o sută optzeci de secunde cât se auzi tic-tac-ul ceasului. După trecea celor trei minute Farrington îl întrebă pe Smith:

— V-ați hotărât? Faceți ce v-am cerut?

— Nu, răspunse Smith.

— Lăsă maneta în jos, doctore, strigă Farrington furios Dar când doctorul Fall puse mâna pe manetă, luminile începură să pâlpâie și puterea lor scăzu vertiginos.

— Mai repede, urlă Farrington.

Doctorul trase maneta în clipa în care lămpile se stinseră.

Smith simți o furnicătură puternică prin tot corpul și își pierdu cunoștința.

Capitolul 21

Când mașina în care se aflau Ela și *lady* Dex ajunse în fața „Casei Secrete” văzură un grup masiv de polițiști care înconjuraseră casa. Ela sări din mașină strigând:

— L-au prins pe Smith! Toți cei care poartă o armă să mă urmeze! și o luă în goană pe cărarea din grădină îndreptându-se către uzina electrică. În ușă nimeri peste un bărbat posomorât care se uită la el încruntat. Acesta încercă să închidă ușa, dar Ela îl apucă de guler și-l aruncă înăuntru. O droaie de lucrători înfuriați îl înconjurară pe inspector. Un bărbat voinic, care părea să fie supraveghetorul, se îndreptă spre el având în mână o cheie franceză grea. Dar revolverul din mâna lui Ela îl ținu la distanță.

— Înapoi! Tu ești supraveghetorul? strigă Ela într-o italiană curentă.

— Ce înseamnă asta? întrebă supraveghetorul.

— Îți dau un minut ca să oprești dinamul cel mare!

— Nu se poate una ca asta! N-am voie să fac așa ceva!

— Ai de gând să faci ce ți-am spus? șuieră Ela printre dinți. Dacă nu te supui, te împușc!

Italianul se îndreptă spre tabloul de distribuție pe care erau aprinse mai multe becuri. Și, dintr-o dată pe tablou se aprinse și un alt bec, de data asta roșu.

— Asta ce mai e? întrebă Ela.

— E semnalul care vine din încăperile de la subsol, răspunse italianul. Se cere mai mult curent…

Ela se întoarse spre individ cu dinții încleștați de furie și își ridică pistolul. În ochi i se citea dorința de a-l ucide.

— Îndurare! apuca să bolborosească italianul și, întinzându-și brațul, apucă maneta lungă și roșie deasupra căreia scria „Pericol” și o trase în jos. Dintr-o dată, toate luminile din centrala electrică se stinseră iar imensele roți ale angrenajelor uzinei își încetiniră rotația și se opriră. Acum, numai razele soarelui mai luminau centrala. În picioare în mijlocul platformei de comandă, Ela își șterse

fața plină de transpirație cu dosul palmei care-i tremura de parca-ar fi fost bolnav de friguri.

— Oare o fi fost la timp? mormăi pentru sine.

Hala era acum înțesată de polițiști.

— Stați cu ochii pe toți oamenii! ordonă Ela. Aveți grijă ca nimeni să nu atingă vreunul dintre butoanele astea! Arestați-i pe cei care alimentează instalația și duceți-i în altă parte. Și acum tu, i se adresa șefului direct în italiană, pari un individ de treabă și îți ofer șansa să-ți câștigi nu numai libertatea dar și o recompensă substanțială. Sunt ofițer de politie și am venit să percheziționez această casă. Spuneai mai devreme ceva despre două camere din subsol… Știi drumul până acolo?

Omul avu un moment de ezitare.

— Liftul nu mai funcționează, *signor,* după ce a fost oprit curentul electric, spuse în cele din urmă, ridicând din umeri.

— Și altă posibilitate nu există?

Individul ezita din nou.

— Există niște scări, *signor*, se bâlbâi după o vreme și apoi continuă într-un suflet. Dacă-i vorba de vreo fărădelege iar *signor* Moole e vreun fel de anarhist, eu habar n-am despre nimic, vă jur pe Sfânta Fecioara! Eu sunt un om onest din Padova care nu știe nimic despre lucrurile astea de care vorbește Excelenta Voastră.

Ela dădu din cap.

— Sunt gata să cred lucrul ăsta, replică el pe un ton mai blând. Iar acum, amice, ai ocazia să repari o mare parte dintre nenorocirile care s-au întâmplat aici arătându-mi drumul către camerele de la subsol.

— Sunt la dispoziția dumneavoastră, spuse neajutorat individul. Îi chem pe toți să mărturisească faptul ca am făcut tot ce am știut eu mai bine să îndeplinesc sarcinile pe care mi le-a dat *padrone.*

Îi conduse afară din centrala electrică printr-o ușă care dădea înspre o bucată întinsa a grădinii private, aflate în spatele clădirii principale. Și mai departe, de-a lungul unei pajiști bine întreținute, până la o curte engleză care se întindea pe toată lungimea clădirii. La capătul îndepărtat se afla o ușă, pe care italianul o deschise cu o cheie pe care o alese dintr-un mănunchi pe care-l ținea în buzunar. A trebuit să mai deschidă încă două uși până când, într-un final, au ajuns la scara în spirală care cobora măruntaiele întunecate ale Casei Secrete.

Spre surpriza lui Ela, încăperile erau iluminate și se temu ca, în pofida ordinelor sale, dinamul fusese pornit din nou. Dar italianul îi îndepărtă temerile:

— Lămpile sunt alimentate de la baterii. Suficiente ca să poată fi luminată casa, dar insuficiente pentru a oferi putere electrică.

Treptele nu păreau să se mai termine. Ela numără optzeci și șapte până când ajunseră pe o platformă de unde se deschise o ușă. Detectivul observă faptul că italianul folosise aceeași metodă de a deschide ușa pe care o aplicase și el nu cu mult timp în urma. Un poanson introdus într-o deschizătură abia vizibilă comanda mecanismului să deschidă ușa.

Ela păși pe ușa deschisă. Două lumini pâlpâiau în încăpere și reuși să distingă silueta omului legat de scaun. Inima i se strânse. Se repezi înainte iar Farrington fu primul care-l auzi. Individul mătăhălos se întoarse cu pistolul în mână. Se auzi un zgomot asurzitor. Și apoi încă unul. Și al treilea. Ela ramase în picioare, nemișcat din locul său, neatins, dar Farrington, clătinându-se în timp ce se chinuia să ajungă la masa din mijlocul încăperii, se prelinse pe jos cu un glonte în inima.

— Arestați-l pe individul ăsta! spuse Ela și, într-o clipa, doctorul Fall fu încătușat.

Apoi Ela auzi un strănut ușor și, prin fumul de la focurile de armă, auzi vocea lui T.B. Smith spunând: „Ce păcat ca tocmai un praf atât de urât mirositor să-l trimită pe inteligentul nostru prieten în lunga lui călătorie…”

Edgar Wallace
Casa Secretă

„Vă voi ucide, răspunse scurt Farrington. Așa cum l-am ucis și pe Poltavo. Sunteți cel mai înverșunat dușman al meu. Vă voi ucide cu mult mai puține remușcări decât pe alții pentru că am fost obligat să duc în ultimele luni o viață de câine. Poate că vă va interesa să aflați că o dată era cât pe-aci să mă prindeți. Toată clădirea în care zace Moole se poate mișca și schimba după principiul unui ascensor uriaș."

Iată încă un roman în care vestita ceață londoneză joacă un rol de prim rang. Insinuantă și copleșitoare, ea metamorfozează metropola într-un decor ostil – casele au contururi abia vizibile și ascund taine terifiante, felinarele împrăștie o lumină vagă și înșelătoare, oamenii de pe străzi sunt greu de recunoscut. Iar unii dintre ei sunt șantajiști, hoți, asasini, cu identități de împrumut. Aproape nimeni nu e ce pare a fi în această narațiune care dezvăluie multe secrete oribile ale unei societăți cu pretenții de onorabilitate.

George Arion

crime scene 17
Edgar Wallace
Casa Secretă
„Vă voi ucide, răspunse scurt Farrington. Așa cum l-am ucis și pe Poltavo. Sunteți cel mai înverșunat dușman al meu. Vă voi ucide cu mult mai puține remușcări decât pe alții pentru că am fost obligat să duc în ultimele luni o viață de câine. Poate că vă va interesa să aflați că o dată era cât pe-aci să mă prindeți. Toată clădirea în care zace Moole se poate mișca și schimba după principiul unui ascensor uriaș."
Iată încă un roman în care vestita ceață londoneză joacă un rol de prim rang. Insinuantă și copleșitoare, ea metamorfozează metropola într-un decor ostil - casele au contururi abia vizibile și ascund taine terifiante, felinarele împrăștie o lumină vagă și înșelătoare, oamenii de pe străzi sunt greu de recunoscut. Iar unii dintre ei sunt șantajiști, hoți, asasini, cu identități de împrumut. Aproape nimeni nu e ce pare a fi în această narațiune care dezvăluie multe secrete oribile ale unei societăți cu pretenții de onorabilitate.
George Arion
ISBN 978-973-733-173-5
9 789737 333735
Crimescene Publishing
FLACĂRA
virtual project
TRITONIC

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 15
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21

Table of Contents

Capitolul 1	5
Capitolul 2	15
Capitolul 3	20
Capitolul 4	25
Capitolul 5	30
Capitolul 6	33
Capitolul 7	39
Capitolul 8	45
Capitolul 9	51
Capitolul 10	58
Capitolul 11	66
Capitolul 12	74
Capitolul 13	79
Capitolul 14	85
Capitolul 15	91
Capitolul 15	98
Capitolul 17	103
Capitolul 18	109
Capitolul 19	113
Capitolul 20	119
Capitolul 21	125